

Onsdag den 8. maj 2013 (D)

1

94. møde

Onsdag den 8. maj 2013 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til statsministeren til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid). (Se nedenfor).

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om opsporing og forebyggelse af prostatakraft.

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.
(Fremsættelse 20.03.2013).

4) Forespørgsel nr. F 37:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om 4-årsfristen i den lægelige videreuddannelse.

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.
(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013).

1) Til finansministeren af:

Mads Rørvig (V)

Er det ministerens opfattelse, at det vil være gavnligt for danske virksomheders konkurrenceevne, hvis der oprettes et kontor i Finansministeriet, der får til formål at gennemføre Venstres forslag om et nabo tjek af dansk lovgivning i forhold til andre landes?
(Spm. nr. S 1806).

2) Til økonomi- og indenrigsministeren af:

Jacob Jensen (V)

Hvad er ministerens syn på formanden for Rådet for Offentlig-Privat Samarbejde, Mai Buchs, udtalelser til Altinget den 30. april 2013, hvoraf det bl.a. fremgår, at »jura og paragraffer står i vejen for det gode købmandskab, når det offentlige konkurrenceudsætter«, og hvilke initiativer påtænker regeringen at tage for at afhjælpe den situation?
(Spm. nr. S 1783).

3) Til økonomi- og indenrigsministeren af:

Jan E. Jørgensen (V)

Er ministeren enig i, at lov nr. 581 af 18. juni 2012 har medført stigninger i ejendomsskatten for ca. 200.000 boligejere på op mod 100 pct., og finder ministeren dette stemmende med intentionerne bag loven?
(Spm. nr. S 1798. Medspørger: Jacob Jensen (V)).

4) Til justitsministeren af:

Karsten Lauritzen (V)

Er det fortsat regeringens holdning, at reglerne for ombytning af kørekort skal være så smidige som muligt og fuldt ud konkurrencedygtige med reglerne i vores nabolande, og hvornår kan f.eks. amerikanere i Danmark i så fald forvente at kunne gå ned på det lokale borgerservicekontor og få ombyttet deres udenlandske kørekort til et dansk?
(Spm. nr. S 1800).

5) Til justitsministeren af:

Peter Skaarup (DF)

Er ministeren enig med Radikale Venstre i, at vi her i landet skal give opholdstilladelse til potentielle terrorister?
(Spm. nr. S 1811).

6) Til justitsministeren af:

Simon Emil Ammitzbøll (LA)

Vil ministeren nævne konkrete eksempler på, at den gældende lov om offentlighed i forvaltningen ikke i tilstrækkelig grad har givet ministeren »et fortroligt rum« at arbejde i som minister?
(Spm. nr. S 1815).

7) Til skatteministerens af:

Jacob Jensen (V)

Er ministeren enig i målet i SF's valgprogram til europaparlamentsvalget om at indføre en skat på finansielle transaktioner i EU, eller er ministeren enig med SF's folketingsgruppe og regeringen, der er imod en skat på finansielle transaktioner i EU?
(Spm. nr. S 1801).

8) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Karsten Lauritzen (V)

Hvad er ministerens holdning til, at den andel af ulandsbistanden, der anvendes til indkvartering af asylansøgere, er på et rekordhøjt niveau?
(Spm. nr. S 1803).

Kl. 13:00

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelse:

Ellen Trane Nørby (V), Magnus Heunicke (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Sofie Carsten Nielsen (RV), Jonas Dahl (SF), Per Clausen (EL), Simon Emil Ammitzbøll (LA), Lars Barfoed (KF), Sara

Olsvig (IA), Doris Jakobsen (SIU), Edmund Joensen (SP) og Sjørður Skaale (JF):

Forespørgsel nr. F 43 (Hvad kan statsministeren oplyse om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?).

Titlen på den anmeldte sag vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål til statsministeren til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Kl. 13:00

Formanden:

Statsministeren besvarer spørgsmålene i spørgetimen i dag.

Jeg giver ordet til statsministeren for den indledende redegørelse. Værsgo.

Kl. 13:00

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Danske virksomheders konkurrenceevne er under pres, og mange lønmodtagere er stadig bekymrede for deres job. Derfor skal vi styrke vores virksomheder, så de kan skabe de arbejdspladser, som der er så hårdt brug for.

Med »Vækstplan DK« afsætter vi 90 mia. kr. til at styrke konkurrenceevnen og dermed Danmark. Vi sænker virksomhedernes omkostninger markant for at sikre arbejdspladser og tiltrække private investeringer. Vi øger offentlige investeringer for at øge aktiviteten i Danmark, og vi sætter 1 mia. kr. af til voksen- og efteruddannelse, så flere kan blive dygtigere. Det er første gang i mange år, at en regering har gennemført en så stor og målrettet plan for at forbedre virksomhedernes rammevilkår. Jeg er glad for, at et så bredt flertal her i Folketinget har valgt at stå bag den plan.

Der bliver også brug for bred opbakning her i Folketinget, når vi skal gennemføre en vigtig EU-beslutning i Danmark, nemlig det europæiske patent. Det har taget 30 års diskussioner at nå til enighed om den sag, og det lykkedes så under det danske formandskab.

Det europæiske patent er af indlysende grunde en god idé. Det vil betyde, at virksomheder, der skal sikre en opfindelse, skal gøre det ét sted i stedet for 27 forskellige steder. Og patentet er jo et godt eksempel på kernen i det europæiske samarbejde: Netop ved at samarbejde på tværs af grænserne og erstatte nationale løsninger med fælles løsninger kan vi gøre livet lettere for vores virksomheder og dermed sikre flere arbejdspladser.

Justitsministeriet vurderer, at dansk tilslutning til aftalen vil indebære suverænitetsafgivelse efter § 20 i grundloven. Det betyder, at lovforslaget om gennemførelse af aftalen skal vedtages med fem sjettedeles flertal her i Folketinget. Hvis det ikke kan opnås, skal lovforslaget til folkeafstemning. Regeringen vil fremsætte lovforslag i næste samling, og vi vil arbejde for at få fem sjettedeles flertal. Vi mener, at dansk deltagelse – med alle de tekniske spørgsmål, det indebærer – er et spørgsmål, der bør kunne afklares her i Folketinget. Jeg vil opfordre alle partier til at være med til at løfte det fælles ansvar – til gavn for virksomheder og arbejdspladser.

Til sidst til noget helt andet, nemlig situationen med de praktiserende læger. Uenigheden mellem regionerne og lægerne må ikke påvirke patienterne. Vi skal alle sammen være sikre på, at vi kan komme til lægen, hvis vi har brug for det. Derfor har regeringen fremlagt et lovforslag, der fastlægger nye rammer for almen praksis. Jeg er selvfølgelig glad for, at Venstre bakker op om de overordnede linjer

i forslaget. Vi vil forlænge lægernes overenskomst frem til den 1. september. Så har regionerne og lægerne god mulighed for at indgå en ny aftale, og i mellemtiden kan lægerne arbejde under de samme vilkår, som de hele tiden har arbejdet under.

Jeg må så også sige, at jeg er noget forundret over, at Praktiserende Lægers Organisation har opfordret lægerne til at afbryde samarbejde med det offentlige og begynde at afkræve betaling fra patienterne. Det er et voldsomt skridt. Jeg håber meget, at de praktiserende læger vil besinde sig, og at de vil give sig god tid til at læse lovforslaget, som jo også har en høringsfase.

Så vidt mine første ord.

Kl. 13:04

Formanden:

Tak til statsministeren.

Der er anmeldt følgende spillere:

Ellen Trane Nørby (V)

Kristian Thulesen Dahl (DF)

Per Clausen (EL)

Simon Emil Ammitzbøll (LA)

Jacob Jensen (V)

Jan E. Jørgensen (V)

Peter Skaarup (DF)

Det er de første syv, og det er dem, vi når efter mit bedste skøn, men der er også anmeldt et par stykker til:

Ole Birk Olesen (LA)

Inger Støjberg (V)

Det første spørgsmål til statsministeren er fra fru Ellen Trane Nørby, værsgo.

Kl. 13:05

Spm. nr. US 130

Ellen Trane Nørby (V):

Tak. Vi har jo her for nylig indgået en fin lille aftale om en vækstpakke. Der er jo på ingen måde tale om en vækstpakke, som løser de grundlæggende udfordringer, der er for dansk konkurrenceevne, og de udfordringer, der er, for at skabe arbejdspladser i Danmark, men det er jo en fin lille aftale, som tager fat på nogle få steder.

Desværre har regeringen jo ikke haft viljen til at gøre den her aftale mere ambitiøs, sådan at vi kunne skabe arbejdspladser i endnu højere grad, særlig til nogle af de mange mennesker, der i dag står og mangler et arbejde i Danmark, ikke mindst i vores industrisektor, hvor der er behov for, at vi får forbedret konkurrencekraften væsentligt, hvis vi skal kunne konkurrere ikke bare med Kina og landene langt væk, men også med vores direkte nabolande.

I vækstpakken kom regeringen jo med et forslag om at lempe beskattningen ved et generationsskifte ind i fondseje, og der synes vi jo så naturligt, at man kunne følge op med også at kigge på det generationsskifte, som rigtig mange af vores familieejede virksomheder står over for. Der er jo over en million danskere, der er ansat i familieejede virksomheder.

Der er et sted mellem 40.000 og 60.000 familieejede virksomheder i Danmark, mange af dem helt små virksomheder, som risikerer at blive drænet for egenkapital ved et generationsskifte, fordi der i dag er en arveafgift, som ligger, hvis man tager Ernest & Youngs uafhængige revisionsrapport, et sted mellem – for en beskattning og et dræn af egenkapitalen – fra 15 pct. til op til 76 pct. af egenkapitalen, som risikerer at forsvinde ved et generationsskifte. Der havde vi jo gerne set, at man kunne have været langt mere ambitiøs og fremsynet på det her område, så vi også kunne sikre noget af det, der er grundstammen i det danske erhvervsliv, nemlig de familieejede virksomheder.

Det må vi jo konstatere at statsministeren og regeringen desværre ikke har haft viljen til og evnen til at gennemføre. Det synes vi er

enormt ærgerligt, fordi det jo er her, hvor over en million danskere er ansat, og derfor vil jeg egentlig bare spørge statsministeren her i salen med hensyn til alle de mennesker, der i dag står og mangler et arbejde, også nogle af de personer, som jeg ved andre vil spørge til her i salen, som desperat står og mangler et arbejde:

Hvorfor er det, at statsministeren og regeringen ikke aktivt vil gøre noget for at sikre de mange privatejede virksomheder, den lille tømrerforening, landbruget, de mellemstore virksomheder, som lige nu står over for et generationsskifte, og hvor vi risikerer, at de her arbejdspladser flytter til udlandet, som følge af at regeringen ikke har viljen til at afskaffe den her arveafgift, når man laver generati-
onsskiftet?

Kl. 13:07

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:07

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Først og fremmest vil jeg godt endnu en gang sige tak til Venstre for, at man har valgt at være med i begge dele af vækstplanen. Det er en stor vækstplan, som betyder, at 90 mia. kr. bliver brugt til at ændre rammebetingelserne for danske virksomheder, øge konkurrenceevnen, tiltrække investeringer og på den måde skabe arbejdspladser.

Så er der også nogle ting, vi ikke har kunnet blive enige om, og det gælder bl.a. den diskussion, der har været om arveafgiften. Der er nåede vi heldigvis til enighed om at være uenige om det punkt, og der er så også afsat midler til, at man på et senere tidspunkt kan tage den diskussion op. Venstre er velkommen til at tage den diskussion op. Når vi ikke synes, at det er så spændende en idé, er det, fordi vi jo alle sammen er underlagt vilkårene om arveafgift, og jeg har vanskeligt ved at se, hvorfor én gruppe skulle undtages, også når man påtænker, at vi egentlig har ganske gode vilkår for, at man kan lade pengene blive i virksomheden i op til 15 år og på den måde sikre, at pengene virker i virksomheden.

Så vi er egentlig tilfredse med de regler, der er på nuværende tidspunkt. Venstre er i deres gode ret til at mene noget andet.

Kl. 13:08

Formanden:

Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 13:08

Ellen Trane Nørby (V):

Det er rigtigt, at det var en fin lille aftale, som blev indgået, men det er jo slet, slet ikke nok. Vi står over for et massivt behov for, at vi får genskabt dansk konkurrenceevne, så vi kan skabe arbejdspladser. Statsministeren siger, at vilkårene i dag er nok. Det er paradoksalt, at statsministeren og regeringen så i vækstpakken kom med et forslag om at forbedre mulighederne, når man ejerskifter ind i fonde. Hvorfor i alverden er der så behov for det, når statsministeren siger, at der ikke er behov for at ændre på reglerne? Lige nu står vi jo i en situation, hvor man gør det lettere, når de laver ejerskifte ind i fonde, men man fastholder, at når de skifter generation i en familieejet virksomhed, skal de betale en ekstra afgift. Hvis man læser Ernst & Youngs rapport, kan man se, at det betyder, at en virksomheds egenkapital kan blive drænet med op til 76 pct. Det betyder jo, at de ansatte – det er op imod en million danske medarbejdere, der i dag er ansat i familieejede virksomheder – risikerer, at deres virksomhed bliver hæmmet i væksten, og at arbejdspladserne rykker til udlandet. Statsministeren har været meget optaget af, at vi skal kigge på, hvordan vi også forbedrer vores konkurrenceevne sammenlignet med landene omkring os. Det er jo paradoksalt, at Sverige og Tyskland har afskaffet arveafgiften, når det handler om generationsskifte, men det er stats-

ministeren måske sådan rimelig kold over for? Det betyder, at man risikerer, at arbejdspladserne flytter ud af landet.

Kl. 13:09

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:09

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg tror ikke, at vi i dag bliver enige om det med arveafgiften. Vi tror, det er en rigtig god idé, at man netop har de 15 år, hvor pengene kan virke i virksomhederne og virke til gavn for at skabe nye arbejdspladser og investeringer. Det ser vi så bare forskelligt på, og det skal der selvfølgelig også være plads til. Jeg kan alligevel godt undre mig over, at Venstre betegner en plan til 90 mia. kr. som en fin lille aftale, og det, der så åbenbart udgør forskellen på en fin lille aftale og en stor og ambitiøs aftale er en arveafgift. Jeg synes, det lyder lidt besynderligt, at det skulle være sådan, men Venstre beskriver den her aftale som en fin lille aftale. Jeg kan ikke huske, at vi tidligere har haft en så stor ændring af rammebetingelserne for danske virksomheder. Jeg konstaterer også, at mange, mange virksomheder og de store organisationer har været ude og kvittere klart positivt for den her aftale. Men så længe Venstre synes, at det er en lille aftale, vil jeg da se frem til at se Venstres store aftale. Vi er da sikkert mange, der venter i spænding på at se, hvad Venstre så forstår ved en stor aftale.

Kl. 13:11

Formanden:

Fru Ellen Trane Nørby i sidste runde.

Kl. 13:11

Ellen Trane Nørby (V):

Nu ved jeg jo godt, at statsministeren ikke deltog i forhandlingerne og derfor heller ikke havde muligheden for at være en del af det, der foregik i forhandlingerne, nemlig at der på hvert møde kom nye forslag til, hvordan man kunne gøre den her vækstplan mere ambitiøs; hvordan man kunne sikre kreditvilkårene for de små og mellemstore virksomheder; hvordan man kunne sikre, at man kunne afskaffe nogle afgifter. Der er femdoblingen af NO_x-afgiften for bare at tage et eksempel, som statsministerens regering har gennemført, og som hæmmer en lang række af vores erhverv i at kunne vækste i dag. Og afgiften er også et af eksemplerne. Men der var en lang række initiativer, som blev præsenteret, og som regeringen konsekvent skød ned. Det synes jeg er rigtig ærgerligt, for vi står over for, at vi mangler at få skabt arbejdspladser i Danmark. Der er rigtig mange i dag, som falder ud af dagpengesystemet, og som drømmer om at få et arbejde. Der er rigtig mange i Danmark, som har behov for, at vi får skabt flere arbejdspladser. Det havde alt andet lige været bedre, hvis regeringen havde haft viljen til at lave en større aftale. Nu har vi så fået en fin lille aftale, og det er sådan set fint nok, men det ændrer ikke ved, at statsministeren jo ikke svarer på, hvorfor den forbedrer vilkårene ved generationsskifte ind til fonde, når regeringen samtidig blokerer for, at vi kan ligestille de familieejede virksomheder og dermed gavne den over en million danskere, der er ansat i familieejede virksomheder.

Kl. 13:12

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:12

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det er stadig bemærkelsesværdigt, at Venstre betragter det her som en fin lille aftale, men når de så åbenbart lægger de andre forslag til,

som Venstre har nævnt, bliver det pludselig en stor og omfattende aftale. Det må være sådan, vi skal forstå Venstres ordfører i dag. Og der er et eller andet pudsigt ved, at en aftale til 90 mia. kr., som Venstre selv er med i, også i hvert eneste skridt, skal beskrives som en fin lille aftale. Jeg vil gentage, at jeg egentlig tror, vi er mange, som sidder på spring for at læse, når Venstre kommer med en stor aftale.

Så kunne Venstre jo også passende i det papir beskrive, hvordan man egentlig agter at gennemføre nulvæksten. For sandheden er jo, at de her lettelser, som Venstre taler om, skal gennemføres ved at have nulvækst i den offentlige sektor. Der kunne det egentlig være interessant at få at vide, hvem det er, der skal fyres i de kommende år, når man har nulvækst. Hvordan vil det se ud i de enkelte dele af den offentlige sektor? Det har vi jo ikke fået noget svar på, så det ville være interessant at se det som et samlet hele, altså hvad det egentlig er, Venstre vil i forhold til det her med nulvæksten.

Kl. 13:13

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Næste spørgsmål til statsministeren er af hr. Kristian Thulesen Dahl, værsgo.

Kl. 13:13

Spm. nr. US 131**Kristian Thulesen Dahl (DF):**

Tak for det, formand. Og tak til statsministeren for de indledende betragtninger oppe fra Folketingets talerstol. Det er jo altid nyttigt, at der lige bliver sat sådan en ramme for debatten.

Jeg vil i forhold til det tidligere spørgsmål lige vende blikket et lidt andet sted hen, nemlig mod hele dagpengediskussionen. Nu hørte jeg jo statsministeren på statsministerens pressemøde i går og blev måske lidt overrasket over, at statsministeren brugte ordvalget: Jeg gider ikke sige det mere. For jeg synes jo, at hvis der er noget, der optager folk i Danmark, så bør det også optage landets statsminister, og er der noget, der optager mange mennesker for tiden, så er det jo hele dagpengediskussionen. Derfor håber jeg selvfølgelig ikke, at det, statsministeren nok lidt hastigt fik sagt på pressemødet i går, er udtryk for, at hun ikke gider tage debatten om dagpengesagen her i Folketingssalen. Det vil jeg i hvert fald gerne lægge op til at vi får mulighed for.

Det, der er mit ærinde, er i al sin enkelhed at spørge statsministeren, om ikke statsministeren nu vil sætte sig for bordenden og indkalde Folketingets partier til en diskussion om dagpengesystemet og en diskussion om, hvad vi gør for de mennesker, der i løbet af også de kommende måneder står til at falde ud af dagpengesystemet. Jeg har jo set, at statsministeren har henholdt sig til, at man med finanslovsaftalen for i år har en aftale med det parlamentariske grundlag, Enhedslisten, om at holde et møde på et tidspunkt her inden sommerferien for at diskutere det. Men der er jo den risiko set med andres briller, at den almindelige stemning mellem regeringen og Enhedslisten måske gør, at man så ikke kan finde et resultat på det møde, og dermed lader man jo de tusindvis af mennesker i stikken, som står til at få problemer på grund af dagpengeperiodens forkortelse.

Derfor er mit spørgsmål altså til statsministeren: Vil statsministeren stille sig i spidsen for et møde med Folketingets partier, hvor man afsøger muligheden for at finde et flertal i Folketinget, der nu er aktivt parat til at gøre noget, som vil kunne finde hinanden, og hvor det ikke alene er afhængigt af, om regeringen og Enhedslisten vil kunne blive enige på det foreslåede møde?

Kl. 13:15

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:15

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Først og fremmest vil jeg i forhold til debatten om dagpengene sige, at jeg havde bestemt forventet og regnet med og håbet på, at vi skulle diskutere dagpenge i dag, for det er med rette et spørgsmål, som optager rigtig mange mennesker. Der er mennesker, som står i en situation, hvor de ikke er sikre på, hvordan de skal blive forsørget efter den 1. juli, og som er meget, meget usikre på deres privatøkonomi. Det bør berøre os alle sammen.

Jeg er jo egentlig glad for, at nogle af de partier, som stod fadder til den her dagpengeforringelse, nu også vågner op et eller andet sted fra og siger: Jamen vi mente det ikke alligevel – der er noget, der ikke er gået, som vi egentlig mente dengang. Vi var jo også nogle, der bare stemte imod, og hvis Dansk Folkeparti havde gjort det samme dengang, havde vi jo ikke stået i den her situation på nuværende tidspunkt.

Så jeg er glad for, at Dansk Folkeparti påtager sig et ansvar for, at det er Dansk Folkeparti, der har været med til at forringe dagpengene. Det er Dansk Folkeparti, som må stå på mål for, at der nu er nogle mennesker, som er i fare for at falde ud af dagpengesystemet, fordi de har opbrugt deres dagpenge. Så må vi jo se, om vi kan sammenstykke det, Dansk Folkeparti egentlig mener i den her sag, og det hører vi da gerne nærmere om.

Indtil videre vil regeringen selvfølgelig i overensstemmelse med den aftale, vi har lavet med vores parlamentariske grundlag, mødes med Enhedslisten før sommerferien. Den aftale er en del af vores finanslovsaftale, og den agter vi selvfølgelig at overholde.

Kl. 13:17

Formanden:

Hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 13:17

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså, en del af svaret var nok ikke så uventet. Statsministeren har jo travlt og skal mange ting hver dag, så det har jeg fuld forståelse for.

Så sent som i december måned fremsatte Dansk Folkeparti her i Folketingssalen et forslag om at lave en ny midlertidig forlængelse af dagpengereetten med ½ år. Regeringen havde taget initiativ til en tidligere forlængelse; vi foreslog en ny midlertidig forlængelse, fordi regeringen sagde, at 2012 var blevet 2000 og træls, altså i økonomisk forstand, fordi man havde lavvækst og lavvæksten også kunne ses ind i 2013.

Vi har senest fået oplysninger af regeringen, hvor man igen har nedjusteret skønnene for væksten i økonomien. Jeg tror, at man er nede på 0,7 pct. i 2013. Nu siger man, at i 2014 kommer vendingen. Derfor har vi det sidste halvandet år argumenteret for, at man skulle lave nogle flere midlertidige foranstaltninger, der afhjælper de her personers problemer, som de nu ellers ramler ind i med stigende kraft i løbet af de næste par måneder.

I december måned, da vi senest fremsatte forslaget om midlertidig forlængelse, var regeringen imod. Nu står vi så en situation, hvor vi alligevel prøver at være konstruktive, og spørger statsministeren, om hun vil sætte sig for bordenden og skabe en dialog mellem Folketingets partier, herunder også regeringen og Dansk Folkeparti, for at se, om vi i givet fald kan finde en løsning for de her mennesker.

Må jeg ikke bede om et ja eller nej på det spørgsmål?

Kl. 13:18

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:18

Kl. 13:21

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Først og fremmest vil jeg gerne rette en grundlæggende misforståelse i den her debat. Det bliver jo af og til i medierne og andre steder fremstillet, som om det skulle være regeringen, som har opfundet dagpengeforringelserne. Jeg tror efterhånden, at flere og flere godt kan huske, at det var Dansk Folkeparti, der opfandt de dagpengeforringelser. Og så bliver det også fremstillet, som om regeringen ikke har ønsket at gøre noget for at hjælpe de mennesker, som står til at have opbrugt deres dagpengeret. Men intet kan jo være mere forkert, for regeringen har fra dag et været optaget af netop de mennesker.

Først har vi forlænget midlertidigt med ½ år. Derefter har vi igangsat en akutpakke. Så kom akutjobordningen, som dog har hjulpet nogle. Og så kom uddannelsesmuligheden, som jo gælder her og nu. Så vi har jo altså skridt for skridt taget initiativ til at hjælpe de mennesker, som står i en meget vanskelig situation.

Jeg synes, det er fair nok, at Dansk Folkeparti nu har ændret holdning til det. Jeg synes bare også, at det er vigtigt, at Dansk Folkeparti så siger klart og tydeligt, at det var dem, der opfandt dagpengeforringelsen, og at det var dem, der fastholdt, at sådan skulle det være hele vejen igennem det forår, hvor det her blev besluttet, på trods af at alle jo vidste, at opsvinget ikke ville komme fra den ene dag til den anden.

Bare for at der ikke er for meget tvetungethed i den her debat, ville det klæde Dansk Folkeparti meget tydeligt at anerkende, at opfindelsen kom fra Dansk Folkeparti.

Kl. 13:19

Formanden:

Hr. Kristian Thulesen Dahl for sidste runde.

Kl. 13:19

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi tager det fulde ansvar for det, vi har været med til at lave. Vi tager også det fulde ansvar for, at vi siden valgkampen i 2011 og til i dag har argumenteret for, at man bør indfase dagpengereformen allerede end det, der var den oprindelige hensigt, fordi væksten er udeblevet. Regeringen har vedvarende i sin regeringstid nedjusteret skønnene for væksten. Derfor bør man da også i forhold til de mennesker, der bliver ramt af krisen, tage nogle konsekvenser af det.

Så har vi foreslået en midlertidig forlængelse, der ligger ud over det, regeringen har arbejdet for. Det har regeringen afvist.

Nu spørger vi så i dag fuldstændig stilfærdigt for at være konstruktive og for at hjælpe de mennesker, der ellers bliver ramt: Mener statsministeren så meget med det, hun siger, at hun vil tage initiativ til, at Folketingets partier sætter sig sammen og finder en løsning for de her mennesker, hvis det kan lade sig gøre at finde et flertal? Eller vil statsministeren alene lade det være op til en diskussion mellem regeringen og Enhedslisten og risikere, at det dårlige forhold mellem regeringen og Enhedslisten, man jo kan læse om i aviserne hver eneste dag, gør, at man så ikke får hjulpet de mennesker, der nu er i knibe.

Derfor bare mit enkle spørgsmål til statsministeren: Vil statsministeren stille sig forrest for det arbejde mellem Folketingets partier, også mellem regeringen og Dansk Folkeparti, om at blive enige om at tage nogle nye initiativer til gavn for de her mennesker – ja eller nej?

Kl. 13:21

Formanden:

Statsministeren.

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen fortrydelsespillen er jo en god ting, men det skal altså være en ordentlig hestepille, hvis Dansk Folkeparti skal overbevise nogen om, at de på den måde ikke havde nogen anelse om, at konjunkturerne ikke vil rette sig fra den ene dag til den anden. Hvis Dansk Folkeparti dengang havde undladt at stå fadder til det her, undladt at stemme for en dagpengeforringelse, havde vi ikke stået i den situation, vi står i nu.

Siden vi kom til som regering, har vi punkt for punkt for punkt forsøgt at udbedre de skader, som Dansk Folkeparti har været med til at forvolde for nogle rigtige, levende mennesker, som er i fare for at miste deres forsørgelsesgrundlag. Det diskuterer vi selvfølgelig videre med vores parlamentariske grundlag, præcis som vi har aftalt, og det vil sige, at vi selvfølgelig holder et møde med Enhedslisten før sommerferien for at diskutere udviklingen i langtidsledigheden.

Kl. 13:22

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til statsministeren er af hr. Per Clausen, værsgo.

Kl. 13:22

Spm. nr. US 132

Per Clausen (EL):

Tak for det, og tak, fordi statsministeren er kommet her i dag. Jeg tror sådan set, at de fleste mennesker har forstået, hvem der stemte for forringelserne af dagpengene i sin tid. Det ansvar tror jeg er fordelt, og det er også rigtigt at huske det – det er jeg med på – men jeg synes jo på den anden side, at hvis Dansk Folkeparti rent undtagelsesvis skulle være indstillet på at rydde op efter sig selv, så skal man vel ikke være unødigt kritisk over for lige præcis det element hos Dansk Folkeparti. Det synes jeg jo sådan set er et sympatisk element, som jeg synes statsministeren måske skulle benytte sig af.

Det, som jo er sagen, er, at vi står med en situation, hvor antallet af mennesker, der er faldet ud af dagpengesystemet, langt, langt overgår, hvad det daværende flertal troede, da de gennemførte de her forringelser, og også, hvad den nuværende regering i starten troede at det ville føre med sig. Og i dag kan jeg sige, at tallet kan blive på omkring 30.000 i år. Det er det ene.

Det andet er jo, at vi ved, at den ordning, som regeringen og Enhedslisten aftalte ved finanslovsforhandlingerne – efter vores opfattelse en utilstrækkelig ordning, men dog en ordning – falder væk den 30. juni.

Så derfor er mit spørgsmål til statsministeren sådan set: Er hun ikke enig med mig i, at hvis det er sådan, at vi skal gøre en indsats for at sikre, at de her 30.000 ikke falder ud af dagpengesystemet, så forudsætter det faktisk, at vi tager nogle initiativer, som kan træde i kraft inden den 30. juni?

Betyder det ikke også, at hvis vi skal i gang med at drøfte, hvordan det kan ske, og der har været rigtig mange spændende og interessante forslag på bordet – jeg ved godt, at statsministeren er glade for nogle end for andre, hvis hun er glad for nogen af dem overhovedet, men pointen er, at der har været rigtig mange gode og spændende forslag – så ville det være en god idé, hvis statsministeren og regeringen tog initiativ til at starte den drøftelse, der skal foregå, med Enhedslisten, sådan at vi kunne føre den ved et forhandlingsbord, om jeg så må sige, i stedet for at vi, som det jo er nu, udelukkende er henvist til at føre den gennem pressen? Så mit spørgsmål er: Kan vi snart forvente at få det møde?

Kl. 13:24

Kl. 13:27

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:24

Kl. 13:27

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg er sådan set enig i, at det er godt at rydde op efter sig selv, og jeg har heller ikke sagt, at vi ikke vil tale med Dansk Folkeparti om den her sag. Jeg har såmænd blot sagt, at først og fremmest taler vi med Enhedslisten om den her sag, for det er det, vi har aftalt med hinanden.

Det næste hænger så også sammen med det. Jeg synes så også, at vi dermed har aftalt, at det netop er noget, vi tager ved forhandlingsbordet og drøfter i fællesskab, når vi sidder sammen. Og jeg vil ikke gå ind nu og tage den diskussion med hr. Per Clausen. Jeg synes, det er meget, meget bedre, at vi holder os til den aftale, vi har indgået, netop om at mødes inden sommerferien og diskutere udviklingen i langtidsligheden – præcis som vi har aftalt.

Kl. 13:24

Formanden:
Hr. Per Clausen.

Kl. 13:25

Per Clausen (EL):

Pointen her er jo bare den, at vi ved, at der den 30. juni indtræffer den for mange ubehagelige begivenhed, at en af de ordninger, som har medvirket til at hjælpe en lille smule på problemstillingen, faktisk falder væk.

Så er mit spørgsmål bare til statsministeren: Er hun ikke enig med mig i, at hvis vi skal have vedtaget noget, skal have aftalt noget, som kan løse udfordringen, så forudsætter det faktisk, at vi kan aftale noget, som kan træde i kraft den 30. juni? Man kan jo ikke udelukke, at de ting, der skal til for at ændre det her, for at løse det her problem, medfører, at der også er behov for at lave ændringer i lovgivningen. Og så er det vel afgørende, at man kommer i gang med at drøfte det nu, og at vi derfor skal holde op med det spil med, at vi bare gentager, at vi har en aftale om at mødes inden sommerferien. For vi har faktisk brug for at mødes nu og diskutere, hvad det er, der skal til.

Kl. 13:26

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:26

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg er meget enig i, at der selvfølgelig er nogle skæringsdatoer, som betyder noget for mennesker ude i den virkelige verden, og det synes jeg da skal betyde rigtig meget for os herinde. For vi ved jo, at der er nogle mennesker, som er i fare for ikke at have noget indtægtsgrundlag efter de her skæringsdatoer. Og selvfølgelig skal vi tage det alvorligt, ligesom vi har taget det alvorligt lige fra starten.

Det er jo lidt besynderligt, at de borgerlige, som har været med til at vedtage det her, ikke på noget tidspunkt har påtaget sig et ansvar for de mennesker, som risikerer at stå uden forsørgelse. Så har vi heldigvis fået en ny regering, som påtager sig et ansvar, selv om nogle af os ikke har været med til at trykke på knappen.

Så vi har påtaget os et ansvar tidligere, og det vil vi fortsat gøre. Og selvfølgelig skal vi have det møde, som vi har aftalt. Det kommer også, og det kommer, sådan som vi har aftalt det, før sommerferien.

Formanden:
Hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare være helt sikker på, at jeg har forstået det rigtigt, når statsministeren sagde, at løsninger skal findes sådan, at de kan træde i kraft før den skæringsdato, der er den 30. juni. For så får det jo også lidt konsekvenser for, hvornår vi skal have et møde. Jeg kan forstå, at vi i dag nok ikke kommer ud over standardformuleringen om, at mødet skal holdes inden sommerferien.

Men jeg vil meget gerne have, at statsministeren kan bekræfte, at det også er hendes opfattelse, at de løsninger, vi eventuelt skal finde, skal være løsninger, som kan træde i kraft sådan, at vi ikke får en skæringsdato, der betyder, at nogle kommer til at svæve i uvished i en måned eller to – også fordi det vel umiddelbart ville være fornuftigt at løse den her udfordring, i forbindelse med at Folketinget alligevel får afkortet sin mødefri periode, som det vist officielt hedder, altså så man der kan træffe de nødvendige beslutninger, så vi ikke lige pludselig skal indkaldes på et andet tidspunkt.

Kl. 13:27

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:27

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg synes ikke, at hr. Per Clausen skal konkludere på noget, jeg ikke har sagt. Men jeg synes sagtens, at man kan konkludere, at vi alle sammen er optaget af, at der er nogle mennesker, som står med en meget konkret udfordring: at de muligvis ikke har et forsørgelsesgrundlag. Det har vi hele tiden været optaget af, og det er derfor, at vi har taget beslutning efter beslutning, der skulle sikre de mennesker.

Hvorfor skulle vi stoppe med at være bekymrede for de mennesker? Jeg må beklage over for hr. Per Clausen, at jeg ikke vil diskutere mødedatoer med ham i Folketingssalen; vi finder nok ud af det. Men hvorfor skulle vi holde op med at være bekymrede for de mennesker, som vi med beslutning efter beslutning har forsøgt at tage hånd om?

Kl. 13:28

Formanden:
Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til statsministeren er af hr. Simon Emil Ammitzbøll. Værsgo.

Kl. 13:28

Spm. nr. US 133

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Tak. Det er næsten synd at afbryde den dialog mellem statsministeren og støttepartiet, men jeg gør det nu alligevel, og jeg lægger blødt ud: Jeg vil egentlig starte med at spørge statsministeren, om ikke statsministeren vil give mig ret i, at hvis man siger et og gør noget andet, er det hykleri.

Kl. 13:29

Formanden:
Statsministeren.

- Kl. 13:29 **Statsministeren** (Helle Thorning-Schmidt):
Det må stå for spørgerens egen regning. Jeg tror godt, jeg vil have en uddybning af det spørgsmål.
- Kl. 13:29 **Formanden:**
Statsministeren.
- Kl. 13:29 **Statsministeren** (Helle Thorning-Schmidt):
Nu har jeg jo aldrig skiftet parti midt i en mandatperiode og stiftet et helt nyt parti, og det er da i hvert fald et godt eksempel på, at man siger et og gør noget andet efter et valg – bare så vi lige husker på det.
Men jeg er egentlig meget tilfreds med, at det er lykkedes at få en bred aftale om forslaget til offentlighedslov, at det er lykkedes på baggrund af Offentlighedskommissionens arbejde at finde frem til et forslag, som dels udvider anvendelsesområdet for offentlighedsloven, dels sikrer, at ministerierne kan arbejde. Jeg noterer mig, at hr. Simon Emil Ammitzbøll er imod den lovgivning, men jeg vil advare imod den dramatiske sprogbrug om den her sag. Vi er faktisk et meget stort flertal i Folketinget, som bakker op om det her forslag til offentlighedslov, og som synes, det er en forbedring i forhold til det, vi har i dag.
- Kl. 13:30 **Formanden:**
Spørgsmålet er sluttet.
Hr. Jan E. Jørgensen har stillet det næste spørgsmål til statsministeren, idet jeg forstår, at hr. Jacob Jensen har trukket sig til fordel for hr. Bent Bøgsted.
- Kl. 13:30 **Formanden:**
Statsministeren.
- Kl. 13:30 **Statsministeren** (Helle Thorning-Schmidt):
Forslaget til offentlighedslov bygger på Offentlighedskommissionen, som sådan set ikke er nogen tilfældig kommission, men som gennem ganske lang tid har arbejdet med det her bud på en offentlighedslov. Det er rigtigt, at vi før valget havde nogle diskussioner om det, men det er lige så rigtigt, at vi var langt inde i forhandlingerne og havde en forståelse med hinanden om, at vi på et tidspunkt skulle afslutte det her sammen med de partier, som også er med nu. Så jeg synes jo egentlig, at den måde, som spørgeren får det fremstillet på, er sådan lidt sort-hvid.
Jeg synes, vi har fået gennemført forbedringer af forslaget til offentlighedslov efter valget, og jeg synes, det er et godt forslag, fordi det giver nye muligheder for offentlighed på nogle områder, som vi ikke har i dag, og så giver det arbejdsrum til, at man i ministerierne kan tage beslutninger, svare på spørgsmål og få den rådgivning, man har brug for.
- Kl. 13:30 **Formanden:**
Hr. Simon Emil Ammitzbøll for sidste runde.
- Kl. 13:31 **Simon Emil Ammitzbøll** (LA):
Jeg er ked af at måtte sige det, men det er sådan set et svar, der afslører, at statsministeren ikke er inde i substansen. Altså, det er jo tydeligt, at man ikke kender til den diskussion, der har været, og til det forløb, der har været.
Hvordan føles det egentlig at føre befolkningen bag lyset på den måde? Hvordan føles det at gå til valg på at gøre noget bestemt, få et kæmpe flertal i Folketinget på 120 mandater og så alligevel gøre det modsatte af, hvad man har lovet sine vælgere? Altså, jeg kender ikke fornemmelsen, men statsministeren må da have nogle overvejelser om, hvordan det er, man har det med sig selv, når man bruger et
- Kl. 13:31 **Formanden:**
Statsministeren.
- Kl. 13:32 **Formanden:**
Spørgsmålet er sluttet.
- Kl. 13:33 **Spm. nr. US 134**
- Kl. 13:33 **Jan E. Jørgensen** (V):
Jeg kommer flyvende. Jeg vil gerne tale lidt om valgkamp, valglofter og især boligskatte, for jeg har selvfølgelig som så mange andre fulgt den debat, der har været oven på valgkampen, hvor vi jo så fik den forståelse, at man var gået til valg på en hel masse ting, og det var hensigtserklæringer, det var noget, man forsøgte at få gennemført efter valget, hvis man nu kunne få flertal for det osv., men så var der to løfter, som skilte sig ud. Jeg tror, at hr. Magnus Heunicke, som også er her i dag, kaldte dem kerneløfter, og det udtryk, som statsministeren selv brugte, var klokkeklare løfter. Det var noget, man sagde efter valget. Helt præcis den 7. oktober 2011 i Jyllands-Posten udtalte statsministeren:
»Jeg har givet to klokkeklare løfter i valgkampen. Det ene var, at vi ville fastholde 24-års reglen og tilknytningskravet. Det andet, at der ikke ville blive rørt ved boligskatte.«
Jeg forstår det sådan, at når der bliver sagt, at der ikke vil blive rørt ved boligskatte, bliver de ikke ændret, og det vil sige, at man ikke skal betale mere i boligskat, end man gjorde før. Hvordan synes statsministeren, at regeringen har levet op til dette klokkeklare løfte, som regeringen afgav den 7. oktober 2011?
- Kl. 13:34 **Formanden:**
Statsministeren.
- Kl. 13:34 **Statsministeren** (Helle Thorning-Schmidt):
Jeg synes, vi har levet rigtig godt op til de løfter.

Kl. 13:34

Kl. 13:37

Formanden:

Hr. Jan E. Jørgensen.

Kl. 13:34

Jan E. Jørgensen (V):

Så ved jeg ikke, om statsministeren læser Ekstra Bladet. Det gør jeg ikke selv altid. At have hele forsiden er noget, jeg stadig væk har til gode, men det har statsministeren jo prøvet et par gange, men jeg går dog ikke ud fra, at det er så mange gange, at man ikke opdager det. Der var en forsider på Ekstra Bladet den 17. april om, at 200.000 boligejere får skattechok, og der stod, at det var Helles nye løftebrud, og der blev refereret til det, jeg lige var inde på, nemlig at der ikke vil blive rørt ved boligskatterne. Det var med baggrund i en lov, som er blevet vedtaget, og som medfører, at op mod 200.000 husstande oplever en voldsom stigning i grundskylden.

Vi har en person her i Ekstra Bladet, der har samlet nogle cases. Der er en, der hedder Jesper Schmidt Hansen, som betalte 9.540 kr. i ejendomsskat i 2012 og 18.666 kr. året efter, hvilket er en stigning på 98 pct. Vi har en anden, der har oplevet en stigning på 66 pct., en, der har oplevet en stigning på 87 pct., og en med en stigning 93,5 pct. Der er altså en lang række tilfælde af folk, der har oplevet nogle voldsomme stigninger i ejendomsskatterne.

Hvordan kan statsministeren så være af den opfattelse, at det går fint med at opfylde løftet?

Kl. 13:36

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:36

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

For det første tror jeg, at det er rigtig vigtigt at få sagt, at jeg ikke kan bekræfte det tal, der bliver nævnt her. Jeg tør heller ikke give et andet tal, men jeg kan bestemt ikke bekræfte de 200.000. Det synes jeg ordføreren skulle have undersøgt, inden han gik ind i Folketingsalen med det. Jeg har jo stor respekt for Ekstra Bladet, men af og til kan der godt snige sig en lille fejl ind i noget af det, som Ekstra Bladet skriver. Jeg synes, at ordføreren skal få undersøgt tallet 200.000, inden han går i Folketingssalen med det.

Kl. 13:36

Formanden:

Hr. Jan E. Jørgensen, sidste runde.

Kl. 13:36

Jan E. Jørgensen (V):

Det har jeg naturligvis undersøgt. Jeg har spurgt statsministerens kollega, økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager, som har svaret, at det berører 38.000 grunde, og på grunde kan der jo være etageejendomme, hvor der bor flere, så tallet er væsentlig større end 38.000. Så et tal, der i hvert fald er højere end 38.000 og måske er helt op til 200.000. Det sidste udtale kun af en række eksperter. Det er ikke nogle tal, Ekstra Bladet selv har fundet på, men de 38.000 er jo altså det minimale tal, det kan dreje sig om, for det er det tal, vi har fra Margrethe Vestager, med mindre Margrethe Vestager ikke ved, hvad hun taler om, og det går jeg ud fra at hun gør.

Så hvordan forholder statsministeren sig til, at ejerne af 38.000 grunde altså har oplevet voldsomme stigninger i grundskatterne, og de grunde har jo altså i en række tilfælde, altså i tilfældene med etageejendomme, hvor vi bor oven på hinanden, mere end en ejer? Hvordan kan statsministeren være af den opfattelse, at man ikke vil røre ved boligskatterne, når ejerne af 38.000 grunde har oplevet voldsomme stigninger i skatterne? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Formanden:

Hvis jeg lige i al stilfærdighed må bryde ind her, vil jeg sige, at vi altid tiltaler og omtaler ministre ved titel og ikke ved navn. Det er så meget mere relevant, når det gælder svar fra et ministerium. Statsministeren.

Kl. 13:37

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg er sådan set glad for, at ordføreren har stillet det spørgsmål. Det var jeg også bekendt med, og derfor undrer det mig også noget, at man, når man har fået svaret 38.000, selv finder på at gentage nogle af de tal, der har været i den offentlige debat. Det synes jeg er noget underligt.

Ordføreren ved lige så godt som jeg, at det her spørgsmål handlede om at få lukket et hul. Der var en skatteteknisk uhensigtsmæssighed, som vi fik lukket. Så jeg synes egentlig, det er helt naturligt, at vi fik gjort det. Men jeg er glad for, at det er kommet frem i den her udveksling, at ordføreren faktisk gik i salen med noget, han vidste ikke nødvendigvis var korrekte tal.

Kl. 13:38

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til statsministeren er af hr. Peter Skaarup.

Kl. 13:39

Spm. nr. US 135**Peter Skaarup (DF):**

Jeg kunne godt tænke mig at spørge statsministeren vedrørende offentlighedsloven. Som også hr. Simon Emil Ammitzbøll var inde på, er det jo en lov, der optager folketingsmedlemmerne meget – ingen tvivl om det. Og grunden til det er, at offentlighedsloven er en lov, der regulerer mulighederne for at kigge magthaverne, regeringen, ministre, myndighederne, i kortene.

Det, der er vigtigt, når man skal have mulighed for at kigge myndighederne i kortene, er jo også, at ministre, der ikke alene oplever praktiske konsekvenser af lovgivningen, som den ser ud nu, men som også i fremtiden skal arbejde med den lovgivning, stiller op i Folketinget og svarer på spørgsmål om disse konsekvenser.

Der har det undret os i Dansk Folkeparti, at justitsministeren i den her uge har kunnet fortælle Folketinget og en række folketingsmedlemmer, der senere i dag gerne ville have stillet forskellige ministre spørgsmål på det her område, at det vil justitsministeren klare for dem, forstået på den måde, at det kun er justitsministeren, der stiller op i Folketinget til debat om offentlighedsloven.

Jeg kunne godt tænke mig høre statsministeren, om statsministeren virkelig er enig i justitsministerens afgørelse over for Folketinget, der altså går ud på, at vi ikke får mulighed for at stille spørgsmål til en række forskellige ministre i forhold til disse praktiske konsekvenser.

Når det er vigtigt, og når det er afgørende for Dansk Folkeparti, er det selvfølgelig, fordi offentlighedsloven ikke bare er en hvilken som helst lov. Det er en lov, der har været arbejdet med i årevis, det er en lov, som har været meget omdiskuteret, og det er en lov, der giver borgerne og journalisterne mulighed for at kigge regeringen i kortene. Og derfor er det vigtigt, at vi i videst muligt omfang kan diskutere det med ministre. Og det har justitsministeren åbenbart afvist at vi får mulighed for.

Kl. 13:41

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:41

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen jeg kan naturligvis bekræfte, at jeg er helt enig med justitsministeren i den vurdering. Der er jo en almindelig tradition for, at det er ministeren, der besvarer spørgsmålet inden for sit ressortområde, og at regeringen har en og samme holdning til et spørgsmål. Så derfor synes jeg, det er helt naturligt, på trods af at man har forsøgt at få alle ministre herved for at diskutere offentlighedslov, at det er justitsministeren, der besvarer de spørgsmål.

Kl. 13:41

Formanden:

Hr. Peter Skaarup.

Kl. 13:41

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes selvfølgelig, som statsministeren, at det er godt og rimeligt, at justitsministeren møder op i Folketingets spørgetid og svarer på spørgsmål om det, men jeg synes, at det er lige så rimeligt, når regeringens ministre sådan set i fællesskab – og det må også gælde statsministerens holdning – lægger det frem over for Folketinget og siger: Det har nogle store praktiske konsekvenser, hvis det er sådan, at man ikke får mulighed for at få en ny offentlighedslov.

Det, som forskellige folketingsmedlemmer så har spurgt om i den forbindelse, er: Vil ministeren – og det er så den respektive minister – nævne konkrete eksempler på, at den gældende lov om offentlighed i forvaltningen ikke i tilstrækkelig grad har givet ministeren et fortroligt rum at arbejde i som minister? Der synes vi i Dansk Folkeparti, at det dog er det mindste, at regeringen, når den nu gerne vil have et lovforslag vedtaget, stiller med forskellige ministre, der kan uddybe det spørgsmål, og ikke kun en justitsminister. Kan statsministeren – på regeringens vegne – ikke godt se, at det ville være rimeligt over for folkestyret?

Kl. 13:42

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:42

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Regeringen fremlægger jo, jeg vil ikke sige hver dag, men meget ofte lovgivning, som hele regeringen naturligvis står på mål for og ikke mindst jeg står på mål for. Men vi har også den tradition, at det må være ressortministeren, som stiller sig til rådighed for Folketinget for at svare på de spørgsmål, der måtte være. Og en ting, man i hvert fald ikke kan sige om justitsministeren, er, at han ikke har stillet sig til rådighed for Folketinget. Han har besvaret adskillige spørgsmål her i salen, i samråd osv., så vi har en minister, som beredvilligt svarer på alle de spørgsmål, der måtte være.

Jeg synes egentlig, det er en god tradition, at hele regeringen står på mål for al den lovgivning, der er, men at vi fastholder, at vi selvfølgelig deler tingene op i ressortansvar, og at den pågældende minister, der har ansvar for den lovgivning, er den, der svarer på spørgsmålene.

Kl. 13:43

Formanden:

Hr. Peter Skaarup, sidste runde.

Kl. 13:43

Peter Skaarup (DF):

Jeg er enig med statsministeren i, at det selvfølgelig, når det handler om miljølovgivning eller arbejdsmarkedslovgivning, er rimeligt, at det er ressortministeren, der svarer på regeringens vegne. Men når det lige præcis handler om offentlighed i forvaltningen, som jo er

noget, der er relevant principielt for alle ministre, for hele regeringen, hele Slotsholmen, kan man sige, er det ekstra relevant, at forskellige ministre stiller sig til rådighed.

Offentlighedsloven er ikke en hvilken som helst lov, og jeg tror da egentlig også, at statsministeren er enig i, at den ikke er det, og derfor skal der være et ekstra frirum, kan man sige, for at folketingsmedlemmerne kan spørge ikke bare én minister, men flere ministre, i og med at det jo er alle ministre, der har den inde på livet, og det er alle borgere, alle personer i offentligheden, der har en stor interesse i lige præcis den her lov.

Derfor vil jeg spørge statsministeren, om vi kan forvente, at man vil ændre signaler på det her område, for jeg skulle hilse sige, at jeg forstår det sådan, at der er flere partier i Folketinget, der anser det for dybt problematisk, at man ikke stiller sig til rådighed som minister – også selv om man ikke lige er justitsminister – og besvarer fuldstændig relevante spørgsmål på det her område.

Kl. 13:45

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:45

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg synes ikke, at argumentationen hænger specielt logisk sammen, for der vil være masser af lovgivning, hvor man kan argumentere for, at det har forvaltningsmæssig betydning for andre ministerier. Der er masser af lovgivning, som har betydning for et eller flere ministerier. Så jeg synes egentlig, at det på den måde er godt – og jeg er glad for, at ordføreren giver mig ret i det – og at det er det mest naturlige, at det er ressortministeren, der besvarer spørgsmål vedrørende en given lovgivning. Jeg anerkender, at offentlighedsloven er en meget vigtig lovgivning, men den er ikke så speciel, at man skal sætte alle andre principper ud af kraft, og derfor fastholder vi selvfølgelig, at det er ressortministeren, der skal besvare spørgsmålene.

Kl. 13:45

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til statsministeren er af hr. Bent Bøgsted.

Kl. 13:46

Spm. nr. US 136**Bent Bøgsted** (DF):

Tak, formand. Nu skal jeg ikke klandre statsministeren noget vedrørende historieskrivning, for statsministeren er ikke ressortminister, så hun skal være undskyldt der. Men de 2 års dagpenge blev forhandlet på plads før 2010 og trådte i kraft 1. juli 2010 til fuld indfasning 1. juli 2012, og allerede før valget 2011 kørte Dansk Folkeparti frem med, at vi var klar til at se på en forlængelse, for vi kunne godt se, der var sket en udvikling. Da vi havde lavet aftalen, var arbejdsløsheden nede omkring 4 pct., så der var sket en udvikling siden hen. Men lad det nu ligge.

Det, jeg gerne vil vide, er, om statsministeren er klar til fremadrettet at se på, hvordan vi så kan afhjælpe noget af det. Vi har i Dansk Folkeparti som det eneste borgerlige parti for øvrigt erklæret og erkendt, at der er sket en stor udvikling på området, altså at krisen er blevet værre. Nu går vi så ud og tilbyder statsministeren og regeringen at hjælpe med at finde en løsning på området; bl.a. kan vi se på genoptjeningsretten. Vi har sagt flere gange, at vi er klar til at hjælpe statsministeren med at skruer det tilbage fra 52 uger til 26 uger, og det kan vi gøre i en 2-årsperiode, for så er krisen nok ved at være ovre, og så kunne statsministeren få fred og ro til at finde nye løsninger på at få uddannelseshjælp til at virke i den periode. Men

alle dem, som ifølge AK-Samvirke har genoptjent de 26 uger, var så fredet og havde dagpengere retten.

Var det ikke noget for statsministeren at sige: O.k., lad os da så samarbejde om det, som også Enhedslisten siger, lad os finde en løsning på det. I Dansk Folkeparti er vi klar til at levere nogle stemmer til statsministeren på det her område.

Kl. 13:47

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:48

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg synes, det er rigtig godt, at Dansk Folkeparti på den her måde så klart tilkendegiver, at de fortryder, at de var med til at forringe forholdene for de arbejdsløse i Danmark. Jeg har altid undret mig over, at Dansk Folkeparti syntes, at det var en spændende idé at være med til, ikke bare at stemme for, men nærmest også stå fadder til, at man skulle forringe forholdene for de arbejdsløse. Det må man jo have gjort, velvidende at det ikke var sådan, at væksten kom fra den ene dag til den anden. Så jeg synes måske også, det er, nu vi taler om historieskrivning, lidt besynderligt, at Dansk Folkeparti nu gemmer sig bag, at de troede, at væksten ville komme så og så hurtigt. Så det synes jeg er lidt besynderligt. Men jeg synes, det er fint, at Dansk Folkeparti har fortrudt deres holdning i forhold til dagpengene, og vi vil selvfølgelig altid gerne høre, hvad Dansk Folkeparti har at sige.

Men først og fremmest løser vi udfordringerne for de arbejdsløse sammen med dem, som vi hele tiden har løst udfordringerne med, og det er Enhedslisten. For det er de fire partier, regeringspartierne og Enhedslisten, som siden valget har gjort alt, hvad vi overhovedet kunne for at undgå, at mennesker faldt ud af dagpengesystemet. Det er os, der har haft ideerne til, hvad vi skulle gøre, det er os, der konkret har forhandlet det på plads, og derfor fastholder vi selvfølgelig, at vi mødes med Enhedslisten før sommerferien og diskuterer det her spørgsmål. For vi har på intet tidspunkt, heller ikke før valget, glemt de mennesker, som er i risiko for at falde ud af dagpengesystemet, det har vi ikke gjort de sidste halvandet år, og vi agter sådan set at fortsætte med hele tiden at have fokus på, at der er nogle mennesker, der er ved at komme i klemme.

Kl. 13:49

Formanden:

Hr. Bent Bøgsted.

Kl. 13:49

Bent Bøgsted (DF):

Jamen det er jo meget godt, at man skal mødes med Enhedslisten før sommerferien. Men hvis der er noget, som skal vedtages, og som skal træde i kraft op til sommerferien, så hjælper det jo ikke, at man mødes lige inden sommerferien, og at man får noget forhandlet på plads dér. For det skal man gøre allerede nu for at få gang i det; så kan det ikke hjælpe, at man mødes midt i juni eller sådan noget. For så kan der ikke nå at komme noget igennem og blive vedtaget. Altså, jeg har sådan en mistanke om, at statsministeren ikke lige har set på, hvornår de her aftaler om dagpengene trådte i kraft, for nu siger statsministeren, at vi i Dansk Folkeparti ikke troede på, at krisen blev så voldsom. Men dengang dagpengesystemet blev forhandlet på plads, var vi ikke midt i krisen. Før valget i 2011 kunne vi se, at det gik den forkerte vej, og at det, der skete i Europa, forstærkede krisen.

Men da vi lavede aftalen om de her dagpenge – det var tilbage i 2009 – var arbejdsløsheden ikke så stor. Så nu skal vi se på det fremadrettede. Lad nu alt det, der er gået forud, ligge, og se fremad. Og så skal man tage imod den hånd, vi rækker ud til statsministeren for

at hjælpe med at finde en løsning. Men det vil statsministeren jo åbenbart ikke.

Kl. 13:51

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:51

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nu tales der meget om historie her. Nu er det jo desværre ikke mig, der skal stille spørgsmål, men vil hr. Bent Bøgsted ikke fortælle mig, hvad arbejdsløshedstallet egentlig var dér tilbage i 2010, og hvordan udviklingen har været i arbejdsløsheden siden hen? For det er åbenbart det, som er kommet utrolig meget bag på Dansk Folkeparti, altså at konjunkturerne ikke er vendt voldsomt fra den ene dag til den anden. Så derfor kunne det egentlig være interessant, hvis hr. Bent Bøgsted ville forsøge at sige lidt om, hvad ledighedstallene egentlig var der tilbage i 2010, hvor Dansk Folkeparti selv fandt på, at man skulle forringe forholdene for dagpengemodtagerne.

Kl. 13:51

Formanden:

Hr. Bent Bøgsted for sidste omgang.

Kl. 13:51

Bent Bøgsted (DF):

Det kan jeg godt hjælpe statsministeren med: Den 1. januar 2010 var det 4,3 pct.; jeg tror, det var 121.000 ledige, der var på det tidspunkt – det siger de officielle tal fra Danmarks Statistik; den 1. januar 2010 var der 4,3 pct. i ledighed – det kan man slå op i statistikken. Men lad os nu kigge fremad; vi skal have fundet ud af: Hvordan hjælper vi de ledige her? Dem hjælper man ikke ved at sige, at man tager et møde med Enhedslisten lige før sommerferien. Enhedslisten vil også meget gerne i gang allerede nu – det kunne jeg høre på hr. Per Clausen – altså jo før, man får det i gang, jo bedre.

Til oplysning kan jeg sige, at vi i Dansk Folkeparti har stemt for de tiltag, som regeringen har lavet. Vi har stemt for at forlænge dagpengeperioden, vi har stemt for akutpakken, vi har stemt for uddannelseshjælpen. Det har Dansk Folkeparti stemt for, fordi vi godt kunne se, at der var nogle problemer. Så rækker vi hånden ud til statsministeren og siger, at hvis man nu kigger på genoptjeningsretten og man sætter genoptjeningskravet ned til 26 uger igen, er der rigtig mange, der bliver hjulpet. Det siger AK-Samvirke også. Og det er vi klar til at lægge stemmer til. Det er da en håndsrækning til statsministeren.

Kl. 13:52

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:52

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen jeg lytter bestemt også til, hvad Dansk Folkeparti siger. Jeg synes bare, det ville klæde Dansk Folkeparti at sige klart og tydeligt, at hvis man ikke selv havde trykket på knappen i forhold til at få forringet forholdene for de ledige, så havde vi ikke stået i den situation, vi står i nu. Der er ét parti, som vi kan putte ansvaret for det på i den situation, og det er Dansk Folkeparti. Så er det meget fint, at man kommer her efter valget og er med til nogle af de ting, vi andre beslutter for at hjælpe de mennesker, som så føler konsekvenserne af Dansk Folkepartis politiske valg fra før valget. Jeg synes, det er fint nok, at man på den måde skifter holdning, men det ville bare klæde Dansk Folkeparti klart og tydeligt at sige, at der ikke ville være noget problem for dem, der er udfaldstruede her og nu, hvis Dansk Fol-

keparti ikke havde trykket på den knap, hvormed de stemte ja til de forringelser.

Kl. 13:53

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Lad os se, om vi kan nå et sidste spørgsmål; den næste på listen er hr. Ole Birk Olesen, værsgo.

Kl. 13:53

Spm. nr. US 137

Ole Birk Olesen (LA):

Tak. Jeg vil også spørge ind til offentlighedsloven og det lidt mærkelige forhold, at vi i Folketinget ikke kan få svar fra konkrete ministre på, hvad offentlighedsloven, som den er udformet i dag, betyder på deres område. Hr. Peter Skaarup var inde på det tidligere, og der var nogle svar fra statsministeren, men jeg må sige, at det var nogle underlige svar – nogle svar, som også peger fremad mod den videre behandling af Folketingets arbejde her: Hvis man spørger til *et* områdes betydning for en anden ministers område, må man faktisk ikke det. F.eks. må man ikke på beskæftigelsesområdet spørge, om skattelovgivningen har en eller anden betydning for beskæftigelsesområdet. Man må tilsyneladende ikke spørge, om lovgivning på miljøområdet har betydning for erhvervsområdet osv. osv. Hver gang skal man gå direkte til den første minister.

Er det det, der nu er den nye trend? Hvis man gerne vil vide, hvilken betydning f.eks. skat og skattelovgivning har på beskæftigelsesområdet, må man ikke spørge beskæftigelsesministeren om det.

Kl. 13:55

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:55

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Vi har jo et ministeransvar, og det betyder også, at en minister skal svare inden for sit eget ressort. Det tror jeg er en god måde at gøre det på.

Hvis jeg forstod ordføreren rigtigt, skulle det forstås, som om det her var noget nyt. Det tror jeg godt jeg kan sige at det ikke er. Det, at en minister svarer inden for sit eget ressort, tror jeg er noget, som har eksisteret i rigtig mange år i Folketinget.

Selvfølgelig skal vi være beredvillige til at svare på spørgsmål, og det synes jeg egentlig også at regeringen er.

Kl. 13:55

Formanden:

Hr. Ole Birk Olesen.

Kl. 13:55

Ole Birk Olesen (LA):

Jeg synes jo altså, det er mærkeligt, at man, hvis man f.eks. gerne på beskæftigelsesområdet vil vide, hvilken betydning det har, at unge mennesker optages i strafferegisteret, får noget på deres straffeattest, ikke må spørge beskæftigelsesministeren om det. Så skal man tilsyneladende spørge justitsministeren ifølge denne nye praksis, som regeringen etablerer her.

Men så lad os tage det som udgangspunkt. Så er det altså nu op til justitsministeren konkret inden for alle ministerområder at svare på, hvilken betydning det har, at der er en offentlighedslov, som der er i dag. Altså, det er nu justitsministeren, der i dag – det må vi kunne forvente – kan svare på, om kirkeministeren har oplevet dårlige ting i sin politikudvikling, som følge af at der er adgang for offentligheden til nogle bestemte oplysninger, og justitsministeren må svare på, om miljøministeren har oplevet noget tilsvarende. Det er en

stor opgave for justitsministeren, vil jeg sige, og jeg vil sige, at justitsministeren jo ikke er lykkedes med det hidtil. I justitsministerens optræden i medier og debatter er det ikke lykkedes for ministeren at fremkomme med *et* eneste konkret eksempel, end ikke på sit eget område. Derfor er det jo naturligt, at vi her fra oppositionens side har ønsket at spørge alle ministrene.

Kl. 13:56

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:56

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

For det første er ikke ny praksis, at en minister svarer på spørgsmål inden for sit eget ressort. Der bliver stillet mange og meget brede spørgsmål, og det er egentlig mit indtryk, at man får svar på mange områder. Der stilles også mange sammensatte spørgsmål f.eks. til finansministeriet, hvor man spørger: Hvis man gør sådan, hvad har det så af konsekvenser på et andet felt? Så der stilles mange, mange forskellige spørgsmål.

Nu er det justitsministeren, som skal svare på spørgsmål om et øjeblik. Jeg tror, det, der vil fremgå, er, at når man har et lovforslag, som ligger på en ministers område, er det mest naturligt, at det er den minister, der svarer på spørgsmålet. Sådan har vi i hvert fald besluttet at vi skal gøre det i regeringen, og jeg tror ikke, det er en ny praksis, at vi gør det på den måde.

Kl. 13:57

Formanden:

Hr. Ole Birk Olesen, sidste omgang.

Kl. 13:57

Ole Birk Olesen (LA):

Så vil jeg her til sidst høre om det, som statsministeren i dag garanterer, er, at hvis jeg eller andre medlemmer af Folketinget lige stiller justitsministeren følgende spørgsmål, vil han svare på det. Spørgsmålet kunne være:

Vil ministeren nævne konkrete eksempler på, at den gældende lov om offentlighed i forvaltningen ikke i tilstrækkelig grad har givet ministeren et fortroligt rum at arbejde i som *kirkeminister*?

Spørgsmålet gentages, men nu med ordene som *miljøminister*. Spørgsmålet gentages, men med ordene som *skatteminister*. Spørgsmålet gentages, men nu med ordene som *beskæftigelsesminister*, osv. osv.

Vil statsministeren garantere, at disse spørgsmål vil blive besvaret af justitsministeren fremover?

Kl. 13:58

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:58

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Vi har jo nok en anden vurdering af, hvordan den her lovgivning skal vurderes. Vi mener, den skal vurderes generelt og ikke ud fra specifikke eksempler. Der bliver rig lejlighed til nu at stille spørgsmål til justitsministeren, og jeg er fuldt ud tryk ved, at han vil svare i overensstemmelse med den måde, som vi er enige om at den her offentlighedslov skal vurderes på.

Kl. 13:58

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet. Tak til statsministeren.

Der bliver lige en pause på 75 sekunder, før vi tager det næste punkt på dagsordenen.

Kl. 14:02

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).

Kl. 14:00

Formanden:

Det første spørgsmål er til finansministeren af hr. Mads Rørvig.

Kl. 14:00

Spm. nr. S 1806

1) Til finansministeren af:

Mads Rørvig (V):

Er det ministerens opfattelse, at det vil være gavnligt for danske virksomheders konkurrenceevne, hvis der oprettes et kontor i Finansministeriet, der får til formål at gennemføre Venstres forslag om et nabotjek af dansk lovgivning i forhold til andre landes?

Formanden:

Værsgo, finansminister.

Kl. 14:00

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Mange tak.

Det drejer sig om det behov, der efter Venstres opfattelse skulle være for at oprette et kontor i Finansministeriet til at gennemføre et nabotjek af dansk lovgivning i forhold til andre lande.

Det mener jeg ikke der er behov for, og det skyldes især, at de potentielle byrder, der er for erhvervslivet ved ny lovgivning, allerede indgår som en del af overvejelserne i forbindelse med al ny lovgivning. Det fremgår også allerede af Justitsministeriets vejledning om lovkvalitet, at myndighederne forud for udarbejdelse af ny lovgivning bør undersøge, om der er relevante erfaringer fra andre lande på området. Det bidrager til, at reguleringen udformes på baggrund af viden om andre landes regulering på lignende områder.

Desuden har erhvervslivet ... [Lyddudfald] ...med den almindelige høringsprocedure, og det gælder ikke mindst i situationer, hvor virksomhederne vurderer, at der er risiko for, at den danske konkurrenceevne kan blive svækket.

Kl. 14:01

Formanden:

Hr. Mads Rørvig.

Kl. 14:01

Mads Rørvig (V):

Jeg er ked af at høre svaret fra finansministeren, for i Venstre har vi jo ment, at det er vigtigt med det her nabotjek, så vi ikke overimplementerer EU-regler, således at dansk konkurrenceevne bliver svækket i forhold til vores nabolande.

Mere jeg vil alligevel følge lidt op på ministerens besvarelse, for ifølge en artikel i Mandag Morgen den 24. april i år opretter finansministeren et nyt kontor, 7. kontor, i Finansministeriet med det formål, at man ikke skal indrette ny lovgivning, altså implementering af EU-lovgivning, så den bliver overimplementeret, i forhold til hvordan andre lande strukturerer deres implementering af EU-lovgivning. Kan ministeren så ikke se fornuften i at udvide det til også at indbefatte et nabotjek af lovgivning inden for andre områder?

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:02

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg tror ikke, vi har indrettet et helt kontor med det ene formål, men det er da fuldstændig korrekt, at det jo er et naturligt formål, at man implementerer fornuftigt. Og når det gælder belastning af erhvervslivet i forhold til lovgivning, så laves der jo, som det er fremgået af min besvarelse, allerede en helt standardiseret undersøgelse af forhold i forbindelse med ny lovgivning.

Så er der jo også en aktiv politik for at nedbringe byrderne, og den finder sin udfoldelse på forskellige felter. Der er f.eks. det, der hedder Virksomhedsforum, og som er kommet med en række anbefalinger til regeringen omkring forenkling med henblik på at nedbringe byrderne for erhvervslivet. Der er sendt 161 forenklingssforslag til regeringen. Man har svaret, at man vil gennemføre 39 forslag helt, 31 delvis. Man har afvist 19 forslag og behandler fortsat 72 forslag til forenkling af erhvervslivets vilkår.

Så der er en meget aktiv politik på det her område, og når Venstre kommer med forslag her, kan man jo undre sig over, at det ikke var noget, Venstre selv fandt anledning til at gennemføre, da de havde regeringsansvaret.

Kl. 14:03

Formanden:

Hr. Mads Rørvig.

Kl. 14:03

Mads Rørvig (V):

Spørgsmålet skulle ikke ligesom lægge op til abekastning, hvem der har gjort hvad, for jeg tror faktisk, vi er enige i analysen, nemlig at fremadrettet er dansk konkurrenceevne udfordret. Og vi kan desværre se, at når regeringen har gennemført nogle initiativer, er det gået ud over dansk konkurrenceevne, bl.a. at man gennemfører en NOx-regulering, hvor man femdobler NOx-afgiften. Hvis man bare kigger over på den anden side af Øresund, kan man se, at svenskerne også har forhøjet NOx-afgiften, men indrettet det på en sådan måde, at selv om de gerne vil have en regulering af miljøet, så går de penge, som staten får ind, til at kompensere erhvervslivet på en anden måde.

Det er da noget, vi kan lade os inspirere af, hvis man i andre lande omkring os indretter ting på en anden måde, får den samme effekt, men indretter det på en måde, så vi kan beholde vores konkurrenceevne. Var det ikke en idé af at sætte lidt mere systematik i det, for det kan godt være, at der foregår noget allerede, men vi kan jo bare konstatere, at det ikke virker, når regeringen f.eks. indfører en NOx-afgift, der skader dansk konkurrenceevne.

Kl. 14:04

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:04

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Nu kaster jeg normalt ikke med aber, men spørgsmålet er udtryk for en politisk holdning, man så åbenbart ikke havde, da man selv havde regeringsansvaret for ganske kort tid siden.

Når det gælder det her spørgsmål om konkurrenceevne og erhvervslivets vilkår, tror jeg ikke, der er ret meget tvivl blandt de mennesker, der nu iagttager skiftende regeringers politik uvildigt, om, at den politik, der føres nu af den nuværende regering, er til langt større gunst for vores konkurrenceevne og vores erhvervsliv

end det, der fandt sted i de 10 år, hvor Venstre havde regeringsansvaret. Så det bliver man jo nødt til at have med, når man i øvrigt tager sådan en debat om det her løserevet fra, hvad der i øvrigt foregår til gavn for erhvervslivet og med henblik på at nedbringe erhvervslivets byrder.

Kl. 14:04

Formanden:

Hr. Mads Rørvig, sidste runde.

Kl. 14:04

Mads Rørvig (V):

Nu tror jeg, vi kunne få en meget interessant debat om, hvad man har sagt før valget og gennemført efter valget. Det kunne vi bruge mange, mange timer på, der er adskillige punkter, vi kunne gennemgå i den forbindelse. Men det, vi er bekymret for fremadrettet, er, at man har en politik, hvor det er to skridt frem og et tilbage. Man lavede jo en fornuftig lille aftale med den vækstpakke, der er kommet. Det er et skridt i den rigtige retning, men vi er så naturligvis bekymret for, at man tager et skridt i den forkerte retning.

Man skal bare huske på, at det første, den her regering gjorde, var at sætte skatter og afgifter op med 6 mia. kr. Det var det første, man gjorde. Så gik der et halvt år, og så lavede man en skatteaftale. Og så skulle regeringen have hjælp af os til at rydde op efter det, man havde lavet sammen med Enhedslisten. Sådan foregår det frem og tilbage.

Men var det ikke en idé at sætte det lidt mere i system, sådan at man tjekkede lovgivningen, altså lavede et nabotjek for at se, hvad det er, man gør i Tyskland, og hvad det er, man gør i Sverige? For det er jo der, vi er udfordret på konkurrenceevnen.

Kl. 14:05

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:05

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Det er der som sagt udmærkede procedurer for. Og hvad angår alt det der med frem og tilbage og op og ned, må Venstre jo selv finde ud af, hvordan man befinder sig i det univers.

Altså, der er to retninger, der er værd at sammenligne: den før og den efter valget. Den før valget var åbenlyst ikke til gavn for dansk økonomi, når man ser på udviklingen i de 10 år, hvor Venstre sad for bordenden og havde ansvaret i øvrigt og førte blokpolitik på ethvert punkt, når det gjaldt økonomi. Og siden valget tror jeg så man må sige, uanset hvad man i øvrigt mener om politik, at den uvildige vurdering er, at den økonomiske politik samlet set har været til gavn for vækst og konkurrenceevne og for dansk erhvervsliv. Det er vel det, der står tilbage.

Kl. 14:06

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet. Tak til finansministeren.

Det næste spørgsmål er til økonomi- og indenrigsministeren af hr. Jacob Jensen.

Kl. 14:06

Spm. nr. S 1783

2) Til økonomi- og indenrigsministeren af:

Jacob Jensen (V):

Hvad er ministerens syn på formanden for Rådet for Offentlig-Privat Samarbejde, Mai Buchs, udtalelser til Altinget den 30. april 2013, hvoraf det bl.a. fremgår, at »jura og paragraffer står i vejen for det gode købmændskab, når det offentlige konkurrenceudsætter«, og

hvilke initiativer påtænker regeringen at tage for at afhjælpe den situation?

Formanden:

Værsgo til økonomi- og indenrigsministeren.

Kl. 14:06

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Undskyld, det er stadig væk et spørgsmål om tilvænnning til, at der ikke bliver et stille spørgsmål, før man giver et svar – altså sådan i det åbne rum.

Det, som vi har en diskussion af her i eftermiddag, er selvfølgelig spørgsmålet om, hvordan en kommune eller staten for den sags skyld kan udvise godt købmændskab, når man køber ind. For kritikken har været, at det kan være svært, hvis der er barrierer af regler og bureaukrati mellem en selv og det gode købmændskab.

Det, som vi har taget fat på, er en række forskellige ting, som skal lette det at sende ting i udbud. Mange har klaget over, at det er bureaukratisk, at det er besværligt, at det er detailorienteret. Der bliver klaget over ting, som gør, at man afholder sig fra at byde på et udbud, og dermed også sætter barrierer for det gode købmændskab.

Noget af det, som vi har meget stor tiltro til, er at få en egentlig dansk udbudslov. I de her måneder er udbudsdirektivet ved at blive revideret, og når den proces er færdig, vil vi gerne omsætte det til dansk lovgivning, for så får man forhåbentlig en mere enkel og direkte regulering af det at sende ting i udbud. Vi håber, at direktivet er vedtaget til sommer. Det skal være implementeret i Danmark senest 2 år efter, og dermed jo også sagt, at vi sætter lovarbejdet i gang parallelt med sidste fase af diskussionerne om selve direktivet.

Derudover har vi fremsat lovforslag om en forenkling af klagesystemet på udbudsområdet. Og ideen er at få et klagesystem, hvor der er færre udsigtsløse klager, sådan at de ressourcer, der er, bliver brugt til at få sagsbehandlingstiden sat ned. Samtidig giver det en hurtigere klarhed over, om der overhovedet kommer en klagesag.

Men en ting er de regler, der nu engang er om udbud. En anden ting er, at også selv om de regler bliver bedre, er det vigtigt, at folk kender dem. Derfor er også det at vejlede i, hvordan man egentlig skal håndtere regler, en del af regeringens indsats.

Kl. 14:08

Formanden:

Hr. Jacob Jensen.

Kl. 14:08

Jacob Jensen (V):

Jamen tak for svaret, det vil jeg kvittere for. Vi har også tidligere her i salen haft forskellige lejligheder til at diskutere det her spørgsmål. Bl.a. havde vi en forespørgsel, som faktisk endte med en stort set enig Folketingssal med et forslag til vedtagelse, hvor vi netop lagde vægt på det vigtige i, at vi fik sendt flere offentlige opgaver i udbud og dermed fik dem konkurrenceudsat.

Grunden til, at jeg så lige tager spørgsmålet op igen her i dag, er, at den nye formand for Rådet for Offentlig-Privat Samarbejde her for nylig udtalte til Altinget, at jura og paragraffer står i vejen for det gode købmændskab, når det offentlige konkurrenceudsætter. Hun kommer så ikke nærmere ind på, hvad det i givet fald kunne være for paragraffer, der var tale om. Jeg har også noteret mig regeringens forskellige initiativer. Nogle af tingene kunne vi tænke os skulle gå lidt stærkere, men det er alt sammen helt fint, og udbudsloven kommer.

Men jeg vil høre, om ministeren allerede nu kunne løfte lidt af sløret for, om hun er enig i det, som den nye formand, Mai Buch, her udtaler om, at der er regler, som er begrænsende for netop det, hun kalder det gode købmændskab, og dermed vil sikre, at vi får flere offentlige opgaver sendt i udbud. For hvis ministeren mener det, så

kunne man jo passende starte med at tage fat dér og ikke nødvendigvis vente på, at direktivet bliver implementeret, og at vi så får hele lovprocessen i gang omkring en ny udbudslov, som vi i hvert fald fra Venstres side vil støtte arbejdet om. Vi må selvfølgelig se, hvad der kommer ud af det, men intentionen er i hvert fald god nok.

Men hvis man allerede nu på forhånd kan sige, at der er nogle specifikke paragraffer, som vi kan se udgør et problem i forhold til at sikre det gode købmanskab, kunne vi så ikke starte med det og så lade den anden proces køre sideløbende med det?

Kl. 14:10

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:10

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Lige præcis det blik på området er jo grunden til, at vi har fremlagt forslag til at se på den måde, man kan klage over udbud. Vi lyttede til mange forskellige syn på hele den måde, klagesystemet fungerede på, og sagde, at det bliver vi simpelt hen nødt til at lave om, fordi sagsbehandlingstiden bliver for lang, der er for mange udsigtsløse klager, som gør, at folk måske begynder at holde sig tilbage for overhovedet at byde ind, når der er et udbud. Så det er et meget godt eksempel på at gå konkret til værks.

Jeg synes, at det er meget velkomment, at formanden for Rådet for Offentlig-Privat Samarbejde melder så klart ud, fordi det siger også noget om den ambition, som rådet har for at kaste et klart blik ned på, hvordan den her verden overhovedet ser ud. Pointen er jo ikke kun at se på regler, fordi jeg tror, at hvis man får enklere regler for at klage, hvis man får en udbudslov, er man et godt stykke hen ad vejen, når det kommer til selve regelværket.

Det, jeg tror er det meget afgørende, er, at vi får brugt de regler på en god måde, og at man får en vejledning i, hvordan man gør, for selv enklere regler på det her komplekse område kan være vanskelige at forstå.

Kl. 14:11

Formanden:
Hr. Jacob Jensen.

Kl. 14:11

Jacob Jensen (V):

Det er jeg sådan set enig med ministeren i, men forstår svaret sådan, at ministeren faktisk er enig med formanden her, som siger, at der er paragraffer, altså ud over det klagesystem, som nu også bliver forenklet, som er til hinder for det gode købmanskab. Så mit spørgsmål er sådan set:

Er der ifølge ministeren nogen regler, som hun kan se allerede nu er til hinder for det? Og i givet fald, hvorfor skulle vi så vente så lang tid med at få en samlet udbudslov? Jeg synes, at det er en udmærket idé og en god idé at få samlet det her kompleks, gennemarbejdet det, men hvis vi kan se på forhånd nu, at der er nogle ting, som halter, der er nogle ting, som er barrierer for, at flere offentlige opgaver kommer i udbud, af rent teknisk karakter, og det kan være andre ting, og hvis de er identificeret allerede nu af den nye formand, så synes jeg da, at vi fra regeringens side eller fra Folketingets side i samarbejde finder ud af at få løst det problem så hurtigt, det kan lade sig gøre, og ikke nødvendigvis venter på, at vi får et samlet lovkompleks, som vi fra Venstres side som sagt gerne vil være positive omkring.

Kl. 14:12

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:12

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Men de forpligtelser, der er til at lave udbud, og det, at der er udbud og kommunerne arbejder aktivt med det, har jeg faktisk respekt for, og jeg tror, at det vil være bedre for hele området, at man siger, at der er en lovrevision på vej gennem EU, og den vil vi gerne omsætte til dansk lov, i stedet for at komme med en paragraf og en anden paragraf, så der hele tiden er sådan et mylder af ændringer, som man så skal forholde sig til derude, når man laver et udbud. Jeg har en oplevelse af, at de forandringer, der kommer igennem EU, vil være særdeles velkomne, få et højere udbudsloft, få flere forskellige udbudsformer, altså komme i gang med det. Jeg tror sådan set, at det vil blive modtaget som et stærkt ønske, at vi gør tingene på en gang i sammenhæng, så man kan se det på den måde.

Men jeg har stor tiltro til, at også nye måder at lave et udbud på kan være udtryk for netop godt købmanskab, fordi godt købmanskab er, at man får en balance mellem pris og kvalitet, og at man så også kan definere, hvad det er for nogle kvaliteter, man gerne vil have, f.eks. at man ikke skal bruge side op og side ned på detailangivelser af, hvad det er, man vil have løst, men vil sige: Den her opgave skal løses, giv et godt bud på, hvordan I vil gøre det, og til hvilken pris I vil gøre det. Så får man i virkeligheden også et helt andet felt ikke kun at være købmand på, men også for at være en god købmand.

Kl. 14:13

Formanden:
Hr. Jacob Jensen, sidsterunde.

Kl. 14:13

Jacob Jensen (V):

Jamen som det også fremgik af mit første indlæg, deler vi sådan set ambitionen – det er måske ikke så overraskende – om, at vi skal have flere opgaver konkurrenceudsat. Det er også derfor, at vi med held har fået lavet den her fælles vedtagelse, det er vi glade for, hvor vi netop fra Folketingets side understreger behovet for, at flere opgaver i det offentlige bliver konkurrenceudsat.

Så derfor skal jeg bare til sidst spørge: Hvad er tidsperspektivet – som ministeren vurderer det nu – for lovgivningsarbejdet med en ny udbudslov? Altså, jeg er med på, at der kommer et EU-direktiv, som maksimalt må ligge i skuffen, om jeg så må sige, i 2 år, inden det bliver implementeret. Men det betyder jo ikke, at vi ikke kan gøre det hurtigere i Danmark. Så hvad er ministeren og regeringens ambitioner om at få lavet en udbudslov, som samler det her lovkompleks i en samlet lov?

Kl. 14:14

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:14

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Tanken er sådan, at vi forventer, at den reviderede udbudslov i EU-sammenhæng bliver vedtaget hen omkring sommer. Parallelt med det sætter vi lovarbejdet i gang. Og vi vil gerne gøre det hurtigst muligt, men det er svært at sige på stående fod, hvor komplekst det er.

Det, jeg ud over det her synes er vigtigt, er at gentage det signal, der kom fra et meget bredt flertal i Folketinget, om, at vi gerne vil have, at kommunerne arbejder strategisk med udbud, bruger det og sørger for, at det bliver en del af deres måde at tænke kommunen på. Det synes jeg var meget vigtigt. Der vil jeg meget nødig have, at vi nu sender et signal om, at de ikke behøver at gøre noget nu, fordi der er en masse barrierer og regler, som gør det svært. I stedet for skal vi sige: Gør det til en del af jeres tænkning om, hvordan kommunen

udvikles; vi skal nok komme med regelforenklinger, og vi kommer med dem i et hurtigt, men også kvalificeret tempo, sådan at vi ikke kommer løbende med små regelændringer hele tiden.

Det dobbelte signal synes jeg godt kunne komme fra Folketinget i dag: Vi vil gerne gøre reglerne enklere, men vi vil også gerne have, at I tænker udbud ind i den måde, I driver kommunen på – og i sagens natur meget gerne på en kvalificeret måde.

Kl. 14:15

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål til økonomi- og indenrigsministeren er af hr. Jan E. Jørgensen.

Kl. 14:16

Spm. nr. S 1798

3) Til økonomi- og indenrigsministeren af:

Jan E. Jørgensen (V) (medspørger: **Jacob Jensen (V)**):

Er ministeren enig i, at lov nr. 581 af 18. juni 2012 har medført stigninger i ejendomsskatten for ca. 200.000 boligejere på op mod 100 pct., og finder ministeren dette stemmende med intentionerne bag loven?

Formanden:

Værsgo.

Kl. 14:16

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Spørgsmålet handler om de seneste ændringer, for så vidt angår grundskyld. Det er sådan set en meget lang føljeton, som den daværende og den nuværende regering i fællesskab har lavet forskellige afsnit af.

Hensigten med den seneste lovændring, som den nuværende regering så har fremsat og fået vedtaget, var at lukke et skattehul. Baggrunden for det var en juridisk vurdering, som blev foretaget i foråret 2011. Den viste, at kommunernes opkrævning af ejendomsskat fra de såkaldte § 1, stk. 4-sager ikke svarede til lovgivningen.

På den baggrund blev praksis selvfølgelig ændret, og kommunerne måtte tilbagebetale for meget opkrævet grundskyld. Så skete der imidlertid det, at sidst på foråret 2012 gjorde en række kommuner opmærksom på, at den nu korrekte opkrævning betød, at næsten 3.000 ejendomme ikke skulle betale grundskyld i 2012, og flere betalte en meget lav skat. Dermed er også sagt, at da det ikke har været hensigten, at nogle helt skulle slippe for at betale en skat, som andre skulle betale, blev der fremsat et lovforslag, som rettede op på den virkning fra i år.

Hvis man ser nærmere på effekten af det – det er jo sådan set det, spørgsmålet handler om – gælder følgende: Sammenlignet med 2011 har de ejendomme alt andet lige ikke oplevet en ændring i den såkaldte skatteloftsværdi i 2013 ud over opregulering af reguleringsprocenten i forhold til 2013. Hvis der derimod sammenlignes med 2012, er det klart, at der kan blive tale om væsentlige stigninger i ejendomsskatten i 2013 på grund af de meget lave skatteletter, som den korrekte beregning efter den tidligere bestemmelse kunne medføre. Det er netop i de såkaldte § 1, stk. 4-sager, at der udmærket kan forekomme større stigninger i ejendomsskatten, som faktisk ikke har noget med den her lovgivning at gøre. Det er altså ikke en effekt af lovgivningen, men en effekt af, at der er sket ændringer på grunden, f.eks. at landbrugsjord er blevet omdannet til parcelhusgrunde, hvilket jo helt markant øger grundenes værdi.

Kl. 14:18

Formanden:

Hr. Jan E. Jørgensen.

Jan E. Jørgensen (V):

Det er meget fint. Jeg fornemmer lidt, at ministeren måske ikke blev helt færdig med sit svar, for det, jeg spørger til, er, om det var intentionen med loven, at den skulle ramme så mange, som det viser sig den har ramt. De oplysninger, jeg har fået fra ministeren, fortæller, at 38.000 grunde er blevet ramt af loven, og der er oplevet væsentlige stigninger i skatterne. Det, jeg også har fået oplyst, er, at der på mange af disse grunde ikke kun er én husstand. Det kan være et dobbelthus, og der er så i sagens natur to husstande, men det kan også være en etageejendom, hvor der i sagens natur så er rigtig mange husstande. Hvis det er et femetagershus, er der jo – så vidt jeg umiddelbart kan regne mig frem til – 12 husstande pr. opgang, og jo flere opgange, der er, jo flere husstande. Tallet er jo så væsentlig højere end de 38.000, når vi taler om antal husstande.

Jeg vil gerne høre ministeren bekræfte, at antallet af husstande, der er blevet berørt af den her lov, er væsentlig større end 38.000. Jeg ville også synes, det var rart, hvis ministeren kunne komme med et skøn over, hvor mange husstande det er, og jeg er med på, at der ikke kan gives et præcis tal, men et eller andet skøn. Og så vil jeg gerne igen spørge ind til, om det var intentionen med den lov, at man skulle ramme så mange, når vi taler om et skattehul, som medførte, at 3.000 slet ikke betalte skat.

Kl. 14:19

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:19

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil på ingen måde sige matematikken imod, det tror jeg man slipper dårligt fra. Og det er jo indlysende, at der på en grund kan være flere husstande. Det, der så i hvert fald er min udfordring, er, at vi ikke kan sige noget om, hvor mange husstande det så er i forhold til de berørte grunde. Fordi det er forskellige ting, skal man ned i skattesystemet – det er heller ikke mit ressort – og følge, om jeg så må sige, den enkelte sag, og det har jeg ikke system til.

Det, der har været, synes jeg, den holdningsmæssige ting i det her, er, at ideen om, at man betaler skat af værdien af sin grund, må gælde for alle. Når man har den skat, må den gælde for alle, der har en grund, og skatten må afspejle værdien af grunden. Derfor synes jeg, at det var vigtigt og rigtigt, at når der var kommet et hul i lovgivningen, som rettede op på et andet hul, som den daværende regering håndterede, og som betød, at der ikke blev betalt skat af 3.000 grunde, og at andre tusinde grunde betalte en meget lav skat – altså ikke 1.000, men flere tusinde grunde betalte ikke skat – så var det vigtigt at lave den her lovændring.

Men det er klart, at der kan være en diskussion om, hvad det så betyder for den enkelte husstand, og hvad det så betyder for grundens formål og dermed jo også dens værdi, men det har ret beset ikke noget med selve lovændringen at gøre.

Kl. 14:21

Formanden:

Hr. Jan E. Jørgensen.

Kl. 14:21

Jan E. Jørgensen (V):

Jamen jeg har sådan set stor respekt for, at man vil lukke et hul, men der er jo mange måder, man kan lukke et hul på. Man kan lukke et hul ved at putte en prop i, når proppen har nogenlunde samme størrelse som hullet.

Men det, der er min påstand i den her sag, er, at man har lukket hullet ved at sætte en stor gryde ned over hullet, hvormed man har

ramt mange flere grundejere end det, der var intentionen. Altså, man har ramt en række grundejere, som ikke betalte en meget lav skat før, men som sådan set betalte en ganske pæn skat, om jeg så må sige, og som nu oplever, at ja, de skal betale grundskyld af deres grundes værdi, det er vi med på, men for at en grund kan blive forandret, f.eks. ude i Ørestad, fra det, der var før, og så til nu, så har der jo været nogle grundforbedringer. Det, man kunne før, var, at man kunne fratække disse grundforbedringer, når grunden blev opgjort.

Værdien af disse grundforbedringer er med et pennestrøg blevet sløjftet med det her lovforslag. Så min påstand er, at man har ramt mange flere, end intentionen var. Det synes jeg jo rimer dårligt med statsministerens løfte, som jeg godt ved at måske ikke alle vil forholde sig til, om, at der ikke vil blive rørt ved boligskatterne.

Kl. 14:22

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:22

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Jamen det synes jeg er en kunstig modsætning, for vi jo havde lignende diskussioner, da vi behandlede lovforslaget. Når man læser lovforslaget og bemærkningerne til det, så kan man ikke være i tvivl om, hvad der er hensigten, hvad regeringen gerne ville opnå med det lovforslag. Og den hensigt er meget enkel, nemlig at når man betaler grundskyld, så bør alle betale grundskyld af den værdi, som deres grund har. Og når der var, synes jeg, ret mange, 3.000, som slet ikke betalte grundskyld, og også mange, som betalte en utilsigtet lav skat, så syntes jeg, det var rigtigt at lukke det skattehul.

Derfor synes jeg, det ville være forkert at blande diskussionen om ejendomsskatter eller ej ind i det, for havde der været et ønske om at hæve ejendomsskatterne som sådan, så havde det jo været det, der havde været lovforslagets formål, så havde det været det, der havde stået i bemærkningerne, men det var det ikke, og det er det ikke.

Det, der gør diskussionen rigtig tricky, er jo det her med, at vi har de 3.000, som ikke har betalt grundskyld, så har vi de grunde, som bliver berørt, så har vi husstandene på de grunde, og så har vi hele spørgsmålet om, hvad der så sker, når en grund skifter anvendelse og dermed ændrer værdi, som ret beset ikke har noget med selve lovgivningen at gøre, men som har noget at gøre med, at folk handler og gerne vil gøre mere ud af det, de har, ved f.eks. at gøre landbrugsjord til parcelhusgrunde.

Kl. 14:23

Formanden:

Hr. Jacob Jensen som medspørger.

Kl. 14:23

Jacob Jensen (V):

Jeg vil gerne holde fast i det spor, som hr. Jan E. Jørgensen her lægger for dagen, nemlig spørgsmålet om, hvad det er for en størrelse prop, man bruger til det her hul. For mig at se virker det, som om man har brugt en betonblander til at lukke et musehul i den forstand, at vi jo er enige om, at det er 3.000 ejendomme, som har været udgangspunktet for det her hul, man gerne ville have lukket, og vi også er enige om, jævnfør det svar, som ministeren har givet til hr. Jan E. Jørgensen, at det er 38.000 grunde, som bliver ramt.

Det er klart, uden at vi skal gå nærmere ind i matematikken, at med 38.000 grunde er antallet af ejendomme noget større end de 3.000. Lad os bare lægge til grund, at det er 38.000 grunde. Så er det jo langt mere end 10 gange så mange, der bliver ramt af den her hullukning, end det antal, man havde til hensigt at ramme, nemlig de 3.000 ejendomme. Er ministeren ikke enig i det forhold?

Kl. 14:24

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:24

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Vi diskuterede det jo ret intenst i forbindelse med lovbehandlingen lige præcis for at finde ud af, hvor mange eller hvor få, det her vil berøre. Nu vil jeg meget nødig have, at de 38.000 bliver til et hårdt tal i debatten, for det kommer jo fra en vurdering, et kvalificeret skøn, som jeg ikke engang tror at ministeriet foretog, men som kom udefra. Det er bare, for at vi ikke får en talkrig bagefter.

Det, som et eller andet sted kan være vanskeligt at vurdere, er, hvor mange der har ligget i det mellemrum, og som betalte noget i skat, men ikke det samme som andre. For som sagt er der kommuner, der vendte tilbage og sagde, at de antog, og det var vi enige i, at den lovændring, som den daværende regering stemte igennem, havde den utilsigtede virkning, at det ikke kun var sådan, at nogle slet ikke betalte skat, men også, at nogle betalte en utilsigtet lav skat.

Det er jo så den gruppe, om hvem man kan diskutere, hvad deres berettigede forventning til skattens niveau efter lovændringen kan have været.

Kl. 14:25

Formanden:

Hr. Jacob Jensen.

Kl. 14:25

Jacob Jensen (V):

Vi må vel alligevel trods alt, uden at vi skal slå hinanden i hovedet med nogle tal, forholde os til de tal, som ministeriet har oplyst, nemlig at der er tale om 38.000 grunde, som bliver ramt af det her, og at der var tale om 3.000 ejendomme, om hvilke kommunerne havde oplyst, at det var der, problematikken var. Så vi har altså som minimum et størrelsesforhold, der er mere end 1 til 10, når vi taler om dem, der bliver ramt, i forhold til størrelsen på det hul, man ønskede at lukke med det lovindgreb, man er kommet med.

Så når man siger, at man ikke ønsker at røre ved boligskatterne, men at man med den såkaldte hullukningsmanøvre faktisk får indhentet et provenu til kommunerne, som er markant større end det provenutab, som kommunerne har lidt, kan man vel ikke stå og sige, at man ikke har rørt ved boligskatterne? Man har lukket hullet, men som sagt har man brugt en betonblander til at lukke et musehul efter min vurdering.

Kl. 14:26

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:26

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Altså, jeg har så ikke indsigt til at skille tingene ad her og sige, at hele den stigning, nogle har oplevet i deres grundskyld, kan tilskrives den her lovændring. Jeg tror, at noget af den stigning, folk har oplevet i deres grundskyld, kommer fra vurderingen af den grund, de betaler skat af. Jeg har respekt for, at begge dele kan virke på samme tid. Jeg kan i hvert fald ikke dele det kolde og det varme vand i den forbindelse.

Jeg synes et eller andet sted, at det er fair at komme med en kritik af det, men lovforslaget er jo lagt frem med en fuldstændig åben hensigt. At komme her bagefter og sige, at vi i virkeligheden ville hæve skatten, synes jeg på en eller anden måde bliver noget underligt noget, når lovforslaget er vedtaget med det formål og med de bemærkninger, som det blev vedtaget med.

Det siges, at det var en eller anden skjult dagsorden med, at nu skulle ejendomsskatten stige. Nej, det var det sådan set ikke. Det, der var intentionen, og det, der er intentionen, er at sørge for, at når alle andre skal betale skat af værdien af deres grund, så skal de her mennesker også, selv om det er resultatet af den lovændring, som den daværende regering lavede.

Kl. 14:28

Formanden:

Så er det hr. Jan E. Jørgensen, sidste runde.

Kl. 14:28

Jan E. Jørgensen (V):

Jo, men hvis ikke det var intentionerne, at man skulle have et øget provenu, så havde man jo kunnet løse det ved at lade de ejendoms-skattestigninger, som kom på tale, være omfattet af det sædvanlige skatteefterslag, hvor man jo højst må opleve stigninger på 7 pct. om året. Så var det blevet indfaset lidt langsommere og havde ikke givet så meget provenu, men så havde grundejerne ikke oplevet de her voldsomme skattestigninger, som de jo ikke engang er blevet orienteret om.

Jeg har eksempler her fra avisartiklen i Ekstra Bladet på en, der betaler 6.800 kr. det ene år og så 11.319 kr. det næste år, og en, der betaler 8.200 kr. det ene år – og det er jo ikke 0 kr. eller ingenting, det er faktisk en pæn skat – og 15.351 kr. det næste år, og en, der betaler 5.700 kr. det ene år og 11.000 kr. det næste år. Det er altså ret voldsomme stigninger.

Det havde man jo kunnet undgå, hvis man havde sagt: Vi skal på sigt nå en ligestilling, sådan at man skal betale det, som grunden er værd, men vi lader det være omfattet af den maks.-stigning, der er på de 7 pct., som ville følge af stigninger i vurderingen eksempelvis.

Kl. 14:29

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Så er det ministeren.

Kl. 14:29

Økonomi- og indenrigsministeren (Margrethe Vestager):

Jamen jeg forstår sådan set godt tænkningen, især når man ser på den måde, som skatteefterslaget i forhold til stigningerne fungerer på for de allerallerfleste.

Det, vi havde her, var jo en meget speciel situation, fordi den daværende regering havde ændret lovgrundlaget for en given praksis. Kommunerne havde betalt skat på baggrund af grundværdi tilbage. Det blev så til et nyt hul, hvor nogle betalte ingen skat og nogle betalte en utilsigtet lav skat. Og ideen med lovændringen er jo ikke at sige, at når der – i en meget kort periode i øvrigt – har været et utilsigtet privilegium, så skal der lægges loft over indfasningen til det. Så skulle det jo have været angrebet, synes jeg, på en anden måde, netop i lyset af at hensigten ikke var at forhøje skatterne, hensigten var at lukke et skattehul. Så synes jeg alt andet lige også, at det er rimeligt, at man siger, at hvis folk skal betale en skat, som alle andre også skal, må de også gøre det.

Kl. 14:30

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til justitsministeren af hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:30

Spm. nr. S 1800

4) Til justitsministeren af:

Karsten Lauritzen (V):

Er det fortsat regeringens holdning, at reglerne for ombytning af kørekort skal være så smidige som muligt og fuldt ud konkurrencedygtige med reglerne i vores nabolande, og hvornår kan f.eks. amerikanere i Danmark i så fald forvente at kunne gå ned på det lokale borgerservicekontor og få ombyttet deres udenlandske kørekort til et dansk?

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Justitsministeren.

Kl. 14:30

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Spørgsmålet handler om muligheden for at ombytte et kørekort udstedt i et land uden for EU/EØS til et dansk kørekort. Der spørges nærmere til, om det fortsat er regeringens holdning, at reglerne for ombytning af kørekort skal være så smidige som muligt og fuldt ud konkurrencedygtige med reglerne i vores nabolande.

Det korte svar på spørgsmålet er: Ja. Det mener regeringen stadig. Hvis jeg skal prøve at udbygge det lidt, vil mit uddybende svar være, at vi lige nu i Justitsministeriet arbejder på at opstille de nærmere kriterier for en ny og mere lempelig ordning med hensyn til kravene om ombytning af kørekort, naturligvis under fortsat iagttagelse af behovet for høj færdselssikkerhed i Danmark og behovet for at bekæmpe misbrug af adgangen til ombytning under anvendelse af falske, udenlandske dokumenter.

Med inspiration fra reglerne i Sverige overvejer vi bl.a. at udvide de nuværende 90 dage, altså 90-dagesfristen for ombytning, til f.eks. 6 måneder eller måske et helt år. De udlændinge, der alene forventes at have et korterevarende ophold i Danmark, vil jo så dermed helt blive fritaget for kravet om ombytning. Samtidig får de udlændinge, der forventer at opholde sig i Danmark i længere tid, forlænget fristen for så at sige at få bragt papirerne i orden.

Hvis der er tale om en person fra et land, hvor det generelle færdselssikkerhedsniveau er sammenligneligt med det danske, er vi også åbne over for en ordning for ombytning uden den så at sige nuværende kontrollerende køreprøve. Ansøgeren bør dog have opnået en vis føreranciennitet og vil derved som udgangspunkt jo kunne anses for at have tilstrækkelig praktisk køreerfaring, og ansøgeren bør dokumentere, at han eller hun ikke i de sidste 5 år har været frataget førerretten.

Så som sagt er vi nu ved at overveje en ny og mere lempelig ordning, og det er min forventning, at den nye ordning vil være klar til efteråret.

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:32

Karsten Lauritzen (V):

Først og fremmest vil jeg sige tak til justitsministeren for besvarelsen. Det kan jo lyde som en lille sag, men spørgsmålet er jo stillet, fordi det sådan set er noget, der har kørt i en længere årrække, og jeg skal da skynde mig at sige, at det ærgrer mig noget, at den tidligere regering ikke nåede at få løst problemet.

Jeg har ved gentagne lejligheder forsøgt at skubbe til forskellige justitsministre for at få løst den her sag, og det er dejligt, at der hele tiden er sket noget, så man forhåbentlig nu kan få sagen i hus. Det er jo nævnt i det vækststudie, som regeringen kom med, og jeg har også forstået, at det er noget, man som følge af den aftale, der så er indgået, vil gå videre med. Og det bekræfter justitsministeren, så nu vil jeg da gerne kvittere for det.

Det er faktisk et ganske alvorligt problem, bl.a. for de amerikanere, som kommer til Danmark for at arbejde. Hvis man kommer som

turist, kan man få lov til at køre rundt i op til ½ år, men hvis man kommer for at arbejde, skal man bestå en teoriprøve inden for ganske kort tid. Det nye er så, at man nu kan tage teoriprøven på engelsk, tidligere var det kun på dansk, og man kan undre sig lidt over, hvorfor man i det hele taget skal det, for hvis man kommer fra Rusland, bytter vi bare lige over. Jeg tror sådan set, at man er bedre end gennemsnittet til at køre bil, hvis man kommer fra USA, end hvis man kommer fra Rusland, hvis jeg skal være helt ærlig.

Så jeg er da glad for, at der er bevægelse i det her, og takker for justitsministerens tilsagn om, at man fremsætter noget til efteråret. Men jeg vil godt stille justitsministeren et spørgsmål om den del, der handler om en politisk holdning til det her med ombytning. Forestiller justitsministeren sig, at det vil være muligt for f.eks. amerikanere reelt at ombytte, uden at de skal op til en køre- og teoriprøve?

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Justitsministeren.

Kl. 14:34

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Først vil jeg gerne takke hr. Karsten Lauritzen for at vise vel dagens mest tydelige og indirekte glæde over, at vi rent faktisk har fået nye regering. Det er udmærket.

Jeg forstår spørgsmålet således, at hr. Karsten Lauritzen udmærket godt forstod, hvad det var, jeg læste op, så derfor læser jeg bare lige op igen: Hvis der er tale om en person fra et land, hvor det generelle færdselssikkerhedsniveau er sammenligneligt med det danske, er vi også åbne over for en ordning for ombytning uden den nuværende kontrollerende køreprøve.

Så svaret på spørgsmålet er ja.

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:34

Karsten Lauritzen (V):

Der er ikke ret meget at rose regeringen eller justitsministeren for, men når der endelig er en sag, skal det så sandelig ikke skorte på rosen, og derfor vil jeg som sagt gerne kvittere, hvis det viser sig, at justitsministeren får løst denne sag.

Der har sådan set ikke været tale om manglende politisk vilje i den tidligere regering; jeg tror, der er opstået nogle andre tekniske forhindringer i Justitsministeriet eller andre steder, og det kan man undre sig over. Men vi er sådan set ikke optaget af det, men blot af at få sagen løst.

Det, der bekymrer mig en smule i justitsministerens svar, er, at justitsministeren taler om sammenlignelige lande. Altså, problemet med USA er jo, at man der kan få kørekort, når man fylder 16 år, og det har været et problem hidtil. Derfor vil jeg sådan set gerne gentage mit spørgsmål. Når ministeren siger, at det er regeringens holdning, at man skal gøre noget ved det her, kan ministeren så også bekræfte, at det er regeringens holdning, at man skal gøre det muligt for amerikanere at ombytte deres kørekort uden prøve? Og mener ministeren, at der er sammenlignelige forhold i USA og Danmark?

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 14:36

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Som sagt er det noget, vi meget seriøst og grundigt overvejer lige i overblikket, hvilket hr. Karsten Lauritzen også kan høre. Det centra-

le er jo, at vi skal sikre, at der, selv om vi laver sådan en ordning, stadig væk er et højt færdselssikkerhedsniveau i Danmark. Derfor er det sådan, at hvis der er tale om en person fra et land, hvor det generelle færdselssikkerhedsniveau er sammenligneligt med Danmark, kan vedkommende komme med i den her ordning. Det synes jeg er det centrale. Hvilke lande det så kommer til at have virkning for, kommer jo ud af det arbejde, som regeringen har igangsat nu.

Men jeg er som sagt glad for, at hr. Karsten Lauritzen nu honorer og anerkender, at der, efter at den nye regering er kommet til, sker noget på dette område.

Kl. 14:36

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Karsten Lauritzen.

Kl. 14:36

Karsten Lauritzen (V):

Lad os nu se, om der sker noget, for justitsministeren vil jo ikke sige, at han betragter USA og Danmark som sammenlignelige på det her område, og det er jo den diskussion, man tidligere har haft. Man mente jo ikke, at man kunne sammenligne det at have kørekort i USA med at have kørekort i Danmark, for i USA får de det allerede som 16-årige. Det har man brugt som argumentation for at forhindre den her ombytning, og nu tyder det jo på, at man vil gøre det samme igen.

Så jeg må sige til justitsministeren, at når det er blevet gennemført og blevet muligt for en amerikaner at få byttet et kørekort uden at skulle op til en orienterende køreprøve, vil jeg hjertens gerne rose justitsministeren i varme og brede vendinger. Men indtil da må jeg faktisk sige, at jeg med ministerens seneste besvarelse forholder mig en lillebitte smule skeptisk. Bruger man den kattelem, som ministeren åbner op for?

Det håber jeg selvfølgelig ikke er tilfældet, for det er ret vigtigt for folk, der kommer, bl.a. fra USA, men også fra andre lande, højtuddannet arbejdskraft, der arbejder i Danmark, og som ikke helt kan forstå, at de har kørt i 20 år i USA, og så skal de pludselig op til en ny orienterende køreprøve og en teoriprøve i Danmark.

Derfor vil jeg sige, at jeg vil rose ministeren, når det er gennemført til efteråret – det vil jeg holde ministeren op på. Ellers vil jeg sige tak for svaret.

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 14:37

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Hr. Karsten Lauritzen kan altså starte med at glæde sig nu, og ja, det bliver så en god dag for hr. Karsten Lauritzen. For det, som regeringen her har iværksat, er noget, som, må man forstå, hr. Karsten Lauritzen har kæmpet for i mange år under den tidligere regering.

For regeringen er det jo vigtigt, hvis vi laver den her ordning, hvor det bliver smidigere og nemmere eksempelvis at få ombyttet sit kørekort, at de, den bliver lavet for, også er folk, der har lidt forstand på eksempelvis at køre en bil, at det er folk, som forstår at gebærde sig i trafikken. Og derfor skal det være sammenlignelige lande, hvor man ser på, hvordan færdselssikkerhedsniveauet er i Danmark og i det land, de kommer fra.

Vi kan alle sammen temmelig sikkert tænke os til en hel række lande, hvor det ikke er tilfældet, og vi kan helt sikkert også tænke os til lande, hvor vi alle sammen har været på besøg, og hvor det færdselssikkerhedsmæssige niveau er sammenligneligt.

Så jeg tror, jeg vil berolige hr. Karsten Lauritzen med, at det er godt, at der er kommet en ny regering, og at det, hr. Karsten Lauritzen har kæmpet for i flere år, nu ser ud til at blive til virkelighed.

Kl. 14:38

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til justitsministeren af hr. Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti.

Kl. 14:39

Spm. nr. S 1811

5) Til justitsministeren af:

Peter Skaarup (DF):

Er ministeren enig med Radikale Venstre i, at vi her i landet skal give opholdstilladelse til potentielle terrorister?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Justitsministeren.

Kl. 14:39

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for ordet, formand. Jeg er blevet spurgt om, om jeg er enig med Det Radikale Venstre i, at vi her i landet skal give opholdstilladelse til potentielle terrorister. Nu må jeg sige, at jeg ikke er bekendt med, hvornår eller i hvilken sammenhæng Radikale Venstre skulle have udtalt noget sådant, og jeg er altså heller ikke klar over, hvad der ligger i udtrykket potentielle terrorister. Så jeg har derfor meget vanskeligt ved at besvare spørgsmålet. Hvis spørgeren imidlertid måtte tænke på udlændinge på såkaldt tålt ophold, er det min klare holdning, at den type udlændinge er uønskede her i landet, og de skal derfor ikke have opholdstilladelse. Tak for ordet.

Kl. 14:39

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det spørgeren.

Kl. 14:39

Peter Skaarup (DF):

Nu er det jo en kendt sag, at Det Radikale Venstre har haft og stadig væk har en meget liberal holdning til udlændingsespørgsmålet, og de har jo vel også tvunget den nuværende regering til at lempe udlændingepolitikken på en række områder modsat det, som ministerens parti i øvrigt sagde i valgkampen at det ville være med til. Men det er så en anden sag.

Det, der grundlæggende er problematisk set med Dansk Folkepartis øjne, er, hvis vi selv i forbindelse med lovforslag her i Folketinget accepterer, at man får udenlandske statsborgere ind, som er potentielle terrorister, og at vi giver dem statsborgerskab og opholdstilladelse.

I sidste uge, den 25. april, var der en folketingsdebat, hvorunder den radikale udlændingeordfører fru Zenia Stampe svarede ja til at godkende en lov, der giver en potentiel terrorist statsborgerskab. Man kan sige, at et statsborgerskab, hvor man får fulde rettigheder, jo er den ultimative opholdstilladelse.

Grundlæggende er vi i Dansk Folkeparti dybt skeptiske over for den lov. Derfor stemte vi også imod den. Den tidligere operative chef i PET, Hans Jørgen Bonnichsen, er jo blevet spurgt om, hvorfor det kunne tænkes, at Politiets Efterretningstjeneste advarer imod at give en person statsborgerskab og opholdstilladelse. Han sagde følgende om det til BT forleden:

»Det mest sandsynlige er, at det drejer sig om enkeltpersoner eller medlemmer af en ekstremistisk gruppe, der har foretaget handlinger eller initiativer, der har henblik på at destabilisere samfundet.«

Nu er så det gode spørgsmål til justitsministeren: Er det virkelig acceptabelt, at vi giver statsborgerskab til sådanne personer?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det ministeren.

Kl. 14:41

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det, hr. Peter Skaarup siger, handler altså om en hel del andet end det, han har spurgt til her. Hr. Peter Skaarup spørger om opholdstilladelse i det skriftlige spørgsmål. Det er det, jeg har svaret på.

Hvis hr. Peter Skaarup ønsker en diskussion om statsborgerskab og statsborgerskabsreglerne, er jeg nødt til at svare, at så må han jo stille et spørgsmål om det. Så skal jeg selvfølgelig nok svare på det. Men det er ikke det, hr. Peter Skaarup har spurgt om her.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:42

Peter Skaarup (DF):

Hvis det er et spørgsmål om, at ministeren skal have hjælp fra nogle embedsmænd til at kunne svare på spørgsmålet – jeg ved ikke, om det er det, det handler om – hvis det er grunden til, at man ikke fra regeringens side kan svare på det her spørgsmål, så må man jo sige, at i og med at Folketinget havde en debat i sidste uge, nemlig den 25. april, om tildeling af indfødsret og et lovforslag, hvor det her var et stort tema, så burde de embedsmænd jo allerede have været i gang med at forsyne ministeren med svar.

Jeg synes egentlig – uanset embedsmænd, der har forberedt noget i sidste uge eller måske i den her uge – at ministeren bare skulle forholde sig til emnet, nemlig: Skal vi virkelig give opholdstilladelse og statsborgerskab til potentielle terrorister i Danmark? Det er det, der er spørgsmålet, og det er det, jeg gerne vil have et svar på.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:43

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Uden at afsløre for meget kan jeg sige, at jeg tror, at hr. Peter Skaarup er ganske opmærksom på, at jeg vil svare, hvad jeg har svaret. Det er sådan, at når der stilles den her type onsdagsspørgsmål, forberedte § 20-spørgsmål, svarer ministeren på det, der så at sige bliver spurgt om, og det er det skriftlige spørgsmål, der er oversendt i fredags, som jeg har svaret på.

Så hvis hr. Peter Skaarup vælger at spørge om noget andet her i spørgetiden, må han stille et skriftligt spørgsmål om det. Så tager jeg hjertens gerne en diskussion med hr. Peter Skaarup om det, ingen problemer i det, men sådan er reglerne nu engang for alle.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Har spørgeren flere spørgsmål, der ligger inden for spørgsmålet?

Kl. 14:43

Peter Skaarup (DF):

Ja, for jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor justitsministeren, der har det her område og er ressortminister ikke svarer. Vi har diskuteret tidligere her i spørgetiden, hvem der er ressortminister på området, og hvad man skal kunne svare på. Regeringen mener så, at justitsministeren er ressortminister for den såkaldte offentlighedslov og den, der så svarer på nogle ting her.

Der vil jeg bare sige at når man er ressortminister og har forberedt sig til en debat i sidste uge og får at vide, at vi nu gerne vil følge

op på den her debat, fordi Det Radikale Venstres ordfører, fru Zenia Stampe, sagde, at ja, det ville de gerne, til spørgsmålet om at give statsborgerskab til en potentiel terrorist, burde det vel være til at svare på for ministeren.

Hvis det kan hjælpe ministeren, skal jeg da gerne stille spørgsmålet i næste uge. Men burde det ikke være relativt enkelt at svare på, om vi i fremtiden kommer til se en situation, hvor regeringen går til Folketinget med krav om, at vi giver statsborgerskab til potentielle terrorister?

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Vi har uforberedte spørgsmål – der kan man spørge om hvad som helst – og så har vi skriftlige spørgsmål til mundtlig besvarelse. Der synes jeg, at det er i orden at ministeren holder sig inden for det spørgsmål, og så må spørgeren komme med et nyt spørgsmål i næste uge.

Nu er det ministeren.

Kl. 14:45

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg kan sige, at jeg er helt enig med formanden. Det mener jeg er en helt fair fortolkning af Forretningsorden for Folketinget, og det er da også den, jeg som minister selvfølgelig læner mig op ad.

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Det næste spørgsmål er stillet til justitsministeren af hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 14:45

Spm. nr. S 1815

6) Til justitsministeren af:

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Vil ministeren nævne konkrete eksempler på, at den gældende lov om offentlighed i forvaltningen ikke i tilstrækkelig grad har givet ministeren »et fortroligt rum« at arbejde i som minister?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Justitsministeren.

Kl. 14:45

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Spørgsmålet har afsæt i lovforslaget om ny offentlighedslov. Det centrale spørgsmål er: Skal der være et fortroligt rum, eller skal der ikke være et fortroligt rum, hvor ministre kan sikres en ordentlig rådgivning? Med andre ord: Er det ikke rimeligt, at ministre og embedsmænd får mulighed for i fortrolighed at udveksle helt foreløbige ideer, som måske slet ikke bliver til noget? Regeringens svar er ja. Det er helt fair, at man er uenig i de principper, som lovforslaget bygger på, men jeg er tilfreds med, at et meget stort flertal i Folketinget står bag lovforslaget.

Som det er fremhævet i debatten, har myndighederne måttet indrette sig efter en forældet lovgivning – en lovgivning, der kan betyde, at embedsmænd fra underliggende myndigheder ikke altid på skrift giver udtryk for det samme, som de gør mundtligt over for ministeren. Det er et problem, fordi centraladministrationen de seneste årtier har ændret sig, så ekspertisen i et vist omfang er flyttet til underliggende myndigheder. Det løser vi med regeringens lovforslag, for det er uholdbart for den politiske proces.

Lytter man til debatten, kan man nemt få opfattelsen af, at modstanderne af lovforslaget slet ikke ønsker, at der skal være et fortroligt rum omkring ministrene, at det er udemokratisk, og at man måske ligefrem har falske motiver, hvis man mener det modsatte. Det mener jeg er helt ude på overdrevet. I dag er der en fortrolig form,

som er begrænset til ministerens departement, dvs. de tætteste medarbejdere omkring ministeren.

Det udvider vi, fordi virkeligheden i dag som sagt er en anden. Den rådgivning, man tidligere fik internt i ministeriet, hentes nu i mange tilfælde eksternt, uagtet at det er det samme input, man som minister har brug for.

Ændringerne i lovforslaget er med andre ord helt rimelige. De bygger på 7 års grundigt forarbejde i Offentlighedskommissionen med Folketingets tidligere ombudsmand i spidsen. Både Offentlighedskommissionens arbejde og det lovforslag, regeringen har fremsat, bygger på både generelle og principielle overvejelser om, hvordan åbenheden i den offentlige forvaltning kan udbygges, samtidig med at der jo tages højde for de seneste årtiers udvikling i centraladministrationen. De principper kan man enten være enig eller uenig i. Principperne er det afgørende, ikke enkeltsager.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:47

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Nu kan man jo godt blive lidt forvirret, fordi ministeren prøvede at referere mit spørgsmål som et helt andet spørgsmål end det, der står i det, og svarede så i øvrigt på det, han selv fandt på. Så der blev faktisk overhovedet ikke svaret på spørgsmålet.

Jeg er overhovedet ikke interesseret i det forslag til offentlighedslov. Det har jeg ikke stillet spørgsmål om. Det beklager jeg meget, men det har jeg ikke. Jeg har gjort det en masse andre gange, hvor ministeren heller ikke har svaret, men det er så en anden sag.

Det, jeg har stillet spørgsmål om, er, om ministeren vil nævne konkrete eksempler på, at den gældende lov – og ikke noget lovforslag – om offentlighed i forvaltningen ikke i tilstrækkelig grad har givet ministeren et fortroligt rum i arbejdet som minister. Eksempler! Man forholdt sig til en anden lov. Man kom ikke med nogen eksempler. Det er justitsministeren i en nøddeskal.

Men jeg har fået at vide af Justitsministeriet, at ministeren ikke alene vil svare på dette spørgsmål, men også på en lang række andre spørgsmål i dag, nemlig hvilke konkrete eksempler som økonomi- og indenrigsministeren har oplevet i Økonomi- og Indenrigsministeriet, hvilke konkrete eksempler erhvervs- og vækstministeren har oplevet i Erhvervs- og Vækstministeriet, hvilke konkrete eksempler finansministeren har oplevet i Finansministeriet, hvilke konkrete eksempler ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser har oplevet i sit ministerium, hvilke konkrete eksempler skatteministeren har oplevet i Skatteministeriet, hvilke konkrete eksempler kulturministeren har oplevet i Kulturministeriet, hvilke konkrete eksempler transportministeren har oplevet i Transportministeriet, hvilke konkrete eksempler beskæftigelsesministeren har oplevet i Beskæftigelsesministeriet, hvilke konkrete eksempler socialministeren har oplevet i Socialministeriet, hvilke konkrete eksempler fødevareministeren har oplevet i Fødevareministeriet, hvilke konkrete eksempler handels- og investeringsministeren har oplevet i sit ministerium, hvilke konkrete eksempler europaministeren har oplevet i sit ministerium, hvilke konkrete eksempler ministeren for ligestilling og kirke har oplevet i sit ministerium, og endelig hvilke konkrete eksempler ministeren for udviklingsbistand har oplevet i sit ministerium. Det har Justitsministeriet påstået at justitsministeren ville komme og svare på i dag.

Kan vi få eksempler fra bare tre ministerier, der ikke er Justitsministeriet?

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det ministeren.

Kl. 14:49

Kl. 14:52

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Hverken den betænkning, der ligger fra Offentlighedskommissionen med Folketingets tidligere ombudsmand i spidsen, som det har taget 7 år at udarbejde, eller det lovforslag, som regeringen har fremsat, bygger på konkrete eksempler. Nej, derfor kommer jeg ikke med konkrete eksempler her i dag.

Det her handler om, at det lovforslag, som regeringen har fremsat, bygger på en række hensyn til, hvordan vi kan sikre, at det, der står i lovforslagets § 1, nemlig at vi sikrer åbenhed hos myndighederne, fastholdes og også i visse tilfælde med lovforslaget udbygges.

Kl. 14:50

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:50

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg kunne forstå, at formanden før iredtesatte en spørger, der spurgte om noget andet end det, der var fortrykt. Man kan jo så undre sig over, at der ikke bliver svaret på det, der bliver spurgt om, og som er sendt på forhånd. Jeg interesserer mig i disse spørgsmål ikke for ministerens lovforslag, jeg interesserer mig for den nugældende lovgivning og konkrete eksempler.

Hvis ikke det var, fordi det var så sørgeligt, ville det jo være morsomt at høre på ministerens svar.

Jeg bad om konkrete eksempler. Ministeren kom jo egentlig med nogle i går. Der fik vi jo svar fra Justitsministeriet, der viste, at afgørende dele af det, der førte til Skattekommissionen, Farumsagen og balladen omkring tuneserloven, aldrig var kommet frem uden offentlighedsloven. Så det er ikke det, der er problemet. Det eneste konkrete, vi ved om den nugældende lov, er, at man med den sørger for at få skandalerne frem.

Så vil jeg endnu en gang appellere til justitsministeren om at prøve at besvare de spørgsmål, der bliver stillet, og ikke selv fremtrylle nogen fra egen hjerne.

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 14:51

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det, der er hensigten med den nuværende lov, er jo, at åbenheden bliver udbygget i den offentlige forvaltning. Dengang Offentlighedskommissionen blev nedsat, var det en del af formålet, samtidig med at man selvfølgelig skulle indrette offentlighedsloven efter den udvikling, der havde været i centraladministrationen gennem de seneste år. Det var det, der var opgaven; det er det, der er sket.

Derfor ligger der nu et lovforslag til behandling i Folketinget, som på en række områder udbygger åbenheden, styrker offentlighedens muligheder for indsigt i den offentlige forvaltning.

Så er det jo rigtigt nok, og det er der jo ikke nogen der har lagt skjul på, at der så er enkelte områder, hvor der også sker indskrænkninger. Men det er selvfølgelig jo en afvejning, og det er det, der ligger til grund for kommissionens anbefalinger, og det er det, der ligger til grund for det lovforslag, som regeringen har fremsat. Det er vel at mærke et lovforslag, som klart understreger, at de så at sige paragraffer, der har været til diskussion, skal fortolkes snævert og restriktivt, således at det her ikke så at sige bliver en blankocheck til mere lukkethed, som jeg forstår at spørgeren, hr. Simon Emil Ammitzbøll, forsøger at antyde.

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:52

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg tror, at der er en usynlig berlinmur mellem mig og ministeren, for ministeren svarer på ting, jeg ikke spørger om, og svarer ikke på det, jeg rent faktisk spørger om. Det, jeg kan forstå, er, at man ikke vil kommentere de konkrete svar, man har givet; man vil ikke komme med konkrete eksempler fra et eneste ministerium, ikke engang fra sit eget, og heller ikke fra den lange række af andre ministerier, som justitsministeren jo ellers havde påstået man havde eksempler fra.

Vi kan ikke få de andre ministre herved – det må de åbenbart ikke for justitsministeren – de ville sikkert gerne, men det må de så ikke. Vi kan ikke få nogen svar, og man svarer i øst, når der bliver spurgt i vest. Det er da en total mangel på respekt for folkestyret. Vi diskuterer noget af det mest grundlæggende i at være et demokratisk land. På SF's landsmøde har de lige markeret, at de er enige med Liberal Alliance og andre partier.

Ministeren nægter at svare. Jeg synes, det er underligt, men jeg vil give ministeren en sidste chance: Er der konkrete eksempler på, at den nugældende offentlighedslov har givet konkrete problemer i konkrete ministerier – gerne eksempler fra andre ministerier end Justitsministeriet, tak.

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 14:54

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Som sagt: Det grundlag, som regeringens lovforslag bygger på, er Offentlighedskommissionens meget omfattende betænkning. Der er jo også et fremsat lovforslag. Det handler jo om, at vi skal sikre, at vi har en fortsat åbenhed i vores offentlige forvaltning. Og nej, jeg kommer ikke til at give konkrete eksempler. De her principper kan man være enig eller uenig i – det er det, det handler om. Det handler ikke om enkeltsager.

Kl. 14:54

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til skatteministeren af hr. Jacob Jensen.

Kl. 14:54

Spm. nr. S 1801

7) Til skatteministeren af:

Jacob Jensen (V):

Er ministeren enig i målet i SF's valgprogram til europaparlamentsvalget om at indføre en skat på finansielle transaktioner i EU, eller er ministeren enig med SF's folketingsgruppe og regeringen, der er imod en skat på finansielle transaktioner i EU?

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Skatteministeren.

Kl. 14:54

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Det fremgår af regeringsgrundlaget, at regeringen vil gå forrest i EU i kampen for indførelse af en global skat på finansielle transaktioner. Regeringen har ingen ideologiske vanskeligheder med en finansiell transaktionsafgift. Regeringens bekymringer er alene af økonomisk

og praktisk karakter. Hvis der kan findes robuste løsninger på de væsentlige udfordringer, der er ved at indføre en finansiel transaktionsafgift, er regeringen åben for at genoverveje sin position.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:55

Jacob Jensen (V):

Tak for svaret. Grunden til, at jeg stiller spørgsmålet, er jo nok klar for enhver, i hvert fald for skatteministeren, tror jeg, nemlig at der har været lidt usikkerhed omkring den position, som skatteministerens parti har på det her område. Derfor vil jeg bare være sikker på, at jeg ved, hvor regeringen er. Så kan ministeren jo selvfølgelig erklære sig uenig med sit eget parti, men det må så være op til skatteministeren at gøre det.

Men skal jeg forstå det sådan, at regeringens position er den enkle, at man ikke går ind for en finansskat på EU-niveau, men at man i givet fald arbejder for det på globalt niveau, og at man dermed er imod det, som SF's landsmøde har vedtaget, nemlig at de på europaparlamentsniveau vil arbejde for en finansskat på EU-niveau?

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:55

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Lad mig gentage: Regeringen har ingen ideologiske vanskeligheder med en finansiel transaktionsafgift. Regeringens bekymringer er alene af økonomisk og praktisk karakter. Hvis der kan findes robuste løsninger på de væsentlige udfordringer, der er ved at indføre en finansiel transaktionsafgift, er regeringen åben for at genoverveje sin position.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:56

Jacob Jensen (V):

Hvad betyder »hvis der kan findes robuste løsninger«? Betyder det så, at man fra regeringens side er klar til at finde en såkaldt robust løsning og indføre en finansskat på EU-niveau og dermed erklære sig enig i det, SF's landsmøde har vedtaget her i weekenden? Er det sådan, jeg skal forstå svaret?

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:56

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Det betyder, at regeringen ikke har nogen ideologisk modstand mod en finansiel transaktionsafgift, at vores bekymringer alene er af økonomisk og praktisk karakter. Og hvis der kan findes robuste løsninger på de væsentlige udfordringer, der er ved at indføre en finansiel transaktionsafgift, er vi åbne over for at genoverveje positionen.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Jacob Jensen (V):

Den del havde jeg forstået, for det var sådan set præcis det samme, som ministeren ordret svarede i sit andet svar. Men når jeg spørger mere specifikt om, hvad det betyder, synes jeg også, at det i hvert fald ville klæde ministeren, om han så ville prøve at uddybe sit svar.

Hvad betyder det, når regeringen nu siger, at man er klar til at genoverveje sin position i det her spørgsmål, hvis der kan findes såkaldte robuste løsninger? Betyder det, at regeringen dermed rykker sig i retning af det, SF's landsmøde vedtog, nemlig at man som SF i Europa-Parlamentet gerne ser, at der bliver indført en finansskat på EU-niveau, mens regeringen for nærværende, en regering, som SF jo som bekendt sidder i, er imod en sådan transaktionskat kun på EU-niveau? Er det sådan, jeg skal forstå svaret?

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 14:57

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Det skal forstås præcis som jeg sagde: Hvis der kan findes robuste løsninger på de udfordringer, der er, er vi åbne over for at genoverveje vores position. Det er, hvad det betyder.

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål er stillet til ministeren for udviklingsbistand af hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:57

Spm. nr. S 1803

8) Til ministeren for udviklingsbistand af:

Karsten Lauritzen (V):

Hvad er ministerens holdning til, at den andel af ulandsbistanden, der anvendes til indkvartering af asylansøgere, er på et rekordhøjt niveau?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Det er ministeren, der starter.

Kl. 14:57

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak for det. I tråd med de internationale retningslinjer bliver en del af udgifterne til flygtningemodtagelse finansieret over udviklingsbistanden. Sådan gør andre ligesindede lande også, og det følger praksis fra tidligere regeringer. De udgifter er naturligvis tæt forbundet med flygtningestrømmen til Danmark, og her har der de sidste år været en stigning i niveauet. Det kan vi selvfølgelig ærgre os over, det afspejler en verden, hvor der stadig er krig og konflikter og udfordringer mange steder, ikke mindst konflikten i Syrien, som er eskaleret voldsomt. 1 million mennesker er drevet på flugt, og nogle af dem bevæger sig mod Europa og Danmark.

Her tager Danmark et ansvar. Det gør vi i nærområderne omkring de lande, som flygtningene strømmer ud fra, og det gør vi i Danmark, hvor vi jo har taget initiativ til, at flygtninge, som kommer til Danmark, også får et anstændigt ophold og kan få mulighed for at arbejde og bo uden for asylcentre. Og herfra stammer en del af stigningen i flygtningeudgifterne.

Vi har jo forsøgt at sikre øget åbenhed på området og også en øget disciplin, kan man sige, ved at opdele udviklingsbistanden i en fattigdomsorienteret ramme og en global ramme.

Den del, der går til flygtningemodtagelse, er den globale ramme. Dermed har vi brudt med den tidligere uklare praksis; nu er der klar-

hed over, hvilken del der går til fattigdomsbekæmpelse, og hvilken del der går til andre formål. Og på trods af den stigende flygtningetilstrømning og beslutningen om, at de kan bo og arbejde uden for centrene, er vi lykkedes med at fastholde den fattigdomsorienterede del af udviklingsbistanden.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:59

Karsten Lauritzen (V):

Tak til ministeren for besvarelsen. Spørgsmålet er jo stillet, fordi jeg bl.a. også tidligere har spurgt om, hvor stor en andel af udgifterne til asylansøgere der bliver finansieret over udviklingsbistanden, og det er jo en voksende andel, som ministeren også bekræfter. Man var faktisk i 2012 oppe på en lille milliard kroner. Og i 2013 regner man med at man kommer op på over 1 mia. kr. Og hvis det sådan historisk skal sammenlignes, skal vi faktisk helt tilbage til Poul Nyrup Rasmussens regeringstid før valget i 2001, før man når op på det samme rekordhøje niveau.

Det, jeg godt vil bede udviklingsministeren forholde sig til, er, om ministeren ikke synes, det kan være lidt dobbeltmoralsk. Den regering, ministeren er en del af, er gået til valg på at give flere penge til udviklingsbistand. Så er det rigtigt nok, at det, man opgør som udviklingsbistand, er stigende, men en stor del af de penge går i virkeligheden til at huse asylansøgere i Danmark i stedet for at hjælpe til at bekæmpe fattigdom i udviklingslandene. Kan ministeren ikke se den dobbeltmoral i regeringens politik?

Kl. 15:01

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:01

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Tak for spørgsmålet. Jo, jeg deler sådan set bekymringen og anerkender, at Venstre nu er bekymret over stigningen i udviklingsbistanden.

Lad mig sige det sådan, at den store stigning i udgifterne til flygtningemodtagelse jo fandt sted fra 2008 til 2011 under den forrige regering, VK-regeringen. Det var der, den store stigning skete.

Regeringen har jo øget udviklingsbistanden med godt 600 mio. kr., og hvis ikke det var sket, kan man sige, at trækket på udviklingsbistanden fra de stigende flygtningestrømme og flygtningeudgifter havde været endnu større, hvilket havde været tilfældet, hvis den tidligere regering var fortsat.

Vi har som sagt gjort det, at vi har øget udviklingsbistanden i kroner, og vi har samtidig prøvet at skabe en disciplin og en klarhed ved at opdele udviklingsbistanden i to rammer, den globale ramme, hvorfra flygtningemodtagelsen finansieres, og den fattigdomsorienterede ramme, så vi beskytter den del af udviklingssamarbejdet, den bistand, der går til de fattigste lande og til at bekæmpe fattigdom.

Kl. 15:02

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:02

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Jeg kritiserer ikke, at regeringen har givet 600 mio. kr. til udviklingsbistand. Det kan man være politisk uenig i, det er ikke Venstres forslag, men jeg har respekt for, at regeringen er af en anden holdning på en række områder.

Det, vi blot kritiserer, er, at regeringen siger, at det er penge, der går til – det fortæller man jo danskerne – at bekæmpe fattigdom i udviklingslandene, og at nu går der yderligere 600 mio. kr. til det, når sandheden er, at langt størstedelen af de 600 mio. kr. går til at huse asylansøgere i Danmark, som følge af at man har lempet på vilkårene og kriterierne for at søge om asyl. Det synes vi sådan set bare er dobbeltmoralsk, og vi synes, det skulle være en dobbeltmoral, som regeringen anerkendte.

Men det, jeg godt vil spørge udviklingsministeren om, er, om udviklingsministeren ikke er bange for, at vi kommer til at stå i den situation her i 2013 – hvor der fortsætter med at komme asylansøgere ind, 1.000 mere i 2013 end i 2012 – at de 600 mio. kr., regeringen har givet til udviklingsbistand, alle går til indkvartering af asylansøgere, og at man faktisk må tage penge fra den fattigdomsorienterede bistand til asylansøgere i Danmark.

Kl. 15:03

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det ministeren.

Kl. 15:03

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Den stigning, der er, skyldes ikke lempelser i asylreglerne. Den skyldes en øget tilstrømning, ikke mindst på grund af de fortsatte konflikter i Syrien, Somalia og Afghanistan. Det er derfor, flere mennesker er søgt mod Danmark, og det er primært derfor, udgifterne er steget.

Den anden grund er, at vi har valgt at sikre, at de kan bo uden for centrene og arbejde og dermed få kompetence og viden, som de kan bringe med sig hjem igen.

Så det handler om at behandle flygtninge ordentligt, ligegyldigt hvor de er, og det er en del af det, der finansieres med den danske udviklingsbistand, nemlig at sikre flygtninge ordentlige forhold. Om det er i flygtningelejrene uden for Syrien, eller om det er i asylcentre i Danmark, så er det et princip, vi står ved. Og det er et princip, som vi gerne anvender på udviklingsbistanden, nemlig at finansiere en ordentlig behandling af flygtninge i verden og i Danmark.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 15:04

Karsten Lauritzen (V):

Tak, men udviklingsministeren svarer altså sådan set ikke på det, der er sagens kerne, nemlig at regeringen gik til valg på, at man ville øge udviklingsbistanden. Det gør man så, det er et af de få steder, hvor vi ikke har oplevet løftebrud, og det må man jo så i sit stille sind kvitte sig for. Men med alle de penge, man giver til udviklingsbistand, kommer vi til at stå i en situation her i 2013, hvor alle pengene kommer til at gå til indkvartering af asylansøgere i Danmark og ikke til at bekæmpe fattigdom i Afrika og en række asiatiske eller sydamerikanske lande.

Rent faktisk kommer vi med stor sandsynlighed til at stå i en situation, hvor man må tage penge fra fattigdomsbekæmpelse i nogle af verdens fattigste lande og bruge dem til indkvartering af asylansøgere i Danmark. Og det er sådan set bare en anerkendelse af den dobbeltmoral, som jeg savner fra regeringen og udviklingsministerens side – eller i hvert fald en ærgrelse over, at det er sådan.

Kl. 15:05

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 15:05

Ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach):

Jeg kan konstatere, at det, der skete under VK-regeringen, var et markant fald i den samlede udviklingsbistand og en markant udhuling af den del af udviklingsbistanden, der så var tilbage.

Der har regeringen gjort det modsatte. Vi har øget det samlede udviklingssamarbejde, og vi har skabt disciplin, så vi netop beskytter den del af udviklingsbistanden, der går til at bekæmpe fattigdom. Det er en markant anderledes profil og politik, og det er det, regeringen står for.

Hvis ikke vi havde øget udviklingsbistanden, havde trækket som følge af flygtningeudgifterne, som var kommet alligevel på grund af de stigende flygtningestrømme, været endnu mere markant. Derfor går der flere penge til verdens fattige lande som følge af regeringens politik. Og vi har skabt disciplin og klarhed over, hvordan pengene anvendes, ved at opdele udviklingssamarbejdet i de to rammer.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet.

Hermed er spørgetiden slut.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 81:**Forslag til folketingsbeslutning om opsporing og forebyggelse af prostatakræft.**

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.

(Fremsættelse 20.03.2013).

Kl. 15:06

Forhandling**Fjerde næstformand** (Anne Baastrup):

Ministeren.

Kl. 15:06

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Dansk Folkeparti foreslår med beslutningsforslaget, at regeringen pålægges at sikre en bedre opsporing og forebyggelse af prostatakræft ved at tilbyde alle mænd en undersøgelse hos deres praktiserende læge i det kalenderår, hvor de fylder 50 år. Det er en meget sympatisk tanke – ingen tvivl om det – at tjekke danskerne for diverse alvorlige sygdomme. Det ville jo være rart, hvis man på den måde kunne give alle en forsikring om, at de ikke fejlede det ene eller det andet. Den følelse tror jeg at vi alle sammen kan sætte os ind i.

Sundhedsvæsenet tilbyder da også i dag et tjek for flere sygdomme, også på kræftområdet. Vi tilbyder på et grundigt fagligt grundlag screening for livmoderhalskræft, brystkræft og fra næste år også for tarmkræft. Det synes jeg er godt, og jeg synes, at det er trygt. Med f.eks. pakkeforløbene på kræftområdet er der generelt skabt rammer for en hurtig og fagligt funderet indsats over for patienter med kræft eller mistanke om kræft.

Men det er helt afgørende for mig, at sundhedsvæsenets undersøgelser og tjek gør mere gavn end skade for dem, der lader sig undersøge. Hvad angår undersøgelse for prostatakræft, tyder det desværre på det modsatte. Allerede i dag går et stigende antal mænd til deres egen læge for at få målt deres såkaldte PSA-værdi i blodet, som er en indikator på kræft i prostata. Der foregår i dag det, man kan kalde en usystematisk screening, som har betydning, at antallet af danske mænd med prostatakræft er mere end fordoblet fra 2001 til 2009,

men antallet af dødsfald som følge af prostatakræft har i modsætning hertil været uændret de seneste år. Det er i øvrigt et mønster, man kan genkende i sammenlignelige lande som f.eks. Sverige og USA.

Det tyder ifølge Sundhedsstyrelsen på, at den øgede diagnostik af prostatakræft med PSA-måling, som i dag finder usystematisk sted hos egen læge, ikke har indflydelse på, om flere overlever sygdommen. Så selv om vi allerede i dag finder flere mænd med prostatakræft, dør der samlet set hverken færre eller flere af sygdommen.

Det er en udfordring, at der ikke er anvendelige metoder til at forudsige, hvilke mænd med kræftceller i prostata, men uden symptomer, der vil udvikle kræftsygdommen i deres levetid. Sat lidt på spidsen ved lægerne ikke, hvem der vil dø af sygdommen, og hvem der vil dø med sygdommen, før der viser sig egentlige symptomer. Derfor fraråder Sundhedsstyrelsen også screening for prostatakræft.

Faktisk har Sundhedsstyrelsen sammen med de faglige miljøer tværtimod fokus på at reducere og ikke udvide omfanget af denne usystematiske undersøgelse af mænds prostata. Det fokus har styrelsen for at undgå at behandle mænd, hvis sygdom aldrig ville have forvoldt dem problemer, altså mænd, der er i den kategori, hvor man populært sagt kan sige at de ville dø med sygdommen uden at lide under den.

For faktum er, at behandling for prostatakræft ofte medfører en række meget ubehagelige komplikationer som urininkontinens og rejsningsbesvær. Rigtig mange mænd, der bliver behandlet for prostatakræft, oplever derfor en væsentlig forringelse af deres livskvalitet. Derfor skal vi selvfølgelig kun behandle de mænd, der har gavn af behandlingen, altså dem med symptomer, og ikke aktivt opspore mænd uden symptomer for derefter potentielt at påføre dem væsentlige komplikationer af behandlingen med forringet livskvalitet til følge. Det giver efter min opfattelse ikke mening, hvor gode intentioner man end kan have med det.

Derfor greb Sundhedsstyrelsen også ind, da antallet af mænd, der blev henvist til pakkeforløb for prostatakræft i 2009 og 2010, steg betydeligt. Det var en stigning, som vel at mærke skete, uden at fagfolkene vurderede, at de pågældende mænd havde udbytte af behandlingen. Tværtimod oplevede de forringet livskvalitet på grund af bivirkningerne. Sundhedsstyrelsen reviderede derfor pakkeforløbet, så forløbet i dag ikke starter hos egen læge, men først hos en speciallæge i urinvejssygdomme. Her vurderer speciallægen sammen med patienten nøje, om patienten formodes at have gavn af udredningen og efterfølgende behandling for sin prostatakræft set i forhold til risikoen for bivirkninger, eventuelle andre sygdomme og patientens alder.

Efter regeringens opfattelse bør ressourcerne i sundhedsvæsenet prioriteres på det, der er sundhedsfagligt belæg for, og som gavner patienterne. Der er ikke på nuværende tidspunkt sundhedsfagligt belæg for værdien af at tilbyde alle mænd en undersøgelse af prostata i det kalenderår, de fylder 50 år. Tværtimod er der risiko for overbehandling med forringet livskvalitet til følge.

Regeringen kan på den baggrund ikke støtte forslaget, om end vi anerkender de gode intentioner.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er en enkelt kort bemærkning fra Liselott Blixt.

Kl. 15:11

Liselott Blixt (DF):

Tak. Det er da rart, at ministeren anerkender, at det er nogle gode tanker, der ligger bag. Nu er det ikke bare tanker, for vi er også godt klar over, at det sker usystematisk. Vi kan jo se, at det er mænd, der tænker over deres sundhed, som kommer til lægen. Det vil sige, at det er de veluddannede, der kommer op og får målt deres PSA-tal, eller hvad det er, de kommer op og snakker med lægen om. For det her handler ikke kun om PSA-tal.

Ministeren taler så meget om at gøre op med ulighed i sundhed. Det her vil netop være en måde at gøre det på. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om ministeren ikke anerkender, at her kunne man få alle grupper af mænd til et tjek, når de fylder 50 år. Der er ikke nogen, der siger, at det skal være PSA-tal, man måler. Det er i det hele taget information og vejledning og at hive mændene op til lægen, det drejer sig om.

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 15:12

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Jeg er meget enig med fru Liselott Blixt i, at vi har et problem med mænd, der for sjældent går til læge, ikke er opmærksomme på symptomer, overhører symptomer og ikke sætter ord på symptomer, og det er præcis baggrunden for, at der lige for tiden kører en kampagne i de landsdækkende medier fra Sundhedsstyrelsen, der opfordrer mænd til at gå til lægen. Man ser i reklameindslaget to mænd, der sidder og snakker i en skurvogn, mener jeg det er. Den ene beskriver nogle symptomer, der faktisk lyder alvorlige, og den anden konstaterer tørt, at det skal man sgu ikke hænge sig i – undskyld, at jeg bandede – det skal man søreme ikke hænge sig i, det skal bare arbejdes væk.

Det er jo et meget godt udtryk for, at vi har en særlig udfordring – det er jeg helt enig i – med at få mænd til at gå til lægen, og det gælder særlig mænd, som ingen uddannelse har eller har en kort uddannelse. Så den udfordring er jeg helt enig i at vi har. Men jeg er ikke enig i, at vi skal vælge en tilgang, som vi kan se de faglige miljøer siger gør mere skade end gavn, fordi man faktisk påfører nogle mænd en forringet livskvalitet, fordi de skal leve med inkontinens eller impotens resten af livet, hvor der egentlig ikke havde været behov for behandling. Det synes jeg vi skal tage meget alvorligt og lytte til.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Fru Liselott Blixt.

Kl. 15:13

Liselott Blixt (DF):

Nu står der jo ikke i det her forslag, at man skal opereres, blot fordi man har et højt PSA-tal. Det skal ske på lægefaglige præmisser og ud fra lægefaglige vurderinger. Og man har faktisk også mange andre måder at gøre det på. Man er faktisk blevet ret dygtig på det her område.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren: Hvad er forskellen på at køre en kampagne for at få mænd til at gå til læge, og at man får et brev, når man fylder 50 år, med et tilbud om at komme til læge?

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ministeren.

Kl. 15:14

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Man kan sige, at det ene er sådan en bred screening. Det foregår der meget debat om, både om det er noget, man økonomisk får noget for, og om man ved at lave den slags brede screeninger kan være med til at overbehandle og overdiagnosticere. Man kan sige, at det jo er en bredere diskussion om, hvad man kan bruge sundhetstjek og sundhedsscreeninger til. Den diskussion tager jeg gerne med ordføreren, men i hvert fald er det jo ikke helt så simpelt.

Det, vi vil opnå med kampagnen, som Sundhedsstyrelsen kører nu, er jo i høj grad også at gøre mænd opmærksomme på symptomer. Vi har jo rigtig god brug for, at særlig de mennesker, der kommer for sent til lægen, f.eks. i forbindelse med kræftsygdomme, bliver mere opmærksomme på, hvilke symptomer de skal være opmærksomme på; hvad der ikke bare kan arbejdes væk, hvad der ikke forsvinder, ved at man ignorerer det, men som faktisk kan blive værre. Det er jo det, den her kampagne handler om.

Tilsvarende tror jeg sådan set, at vi har en vigtig opgave i at gøre folk opmærksomme på, hvad der er af symptomer ved en alvorlig sygdom, så det er på baggrund af nogle konkrete symptomer, at de søger læge, og ikke fordi, at de f.eks. fylder 50 år eller 55 år eller andet.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ministeren. Vi går over til ordførerrækken. Fru Sophie Løhde for Venstre.

Kl. 15:15

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Intentionerne i beslutningsforslaget her fra Dansk Folkeparti er helt igennem dybt sympatiske, fordi de jo har til formål at sikre en bedre opsporing og forebyggelse af prostatakræft. Så det er rigtig gode intentioner, som vi fuldt ud kan støtte og bakke op om.

Prostatakræft er den hyppigste kræftform hos mænd. Det er i mange tilfælde noget, der kan være en ufarlig tilstand, men i andre tilfælde er prostatakræft jo desværre også en aggressiv kræftform, som alt for mange danskere på den ene eller den anden måde har haft tæt inde på livet via familie, venner og bekendte, og sygdommen er jo også hvert år skyld i alt for manges helt meningsløse og alt for tidlige død. Set i det lys er der al mulig grund til at rette en stigende opmærksomhed på sygdommen, herunder også at få udbredt viden og få sikret bedre forebyggelse, diagnostik, udredning og behandling.

Jeg synes, at ministeren i sin tale gav en ganske glimrende redegørelse, dels om nogle af de tilbud, det allerede i dag er muligt at få, altså eksisterende tilbud i sundhedsvæsenet, dels også om de ændringer, der er sket i bl.a. pakkeforløbene, dels nogle af de udfordringer, som der jo er på det her område. Der har jo også her senest været en forholdsvis stor debat om anvendelsen af den såkaldte PSA-måling, herunder jo, at målingen er for upræcis til, at den ifølge Sundhedsstyrelsen bør anvendes ved generel screening for prostatakræft.

Det er jo et område, hvor vi gerne vil have nogle flere redskaber i værktøjskassen, så den kan blive større og have mere præcise redskaber. Og vi mangler jo dermed også nogle bedre screeningsmetoder end dem, vi i dag har til rådighed, hvilket jo så også er bevæggrundene for, at rigtig mange fagfolk og Sundhedsstyrelsen på nuværende tidspunkt ikke kan anbefale, at der indføres den her form for generel screeningsordning. Til gengæld understreger sidstnævnte ikke mindst behovet for at sikre, at der i stedet tilbydes en tæt klinisk opfølgning.

Jeg synes da også, at det er værd at nævne, og jeg tror også, at ministeren kort kom ind på det, at alle Folketingets partier på nær Enhedslisten i forbindelse med sidste satspuljeaftale på sundhedsområdet fik afsat penge til en kampagne rettet mod mænd med risiko for at udvikle prostatakræft, som kan være svære at nå via brede oplysningskampagner, og som måske sjældent selv opsøger tilbuddene i sundhedsvæsenet.

Jeg skal på den baggrund meddele, at vi i Venstre ikke på nuværende tidspunkt kan støtte det foreliggende beslutningsforslag, om end vi er fuldstændig enige i de gode intentioner, som beslutningsforslaget alt andet lige afspejler.

Kl. 15:18

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Flemming Møller Mortensen for Socialdemokraterne.

Kl. 15:18

(Ordfører)

Flemming Møller Mortensen (S):

Mange tak for det. Jeg skal starte med at sige, at Socialdemokraterne ikke støtter beslutningsforslaget.

Jeg har lyttet meget til den argumentationsrække, som sundhedsministeren netop har fremført. Jeg må sige, at det er en rigtig argumentationsrække mod forslaget, som er blevet fremført. Fra socialdemokratisk side kan vi ikke andet end at give udtryk for, at vi har stor forståelse for, at nogle ønsker at gøre det bedste for sundheden i Danmark. Det, der bare ligger helt fast i forbindelse med det her beslutningsforslag, er, at det ikke er det rette at gøre. Det er ikke det rigtige at gøre, når man tager hensyn til faglige anbefalinger.

Da jeg læste beslutningsforslaget, tænkte jeg: Ja, her er jeg lige nøjagtig personligt i skæbnesåret, hvor jeg skulle have et brev fra min læge om, at nu skal jeg op og have undersøgt min prostatastatus, jeg skal op og have taget en blodprøve for at teste indholdet af PSA. Så kunne jeg få lov til at gå med ængstelsen og frygten for, at det viser sig at være et positivt svar, om end jeg er bevidst om, og det har jeg også oplevet i min hverdag som sygeplejerske i sundhedsvæsenet i urologisk regi, at der er rigtig mange, som kommer til at leve et langt liv med en ængstelse, fordi de har fået en indikation af, at de lige nøjagtig måske har noget med deres prostata, som kunne være kræft.

Effekten af forslaget er ikke til stede, og det er årsagen til, at vi ikke kan støtte det fra socialdemokratisk side.

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Camilla Hersom.

Kl. 15:20

(Ordfører)

Camilla Hersom (RV):

Tak for det. Jeg vil indlede med at sige, at jeg faktisk har meget stor sympati for, at Dansk Folkeparti rejser en debat om prostatakræft med det beslutningsforslag, som vi diskuterer nu. Der er utvivlsomt et reelt behov for, at mænd generelt bliver mere opmærksomme på de symptomer, der findes på prostatakræft. Det er jo også derfor, at vi har afsat 2 mio. kr. i satspuljen i 2013 til at nå især de ressourcetsvage mænd, der måske ikke selv har overskud eller en partner med overskud til at reagere på de symptomer, der er, for vi er klar over, at det er vigtigt, at man så kommer til lægen.

Men når det er sagt, må det væsentligste spørgsmål være, hvis man overvejer at lave folkeundersøgelser med henblik på opsporing af en enkelt sygdom, om disse undersøgelser bidrager med tilstrækkelig gevinst med hensyn til såvel opsporing som behandling og i sidste ende jo forhindring af sygdom eller død. Der ligger der jo bare klare resultater, som taler imod det, og som tværtimod peger på, at det faktisk vil give anledning til ængstelse og bekymring og alvorlige bivirkninger hos en række mænd, fordi man vil finde celler, der kan udvikle sig, og behandle dem, også før de har udviklet sig til egentlig prostatakræft.

På den baggrund vil vi afvise forslaget.

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:21

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Tak til Dansk Folkeparti for at rejse den her debat. Det vidner om, hvor meget vi alle sammen er dybt optaget af, hvad vi kan gøre ved, at så mange mennesker i dagens Danmark får kræft, og hvilke håndtag vi kan dreje på for at skabe en behandling, som er optimal.

Det, jeg hæfter mig ved, er selvfølgelig de faglige argumenter for, hvordan man kan skrue en behandling sammen, som gør, at folk faktisk reelt bliver raske. Sundhedsstyrelsen fraråder screening for prostatakræft og har tværtimod fokus på at reducere omfanget af screening blandt mænd uden symptomer på kræft i prostata. Det sker for at undgå at overbehandle, da behandlingen ofte medfører alvorlige bivirkninger og forringer livskvaliteten, både i form af inkontinens og rejsningsbesvær.

I 2009 og i 2010 steg antallet af mænd henvist til pakkeforløb for prostatakræft betydeligt, uden at fagfolkene faktisk kunne vurdere, at de pågældende mænd havde udbytte af behandlingen, men til gengæld oplevede de en forringet livskvalitet. Derfor gik Sundhedsstyrelsen ind i 2011 og reviderede pakkeforløbet, så forløbet nu først startes hos en speciallæge i urinvejsygdomme, der sammen med patienten nøje vurderer, om patienten vil have gavn af behandlingen, og herunder inddrages bl.a. risikoen for bivirkninger.

Som jeg kan læse mig frem til, er det Sundhedsstyrelsens vurdering, at der ikke er sundhedsfagligt belæg for værdien af at tilbyde alle mænd en undersøgelse af prostataen, før de fylder 50 år, og at der er en risiko for en overbehandling. Derfor kan vi desværre ikke støtte forslaget.

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Stine Brix fra Enhedslisten.

Kl. 15:24

(Ordfører)

Stine Brix (EL):

Jeg vil bare sige om beslutningsforslaget omkring screening for prostatakræft, at vi fra Enhedslistens side ikke kan støtte det. Det er egentlig meget enkelt: Man screener ikke for prostatakræft i Danmark i dag, fordi der ikke findes en test, som er brugbar til screening. Det kan man også læse på Kræftens Bekæmpelses hjemmeside, hvor de fra Kræftens Bekæmpelses side ikke anbefaler, at man bruger PSA-test til at screene for prostatakræft.

Som flere andre ordførere har været inde på, er risikoen ved at bruge mange millioner kroner på det her, at man får en voldsom overdiagnosticering af mænd, som ikke har kræft, eller som ikke har en kræftform, som er dødelig, med en risiko for, at de også får bivirkninger af behandlingen. Så hvis vi skulle bruge de her omkring 13 mio. kr., det ville koste at indføre en sådan screening, så ville vi langt hellere bruge dem på at blive klogere på, hvordan vi kan blive bedre til at skelne mellem, hvilke typer af kræft der udvikler sig dødeligt, og hvilke der ikke gør, når det gælder prostata, og hvordan vi kan blive bedre til at målrette en behandling til dem, som har en kræftform, der er dødelig. Vi mangler faktisk meget viden på det område. Det ses jo også, at vi allerede i dag har en overbehandling på det område. Så det ville jeg egentlig synes var en mere brugbar måde at gå til området på og en bedre måde at bruge nogle penge på, når vi diskuterer prostatakræft.

Kl. 15:25

Kl. 15:29

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Joachim B. Olsen.

Kl. 15:26

(Ordfører)

Joachim B. Olsen (LA):

Tusind tak, og tak til Dansk Folkeparti for at rejse den her debat.

Intentionerne, som flere ordførere også har været inde på, er jo rigtig gode. Jeg må indrømme, at jeg ikke var så meget inde i det her spørgsmål, inden jeg så det her beslutningsforslag. Det er jo altid godt at få en lejlighed til at blive lidt klogere på nogle ting, så jeg har ringet rundt til forskellige sundhedsøkonomer. Det, de har fortalt mig, er, at den her form for indsats, hvor man, for at sige det lidt polemisk, skyder med spredehagl, har man ikke de bedste erfaringer med, og at den nyeste forskning og de nyeste tendenser på området viser, at man går i en lidt anden retning, hvor man prøver at målrette indsatsen i lidt højere grad, i stedet for at alle skal have et sundheds-tjek.

Det er selvfølgelig altid godt, når man kan blive klogere på nogle ting og lade sig inspirere af den viden, der er på området. Med det in mente kan jeg fortælle, at vi i Liberal Alliance ikke kan støtte det her forslag, på trods af at vi som sagt synes, at intentionerne er rigtig gode.

Kl. 15:27

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Benedikte Kiær.

Kl. 15:27

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Ligesom de foregående ordførere vil jeg også takke Dansk Folkeparti for at rejse denne debat om en kræftform, som vi kan se at rigtig mange mænd bliver ramt af. Og rigtig mange mænd får først kendskab til, at de har den her kræftform, på et alt for sent tidspunkt.

Vi synes også, det er meget sympatisk, men vi vil egentlig gerne se videre på det i udvalget, for det, som jeg umiddelbart også ser der står i forslaget, er: Kunne vi ikke gøre det lidt bedre? Kunne vi ikke finde nogle lidt bedre screeningsmetoder? Kunne vi ikke arbejde mere systematisk med det her?

Jeg tror egentlig, det ville være ganske fornuftigt, at vi så på, hvordan man kunne blive bedre til at diagnosticere prostatacancer, hvordan man kunne få en bedre registrering af det, og hvordan man ligesom kunne sikre en bedre behandling. For som flere ordførere fremhævede, giver nogle af de behandlingsmetoder, der er i dag, nogle kedelige bivirkninger.

Men heldigvis er der jo lys forude; der er ved at blive udviklet nye metoder, hvormed man kan behandle den her kræftform, f.eks. med immunterapi. Derfor mener jeg faktisk, det er ret relevant, at man fastholder fokus på prostatacancer, bliver bedre til at diagnosticere – også til at diagnosticere mere systematisk – og i det hele taget får styrket behandlingen af prostatacancer. For der er alt for mange mænd, hvis sygdom i dag bliver opdaget for sent, og som desværre går bort på grund af prostatacancer.

Kl. 15:29

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne af beslutningsforslaget, fru Liselott Blixt.

(Ordfører for forslagsstillerne)

Liselott Blixt (DF):

Jeg takker alle ordførerne for behandlingen. Jeg er klar over, at det er et meget sympatisk forslag med gode intentioner. Det er da altid dejligt med noget positivt.

I Dansk Folkeparti ønsker vi, at man sikrer den her forebyggelse og behandling af mænd med prostatakræft. Vi havde håbet på, at man havde kunnet være flere om at sige, at man godt ville være med til det med at indkalde mænd i det kalenderår, hvor de fylder 50 år – også hr. Flemming Møller Mortensen, for det kunne jo være, at det kunne give noget viden om, hvordan hr. Flemming Møller Mortensens helbred så ud.

Prostatakræft er den mest udbredte kræftform blandt danske mænd. I dag dør der flere mænd af prostatakræft, end der er kvinder, der dør af brystkræft. Det kan være en meget alvorlig sygdom, som man ikke bare kan lære at leve med, men som man også kan dø af. Ca. 23.000 mænd i Danmark menes at leve med sygdommen. Der kommer ca. 4.000 nye prostatakræfttilfælde til om året, og ca. 1.100 mænd dør årligt en uskøn død på grund af sygdommen. I de aggressive tilfælde er behandlingen oftest livsvarig, og den giver patienterne ubehagelige bivirkninger og en forringet livskvalitet.

Jeg har hørt, hvad ordførerne har sagt, men også, hvad de forskellige organisationer samt læger har udtalt. Men det, jeg også hører hele tiden, er, at man henviser til den PSA-test, som vi også skriver i forslaget at vi godt ved er usikker.

Men det her forslag skulle netop gøre, at man fik fat i alle mænd, mænd fra alle sociale lag og uanset hvor de boede – alle dem, der havde lyst til at komme op til lægen. Man kunne så tale om, om man havde nogle arvelige anlæg, nogle gener, der gjorde, at man måske burde undersøges. For hvorfor er det lige præcis de mænd, der går op i deres sundhed, som kommer til lægen og bliver undersøgt? Jeg vil da sige, at jeg rådgiver dem, jeg kender i min omgangskreds, der er over 50 år, og siger til dem: Gå op og få lavet en PSA-test. En person, der er meget nært beslægtet med mig, fik det faktisk gjort her for et par måneder siden og fandt ud af, at der var et højt PSA-tal. Og så kan man gå ind og lave en biopsi og finde ud af, at de kan komme til kontrol hver tredje eller fjerde måned, og så holder man det under observation.

Jeg tænker: Hvorfor skal alle ikke have den samme mulighed? Der er klinikker, som jeg har fået e-mail fra, og som fortæller det samme, nemlig at de, når der kommer mænd op på deres klinik, som er over 50 år, tilbyder dem at få lavet en PSA-test. Men der mener jeg, at det er ulighed i sundhed, altså når der er nogle, der får det tilbudt, mens andre ikke gør.

Derfor mener jeg, at man ved at lave et forslag som det her kunne gå ind og få lavet en bred undersøgelse om, hvordan man kunne sikre de her mænd en mere ensartet og systematisk behandling, frem for at det, som det er i dag – som ministeren også siger – sker meget usystematisk, for i nogle klinikker siger de det til alle, mens man i andre nærmest skal slå i bordet for at få lov til at få lavet en test.

Her kunne vi i stedet for have lavet et program, som gjaldt alle på det her tidspunkt, og hvor det ikke kun handlede om, at man skulle have lavet en PSA-test. For der er også nogle, der får lavet en gentest, som så sikrer, at de ved lidt mere på det grundlag. Og der findes faktisk mange andre former for test, som man kan bruge. Det hele skulle så gerne ende ud i en lægefaglig vurdering af, hvad man gør ved problemet.

Jeg har også modtaget flere e-mails fra mænd, som har været glade for enten at få lavet en PSA-test eller en gentest. Og jeg kan da se på de breve, jeg har fået, at man i andre lande selvfølgelig diskuterer det samme. En mand fra Sverige skriver, at han er glad for, at han kom til Sverige, for der får alle mænd over 50 år det tilbudt. Det ko-

ster ikke noget i Sverige at få foretaget blodprøven, men man kan efterfølgende for 150 kr. få lavet en helbreds kontrol.

En anden, der bor i Frankrig, fortæller også om, hvordan man – det var faktisk ved en fejl – opdagede, at der var et højt PSA-tal. Men det resulterede så i, at man fandt ud af, at manden havde kræft. Han blev opereret, og han lever i dag godt og har det fint. Det er jo ligesom på det grundlag, jeg synes, at vi bør gøre noget.

Kl. 15:34

Jeg var glad for, at der var nogle af ordførerne – det var specielt den konservative ordfører og fru Stine Brix – der sagde, at det kunne være, at man skulle kigge på, om man kunne bruge det her til noget andet. Det her er et forslag, som skulle beløbe sig til ca. 13 mio. kr. Det er jo ikke det, at det er pengene, der gør det, men kunne vi mon ikke på en eller anden måde få det systematiseret meget bedre og samtidig have fokus på det, så vi kunne se, om vi kunne gøre noget for de mænd, de 1.100-1.200 mænd, der dør om året på grund af det?

Andre har også været inde på det her med – ministeren var også inde på det – at selv om der var flere, der blev undersøgt, så vi alligevel ikke færre, der døde. Nej, men det er jo klart, for det er jo alt efter, hvilket procenttal eller antal, man går efter. Så vidt jeg ved, ligger antallet af mænd, der dør af det, på de her 1.100-1.200, men samtidig er der jo flere, der bliver undersøgt.

Så derfor er jeg da ked af, at man ikke kan gøre noget ved det her problem, for mændene er jo netop nogle af dem, der ikke så tit kommer til lægen, og det er lige meget, hvilke mænd vi nu taler om. For vi ved, når det gælder kvinder, at de tidligt starter med at komme op til lægen. Man kommer f.eks., når man skal have prævention, man kommer, når man er gravid, man kommer, når man får et tilbud om at få en livmoderhalskræftundersøgelse, og når man får tilbudt brystscreening.

Mænd får ikke tilbudt noget. Og får man ikke et tilbud om at komme op og blive undersøgt, jamen så er der måske nogle mænd, der ikke kommer til lægen i mange år. Det synes jeg ellers vi kunne have gjort noget meget godt ved på den her måde, men det skulle ikke være den her gang.

Jeg tror, at DF bare er forud for de andre partier, men det kommer nok engang med tiden. Tak for debatten.

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Derfor er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundheds- og Forebyggelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, er det vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

4) Forespørgsel nr. F 37:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse:

Hvad kan ministeren oplyse om 4-årsfristen i den lægelige videreuddannelse, og hvordan vil ministeren sikre, at læger ikke falder for fristen med det resultat, at de bliver afskåret fra at søge

uddannelsesstillinger, der kan føre til en autorisation som speciallæge?

Af Liselott Blixt (DF), Karina Adsbøl (DF), Jens Henrik Thulesen Dahl (DF) og Mette Hjerminde Dencker (DF).
(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013).

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 14. maj 2013.

For begrundelse for forespørgslen giver jeg ordet til Liselott Blixt, ordfører for forespørgerne.

Kl. 15:37

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Liselott Blixt (DF):

I Danmark mangler vi læger, og i Danmark mangler vi især speciallæger. Det gjorde vi også i det herrens år 2007. Det var før min tid som medlem af Folketinget, så jeg kender blot forløbet ud fra, hvad jeg har læst eller fået fortalt. Men vi havde et rekrutteringsproblem til visse specialer, og regionerne havde svært ved at forsyne specialer som geriatri, onkologi og psykiatri.

Derfor valgte den daværende sundhedsminister at indføre en 4-årsregel. 4-årsreglen tilsiger, at en ung læge 4 år efter påbegyndt basisuddannelse skal være i gang med sin hoveduddannelse. Efter denne frist er vedkommende afskåret fra at søge uddannelsesstillinger, der kan føre til en autorisation som speciallæge. Det lød for nogle som en god idé dengang. Dog har det vist sig, at der er læger, der falder for 4-årsreglen og derved ikke får en speciallægeuddannelse. Samtidig ser vi læger, der i stedet rejser udenlands for at få den uddannelse, som de ønsker. Så vi ser i øjeblikket læger, der falder for 4-årsfristen, og opgørelser fra Sundhedsstyrelsen viser, at mange flere læger vil falde fra.

I Dansk Folkeparti er vi af den opfattelse, at man selvfølgelig altid må evaluere de love eller ændringer, man gennemfører, ja, faktisk er det vel det, hele vores arbejde går ud på. Derfor har vi rejst denne forespørgsel for at få ministerens besvarelse på, hvad ministeren agter at gøre for at sikre, at læger ikke falder for 4-årsreglen i fremtiden, da det ser ud til, at vi kommer til at miste en hel del speciallæger på den konto.

Kl. 15:39

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger pænt tak til ordføreren. Jeg giver ordet til ministeren for sundhed og forebyggelse.

Kl. 15:39

Besvarelse

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Tak for forespørgselsdebatten om 4-årsreglen og dens betydning for lægers videreuddannelse. Lad mig starte med at understrege, at den vigtigste prioritet for mig i forbindelse med lægers videreuddannelse er at sikre god behandling til borgere i alle dele af landet inden for alle specialer. Det kræver, at der er læger i alle dele af landet i de forskellige specialer efter patienternes behov.

Som man ved, er jeg også meget optaget af at skabe mere lighed i sundhedsvæsenet, og det er et faktum, at de specialer, som behandler mange af de socialt udsatte grupper, f.eks. specialer som psykiatri og lungemedicin, har haft relativt mange ubesatte uddannelsesforløb. 4-årsreglen har bidraget til færre ubesatte uddannelsesforløb, og det

synes jeg er positivt. Jeg synes i det hele taget, at vi i debatten om 4-årsreglen ofte glemmer det bredere samfundsperspektiv, og hvad det er for nogle positive effekter, 4-årsreglen rent faktisk har haft. Det er min indledning.

Så vil jeg sige, at det danske sundhedsvæsen jo har været udfordret af det veldokumenterede misforhold, der er mellem de uddannelsesforløb, som de yngre læger søger, og det behov, som det danske sundhedsvæsen og de danske patienter i sidste ende har for speciallæger. Før 4-årsreglen kunne man konstatere, at mange læger brugte mange år, inden de startede i deres hoveduddannelsesforløb, samtidig med at der var mange ledige hoveduddannelsesstillinger, bare ikke i de populære specialer, bare ikke i universitetsbyerne.

Tanken bag 4-årsreglen, som blev aftalt mellem Lægeforeningen og den daværende indenrigs- og sundhedsminister, hr. Lars Løkke Rasmussen, som også var her i salen for kort tid siden, var at give de yngre læger et venligt puf i retning af større faglig og geografisk spredning, så sundhedsvæsenet får det nødvendige antal speciallæger i alle specialer og i alle dele af landet, men også at lægerne kommer hurtigere igennem uddannelsen.

4-årsreglen betyder, at lægerne skal starte hoveduddannelsen i deres speciale senest 4 år efter, at de påbegynder den kliniske basisuddannelse. Det er det, der i gamle dage hed turnus. Overordnet set har reglen virket. Antallet af ubesatte hoveduddannelsesforløb i speciallægeuddannelsen er faldet markant. Andelen af ledige hoveduddannelsesstillinger er i Danmark samlet set faldet fra 17 pct. til 7 pct., siden 4-årsreglen blev indført. Og især i de ydre beliggende regioner er effekten tydelig, og det er her blevet lettere at rekruttere læger til uddannelsesforløb.

Det kræver mange ressourcer for vores samfund at uddanne læger, og derfor er det også helt legitimt og kun rimeligt, at vi uddanner læger i forhold til det behov, vores sundhedsvæsen har. Hvad behovet er, ja, det beror selvfølgelig på skøn over fremtiden. Konkret er det Sundhedsstyrelsen, som sammen med regioner, specialeselskaber m.fl. fastlægger antallet af hoveduddannelsesstillinger. Målet må være, at den dimensionering bliver opfyldt, så der bliver uddannet det antal, som det efter bedste skøn er muligt og nødvendigt at uddanne, fordelt på de specialer, vi har behov for, og de regioner, der har behov for dem.

Jeg vil nævne, at antallet af fuldt besatte specialer er steget fra 13 i 2008 til 23 i 2012. 4-årsreglen og det pres, den skaber, er en væsentlig årsag til, at vi kan se den udvikling fra 13 til 23 fuldt besatte specialer.

Jeg har sagt fra starten, da jeg satte mig i sundhedsministerstolen, at jeg ikke er gift med den her regel. Jeg anerkender gerne, at reglen kunne have været mere fleksibel. Det er jo ikke meningen, at de uddannelsesforløb, vi har dimensioneret med og skønnet, vi har behov for, skal stå tomme, hvis der er kvalificerede læger til at udfylde dem, og som er villige til at udfylde dem. Derfor har jeg taget initiativ til – i øvrigt for anden gang, siden jeg blev sundhedsminister – at justere 4-årsreglen. Justeringen betyder konkret, at læger, der er faldet for 4-årsreglen, fremover vil få mulighed for at blive speciallæger. Hoveduddannelsesforløb, som det ikke har været muligt at få besat, vil nu kunne blive besat med en læge, der ellers var faldet for tidsfristen. På den måde kan vi holde fast i 4-årsreglens positive effekter, fordi der stadig er en motivation til at overholde 4-årsreglen, samtidig med at vi opnår en endnu større sandsynlighed for, at næsten alle hoveduddannelsesforløb bliver besat i hele landet og i alle specialer.

Den aktuelle justering indebærer som nævnt også, at 4-årsfristen ved udsendelse i humanitær lægevirksomhed forlænges fra 6 til 12 måneder. Det har vi tidligere indført i dispensationspraksis. Det var første gang, 4-årsreglen blev justeret med mig ved roret som sundhedsminister, var jeg ved at sige. Nu får vi det også skrevet ind i reglerne. Samtidig forlænges fristen ved ansættelse som læge i forsvaret

med op til 12 måneder, hvor det tidligere var op til 8 måneder. Ændringerne har været sendt i høring med frist den 24. april, og de forventes at træde i kraft den 15. maj i år.

Min fornemmelse er efter at have lyttet til debatten om 4-årsreglen nu i relativt lang tid, at der også kunne være andre steder at tage fat på i forhold til organisering af speciallægers uddannelse, som ikke har noget direkte med 4-årsreglen at gøre. Som jeg har nævnt før, er det vigtigt, at vi i debatten om 4-årsreglen ikke glemmer det bredere perspektiv i tilrettelæggelsen af den lægelige videreuddannelse. 4-årsreglen er jo bare en blandt mange faktorer, som har betydning for, hvordan læger kommer gennem deres videreuddannelse.

Kl. 15:44

Jeg synes, at jeg støder på mange bekymringer, mange argumenter, som ikke har direkte noget med 4-årsreglen at gøre. Det kan være yngre læger, som oplever problemer med vejledning af de lægestuderende, eller at der mangler fokus på, hvad det er for nogle forløb i den lægelige videreuddannelse, der gives merit for. Det er jo reelle problemer, det er bekymringer, jeg gerne vil lytte til, når de bliver bragt til torvs. Vi skal tage dem alvorligt, men de har ikke umiddelbart noget at gøre med 4-årsreglen. Derfor vil jeg gerne opfordre til, at vi fremover i diskussionen om speciallægers uddannelse ser området ud fra det brede perspektiv og ikke kun snævert i sammenhæng med 4-årsreglen.

I den forbindelse ser jeg også meget frem til mit kommende møde med Yngre Læger, hvor jeg håber, at vi kan få en konstruktiv dialog om, hvordan vi bedst organiserer lægers videreuddannelse mere bredt.

Så bare som en afslutning vil jeg konstatere, at 4-årsreglen medvirker til, at der er flere speciallæger til rådighed for sundhedsvæsenet, og at den nødvendige faglige spredning i sidste ende finder sted til gavn for de patienter, der har brug for dygtige læger, der kan hjælpe dem, når de er syge.

Udover det bidrager 4-årsreglen til at mindske rekrutteringsvanskelighederne i de dele af landet, hvor det førhen har været indiskutabelt svært at få besat hoveduddannelsesforløbene. Det skylder vi også alle danskere, altså at det er hele landet, det drejer sig om.

Som tidligere nævnt har jeg taget initiativ til at foretage det, jeg mener er en hensigtsmæssig justering af reglen, så de læger, der er faldet for fristen, får mulighed for at blive ansat i de hoveduddannelsesforløb, der ellers ville være ledige.

Men som sagt er 4-årsreglen altså ikke en, jeg er gift med, eller en, der er specielt hjerteblod for mig. Den er jo indført af den tidligere regering. Det, jeg er optaget af, er reglens virkninger, og det, jeg kan konstatere, er, at den faktisk har medvirket til at løse et alvorligt problem, vi har i vores sundhedsvæsen.

Hvis der er andre metoder, der kan løse samme opgave, skabe samme resultat, så ser jeg gerne på det – det har jeg også sagt hele vejen igennem – og derfor vil jeg selvfølgelig også fortsat følge udviklingen på området med det udgangspunkt, at regler og administration skal understøtte samfundets behov for uddannelse af speciallæger.

Jeg vil også tage initiativ til en drøftelse med de relevante parter for at diskutere mulige tiltag for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af speciallægeuddannelsen i et bredere perspektiv. Jeg vil tage nogle af de pointer med, som jeg har stødt på indtil videre, der ikke har noget decideret med 4-årsreglen at gøre, og høre, hvad der i øvrigt er, når vi kaster et bredere blik på speciallægeuddannelsen. Det er et initiativ, jeg håber der er bred opbakning til i Folketinget her i dag. Tak for ordet.

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, fru Liselott Blixt.

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Liselott Blixt (DF):

Jeg takker for ministerens besvarelse. Det lød jo alt sammen meget godt, men jeg kunne da godt have tænkt mig, at ministeren måske havde sagt: Vi suspenderer reglen, indtil vi har fundet en ordning, som kommer lægerne, sundhedsvæsenet, og borgerne til gode, og til vi i det hele taget får lavet en ordning, som alle kan være tilfreds med.

Jeg ved, at sundhedsministeren på et tidspunkt ved en lægekongres, tror jeg det var, har talt om slik, og jeg tænker på den her aftale, som ministeren har indgået, som en pose slik, hvor der altid er nogle små lakridser, der bliver tilovers. Det er på samme måde med den aftale, man nu har indgået, for de læger, der falder ud, må nøjes med de lakridser, der er tilbage.

Sådan tror jeg i hvert fald de vil opfatte det, for det drejer sig lige præcis om de specialer, de ikke selv har søgt ind på. Så jeg ved ikke, om de synes, at det er en god gave. Jeg ved ikke helt, om jeg kunne tænke mig at komme op til en psykiater, som hellere ville arbejde med sår eller nogle andre ting, eller om der var nogen, der ville have, at deres ældre pårørende skulle have besøg af en speciallæge i geriatri, som faktisk ikke interesserer sig for det speciale.

Vi har tænkt over, hvad det er vi vil med vores sundhedsvæsen. Vi vil være verdens bedste – det har vi sagt flere gange. Vi vil være foran, når det gælder helbredelse og behandling. Opnår vi det, hvis vi får læger ind i nogle stillinger, som de faktisk ikke interesserer sig for? Hvem er det, der går ud og forsker, og som interesserer sig for og brænder for nogle ting – ildsjæle, der vil noget på et specialområde?

Når man bliver læge, er det jo mange gange, fordi man har et ønske om f.eks. at arbejde med børn, eller fordi man har lyst til at stå og skære, eller hvad man nu har lyst til. Det er jo forskelligt fra person til person, og derfor går jeg ikke ind for det her med tvang. Jeg har heller aldrig brugt det over for mine børn, og vi prøver også at nedbringe tvang i psykiatrien, så tvang er jo normalt ikke noget, vi bryder os om, men med den her regel bliver der tale om tvang.

Man prøver ved hjælp af den her 4-årsregel at tvinge læger ind i specialer, som de ikke ønsker. De kan enten vælge at gøre det, eller også kan de rejse til et andet land og arbejde. Nogle af dem forlænger også deres uddannelse, så de undgår at vælge og dermed undgår at føle, at de bliver tvangsuddannet. For hvem har brug for læger, som ikke interesserer sig for det speciale, de arbejder med?

Hvad angår antallet af læger, der er i højrisiko eller i risiko for manglende opfyldelse af 4-årsfristen i første og andet halvår af 2013, så er henholdsvis 36 læger i høj risiko – det vil sige, at de ikke har gennemført introduktionsuddannelsen endnu og derfor ikke har kvalificeret sig til at søge uddannelse – mens 111 læger er i risiko for det. Jeg synes, det er høje tal i betragtning af, at vi er et lille land. Hertil skal vi yderligere lægge det antal læger til, som af den ene eller den anden grund har udsat deres forløb i en periode, men som genindtræder i ansøggerskaren til hoveduddannelsesforløbet. Det er således forventeligt, at antallet af læger, der ikke kan opfylde tidsfristen, vil stige i løbet af 2013, og antallet vil blive væsentlig højere end de 18 læger, der på nuværende tidspunkt ikke kan opfylde tidsfristen.

Som en overlæge, der ansætter yngre læger, siger, mærker man tydeligt, hvordan 4-årsreglen presser de yngre kollegaer. Kun få har overskud til at gå i gang med større forskningsprojekter inden hoveduddannelsesforløbet. Derudover har 4-årsreglen betydet en ulige konkurrence mellem dem, der er kandidater fra før 4-årsreglens indførelse, og dem, der er kommet til efter reglens indførelse. Jeg kan

Kl. 15:47

ikke få øje på nogen fordele ved 4-årsreglen, hverken for yngre læger eller for de afdelinger, de skal fungere for.

Man har samtidig også samlet 8.000 underskrifter, som jeg tror ministeren har fået overrakt. De blev samlet på knap en uge. Jeg tænker på, om ikke det gør indtryk på ministeren. Der er utrolig mange, der udsætter deres forløb, og som Yngre Lægers formand siger, er de 42, der er faldet for reglen, alt, alt for mange.

Desværre, om jeg så må sige, har vi fået mere end ret i vores forudsigelser: Det er nu tydeligt, at reglen resulterer i færre speciallæger, end vi kunne have haft. Der er særlig behov for flere introstillinger, men også for flere hoveduddannelsesforløb, og derfor skal der handles. Så jeg håber, at man, når ministeren får den samtale med Yngre Lægers formand, finder frem til flere konkrete løsninger.

Kl. 15:52

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. (*Liselott Blixt* (DF): Skal jeg læse forslaget til vedtagelse op?) Ja, det bliver ordføreren så nødt til.

Kl. 15:52

(Ordfører for forespørgerne)

Liselott Blixt (DF):

Jeg vil gerne (på vegne af DF, KF og LA) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager ministerens redegørelse til efterretning og værdsætter ministerens initiativ til at opløse 4-årsreglen. Forslaget er bare ikke tilstrækkeligt til at løse de fundamentale problemer.

Folketinget konstaterer, at de seneste tal fra Sundhedsstyrelsen bekræfter de tal, som Yngre Læger tidligere har fremført i debatten, nemlig at ca. 20 pct. af en årgang falder for 4-årsfristen. Et frafald på 20 pct. af en årgang vil udgøre ca. 150 læger, som hvert år forventes at falde for fristen.

Folketinget opfordrer ministeren til at løse problemet én gang for alle, og i mellemtiden bør 4-årsreglen suspenderes. Ministeren bør som ansvarlig for området tage initiativ til, at parterne sætter sig sammen og får lavet en langtidsholdbar løsning på de fundamentale problemer i relation til uddannelse af speciallæger i Danmark; en ordning, som sikrer, at Danmark både får uddannet det rigtige antal speciallæger hurtigere, samt at vi får speciallæger i hele landet.« (Forslag til vedtagelse nr. V 68).

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak for forslaget til vedtagelse, der nu vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er en enkelt kort bemærkning. Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 15:54

Flemming Møller Mortensen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Liselott Blixt som Dansk Folkepartis ordfører om nøjagtigt det sidste, fru Liselott Blixt læste op af teksten til forslaget til vedtagelse fra et mindretal her i Folketinget, nemlig det om dækning med speciallæger i hele landet.

Nu er jeg borger i Region Nordjylland. Jeg synes, at fru Liselott Blixt udviser en total blindhed over for, hvad det er, 4-årsreglen har betydet for min region. Den har jo netop betydet, at hoveduddannelsesforløbene er blevet fyldt op på en hel anden måde, end det var tilfældet tidligere, sådan at borgerne i min region har fået væsentlig bedre dækning med speciallæger. Her synes jeg, at kæden hopper af i argumentationen i diskussionen, justeringen, moderniseringen af 4-årsreglen.

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ordføreren.

Kl. 15:54 lægekapaciteten og sikre, at der uddannes speciallæger i alle specialer og i alle dele af landet.

Liselott Blixt (DF):

Jamen jeg har ikke sagt, at 4-årsreglen har gjort, at der ikke kom flere speciallæger til. Jeg siger bare, at den er u hensigtsmæssig. Vi ser for mange læger forlade Danmark. Vi ser, at der er flere læger, der søger til Sverige og Norge, fordi de får nogle andre tilbud, end vi har i Danmark.

Det kunne jo så også være, at nogle af de problemer, vi ser med de speciallæger, vi har, skyldes, at det er mennesker, der ikke ønsker at arbejde med det speciale. Altså, det er vel ikke det, vi ønsker?

Kl. 15:54

4-årsfristen eller 4-årsreglen, som den jo også bliver kaldt, havde til formål at sikre flere speciallæger hurtigere og samtidig sikre en hensigtsmæssig dækning med speciallæger både geografisk og på tværs af specialer, sådan at alle danskere kunne få mulighed for at blive behandlet af en speciallæge, uanset hvor de boede, og uanset hvilken sygdom de blev ramt af.

Begge dele er 4-årsfristen jo sådan set med til at sikre, forstået på den måde, at videreuddannelsesforløbene for yngre læger er forkortet siden 4-årsreglens vedtagelse, ligesom 4-årsreglen har bidraget til at reducere nogle af rekrutteringsvanskelighederne i de dele af landet, hvor det før har været rigtig vanskeligt at få besat hoveduddannelsesforløbene.

Det var de positive ting. Og jeg er da heller ikke i dag bleg for at indrømme, at enhver mønt har to sider og dermed også, at der er en bagside af medaljen, og at der har været en række negative konsekvenser af 4-årsreglen, som jo også potentielt dækker over dygtige speciallæger, som Danmark risikerer rent faktisk at gå glip af. Derfor er vi sådan set heller ikke mere tungnemme, hvis man må bruge det udtryk her i Folketinget, end at vi godt kan lytte til de gode argumenter om nogle af de skævheder, som der har været påpeget, og som jo også bl.a. Yngre Læger har fremført i debatten i forhold til den, kan man sige, manglende fleksibilitet, som 4-årsfristen altså også indebærer.

Det er også derfor, at vi i dag i Folketinget siger, at vi står på mål for intentionerne i ordningen, men vi er også pragmatiske nok til ikke at være bange for at se kritisk på beslutninger, som vi selv har været med til at træffe. Det er også bevæggrunden for, at vi gerne vil være med til nu at igangsætte et arbejde – vi havde jo gerne set et hurtigt arbejde med et serviceeftersyn af 4-årsreglen i samarbejde med de relevante parter på området, herunder Yngre Læger – sådan at vi netop kan få nogle konkrete forslag på bordet, som kan være med til måske at bløde 4-årsreglen op og sikre, at den kan indrettes på en mere fleksibel måde.

Målet skal bare fortsat være klart, nemlig at vi skal øge udbuddet af speciallægekapacitet, ligesom der fortsat skal være nogle incitamenter, som motiverer og belønner læger til hurtigt at søge et hoveduddannelsesforløb.

Derfor ser vi jo også gerne et alternativ. Vi håber, at der er nogle parter, som kan sætte sig ned sammen og komme frem til nogle forslag, hvor de netop går ind og ser på modeller til, hvordan man kan motivere og belønne læger til hurtigt at søge et hoveduddannelsesforløb, men som måske ikke på samme måde indeholder den her helt så ultimative tidsfrist, der jo i sin yderste konsekvens potentielt afskærer i øvrigt kompetente læger fra at gennemføre en speciallægeuddannelse.

Det er også derfor, at vi i dag har valgt at gå med i et fælles forslag til vedtagelse sammen med regeringspartierne og Enhedslisten. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Venstre gerne var gået længere end det her forslag til vedtagelse, men jeg synes da trods alt, at vi er kommet et stykke ad vejen, og dette forslag til vedtagelse var så så langt, som vi kunne komme – det er trods alt et forslag til vedtagelse, der peger lidt fremad.

Så kan jeg dog alligevel ikke i parentes lade være med at bemærke, at ministeren flere gange sagde, at ministeren jo ikke var gift med den her regel. Så har jeg lyst til at sige til ministeren, at så har man jo friheden til at blive skilt fra den, men det må jeg jo forstå at ministeren ikke interesseret i. Derfor synes jeg måske også, at jeg savner en lille smule ærlighed i forhold til at kunne stå på mål for nogle ting og dermed også turde sige tingene ærligt til hinanden. For hvis man bliver ved med at lægge afstand til en masse ting, pege fingre ad andre og sige, at det i øvrigt slet ikke er ens hjerteblood, og så samtidig ikke vil påtage sig ansvaret som ansvarlig minister til at

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 15:55

Flemming Møller Mortensen (S):

Nej, men jeg bliver alligevel nødt til at sige, at jeg synes, at det er totalt ubalanceret. Vi har en væsentlig debat her i Folketingssalen om, hvordan vi som Folketing, hvordan vi som land, hvordan vi som parlament skal prøve at balancere og justere uddannelsen af højt specialiserede læger i vores samfund. Jeg synes, at det er højest besynderligt, at Dansk Folkeparti ikke vil være med til den tekst til forslag til vedtagelse, der bliver læst op om lidt af min kollega fra Venstre, fru Sophie Løhde, hvor man siger: Vi forsøger at gribe det her; vi forsøger at lave et samarbejde med alle interessenterne.

Nej, Dansk Folkeparti vil suspendere. Dansk Folkeparti vil ud at proklamere, at Dansk Folkeparti står i spidsen for at gøre det her endnu bedre, og så lukker Dansk Folkeparti øjnene for de positive effekter, der er af 4-årsreglen, mens vi andre siger: Vi vil bibeholde de positive effekter, men vi vil gerne gøre det yderligere godt. Er det ikke et paradoks? Eller er der ikke noget, der er gået op for Dansk Folkeparti i den her sammenhæng?

Kl. 15:55

Kl. 15:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ordføreren.

Kl. 15:56

Liselott Blixt (DF):

Nej, der er noget, der ikke er gået op for hr. Flemming Møller Mortensen, nemlig at der er læger, der er utilfredse. Det vil sige, at alle læger siger nej til den her ordning. Det kan godt være, at det har fået nogle flere speciallæger ind, men dem, der hænger efter, dem, der falder ud af ordningen, er jo dem, der ikke er interesseret. Det er dem, der ikke får en speciallægeuddannelse. Det er dem, der kan tvinges ind i en uddannelse, de ikke bryder sig om, eller som tvinges til at flytte til Sverige eller Norge.

Så der er noget, hr. Flemming Møller Mortensen *ikke* har forstået i den her sag.

Kl. 15:56

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Så går vi til ordførerrækken. Fru Sophie Løhde, Venstre.

Kl. 15:57

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Lad mig da bare starte med at slå fast, at vi står på mål for hele formålet med at indføre 4-årsfristen, nemlig at øge udbuddet af special-

sige, at så laver regeringen det hele fuldstændig om, så er der bare nogle ting, som ikke stemmer i argumentationsrækken, hvis man spørger Venstre.

Men vi vil gerne indgå i et konstruktivt samarbejde, og vi ville også gerne være gået meget længere end det, som regeringspartierne i dag er villige til. Men vi anerkender, at vi har nået et kompromis. Jeg synes, at vi faktisk har sat os sammen på tværs af Folketingets partier med et forslag til vedtagelse, som peger fremad, men det er også vigtigt for os at understrege, at det her selvfølgelig ikke må gå hen at blive en syltekrukke.

Jeg skal på den baggrund fremsætte følgende forslag til vedtagelse på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager til efterretning, at ministeren nu gennemfører en hensigtsmæssig justering af 4-årsreglen, således at læger, der er faldet for fristen, får mulighed for at blive ansat i hoveduddannelsesforløb, der ellers ville være ledige.

I forlængelse heraf vil ministeren nøje følge udviklingen på området med henblik på at sikre, at regler og administration understøtter samfundets behov for uddannelse af speciallæger.

Ministeren vil sikre, at der snarest muligt inden sommerferien indkaldes til et samarbejde med de relevante parter såsom Lægeforeningen, Yngre Læger, Sundhedsstyrelsen, Danske Regioner og videregåendeuddannelsesregionerne med henblik på en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af speciallægeuddannelsen bredt. Der gøres status på arbejdet ultimo 2013.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 69).

Kl. 16:03

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak for forslaget til vedtagelse og tak til ordføreren. Der er ingen korte bemærkninger, så vi går videre i ordførerrækken.

Hr. Flemming Møller Mortensen fra Socialdemokraterne.

Kl. 16:03

(Ordfører)

Flemming Møller Mortensen (S):

Tak. Jeg skal starte med at udtrykke, at jeg er rigtig glad for den tekst i forslaget til vedtagelse, som min kollega, fru Sophie Løhde fra Venstre, netop har læst op. Den betyder, at der nu skal samarbejdes, og det er alle parter på området, der skal mødes hurtigt; det varer ikke længe, inden der er sommerferie, og der står direkte i teksten i forslaget til vedtagelse, at man skal i gang inden sommerferien. Man skal granske den eksisterende 4-årsregel, man skal kigge på muligheder for at gøre tingene endnu bedre, ikke blot i forhold til 4-årsreglen, men også i forhold til uddannelsen af speciallæger generelt. Og så bliver vi trommet sammen igen allerede inden årets udgang, ja, for at høre, hvad parterne har at dele med os politikere.

Unge under uddannelse, eksempelvis læger, skal specialisere sig; vores samfund udvikler sig i den retning, at specialerne og en yderligere specialisering er nødvendigt. Sundhedsvæsenet er et rigtig, rigtig godt eksempel herpå. Her i Folketingssalen er det også en klar forpligtelse, at det sundhedsvæsen, som vi rent faktisk på alle måder er rigtig stolte af, skal kunne det, vi forventer – i dag, i morgen og i fremtiden. Derfor skal der også sikres en balance, sådan at der er læger i hele Danmark, og det med de nødvendige kvalifikationer.

Det kræver rigtig mange samfundsmæssige ressourcer at udanne højt specialiseret personale. Derfor skal ressourcerne forvaltes og prioriteres på den bedst mulige måde. Vi skal sikre, at de rette kompetencer i forhold til uddannelse, og jævnfør det, der er behovet, sikres.

Sundheds- og forebyggelsesministeren har i sin tale sagt, at 4-årsreglen kunne ønskes mere fleksibel. Der er lavet justeringer af den allerede. Det, jeg som Socialdemokraternes sundhedsordfører gerne vil give udtryk for i dag, er, at den tekst i forslaget til vedtagelse, som nu ligger, åbner for, at vi lytter, at vi lytter rigtig meget; at vi ikke peger fingre af, at der er nogen, der kritiserer den her ordening. Vi vil arbejde konstruktivt frem mod at gøre tingene endnu bedre.

Det er et ufravigeligt socialdemokratisk princip, at vi i sundhedsvæsenet skal fokusere på kvalitet. De to elementer, der helt overvejende afgør, hvilken kvalitet man får i sundhedsvæsenet, er, hvilken kapacitet man har at kunne stille til rådighed for syge danskere, og hvilken faglighed man kan kombinere med kapaciteten. Og derfor er det bare helt, helt afgørende, at alle sundhedsfagprofessionelle i sundhedsvæsenet er uddannet med de kompetencer og i det omfang, som der er behov for, herunder jo eksempelvis speciallægerne.

Derfor vil jeg slutte af med at sige, at vi glæder os rigtig meget over det samarbejde, som nu skal i gang. Der er lagt op til dialog, der er lagt op til respekt; alle, som har en aktie i det, en holdning og noget at byde ind med til en bedre uddannelse af speciallægerne i Danmark i fremtiden, kommer med ved bordet.

Jeg synes som sagt, at teksten i forslaget til vedtagelse er fin, og at den er rammende, og jeg vil nu slutte af med at ønske alle dem, der skal til at arbejde med det allerede inden sommerferien, og som skal gøre arbejdet færdigt frem mod nytår, god arbejdslyst.

Kl. 16:07

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, fru Camilla Hersom

Kl. 16:07

(Ordfører)

Camilla Hersom (RV):

Jeg har som sundhedsordfører for Radikale Venstre modtaget adskillige henvendelser om 4-årsreglen fra læger, der enten er faldet for 4-årsreglen eller frygter at gøre det. Årsagerne er mange. Nogle har været syge, nogle er blevet rådgivet forkert, nogle oplever, at de ikke bliver valgt, fordi de ikke har satset på præcis de ting, der lægges vægt på, og nogle oplever, at de ikke har tid til den brede uddannelse, de finder nødvendig for at kunne udføre deres gerning som læge. Afmagten og frustrationen er stor, når drømmestillingen synes uden for rækkevidde. Og de historier, jeg modtager, gør indtryk.

Det, der til gengæld også står, er, at alle, der ytrer sig i diskussionen om 4-årsreglen, fremhæver, at de er enige i det overordnede mål om, at det er væsentligt, at der uddannes speciallæger i alle specialer i alle dele af landet. Det er helt fundamentalt for et godt og dækkende sundhedsvæsen, at borgerne kan blive behandlet, uanset hvor de bor. Problemet er så, at når man har regler, er der også nogle, der falder for dem, og nogle falder måske endda for reglen af urimelige årsager.

For Det Radikale Venstre må det styrende for, hvordan vi indretter vores uddannelsessystemer, være samfundets behov. Vi uddanner læger, fordi vi har behov for dem. Det er ikke det samme som at sige, at der ikke også findes en selvstændig værdi i, at en gruppe mennesker får dyb indsigt i lægevidenskaben, men det er ikke den bærende årsag til, at vi uddanner dem. Til gengæld er det også for os af afgørende betydning, at de systemer, vi indretter, tager hensyn til de mennesker, der skal fungere i dem, og til den praktiske virkelighed, de oplever.

Vi kan ikke tvinge nogen til at gennemføre et speciallægeforløb, de ikke selv ønsker. Men på den anden side virker det jo også urimeligt, hvis man som læge skulle have krav på en særlig speciallægeuddannelse. Sådan er det jo ikke engang ved optagelsen på grunduddannelsen, hverken her eller inden for andre fag. Der findes optagelseskrav i starten af forløbet, og der finder en udskillelse sted senere i

forløbet. Og baggrunden er jo bl.a., at nogle specialer er mere eftertragtede end andre, og dermed kan alle ikke få deres ønske opfyldt.

Men systemer kan også føre til u hensigtsmæssig adfærd, og det er måske den situation, vi er ved at nærme os, når mange f.eks. opfatter en ph.d. som en nødvendig forudsætning for overhovedet at kunne søge et hoveduddannelsesforløb. Sådan bør det ikke være. Opgaven for os må derfor være at fastholde et fokus på at uddanne tilstrækkelig mange forskellige speciallæger i alle dele af landet, men at reglerne ikke skal være så rigide, at de kommer til at virke mod deres hensigt.

Sundhedsministeren har allerede blødt op på reglen i flere omgange. Det har hun også klart tilkendegivet her i salen i dag. Hun har også slået en streg under, at regeringen er åben over for at diskutere reglen fremadrettet. Det er også det, der fremgår af det forslag til vedtagelse, som et bredt flertal af Folketingets partier heldigvis kan bakke op om.

4-årsreglen vil blive fulgt nøje, og ministeren vil tage initiativ til samarbejde med de relevante parter om, hvordan man mest hensigtsmæssigt kan tilrettelægge speciallægeuddannelserne. Der er med andre ord nu fri bane for de gode ideer, der kan understøtte det overordnede formål, som vi alle sammen er enige om. Det er en tilgang, Radikale Venstre er enig i, og vi kan derfor støtte forslaget til vedtagelse, som blev læst op af Venstres ordfører. Og vi vil benytte lejligheden til at appellere til alle interessenter om at deltage i det fremadrettede forløb.

Kl. 16:11

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den radikale ordfører. Så går vi til Socialistisk Folkepartis ordfører, fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 16:11

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er muligt i dag at forlænge tidsfristen i 4-årsreglen. Når vi hører debatten og alle dem, der henvender sig til os, kan man godt nogle gange blive i tvivl om, om alle kender de muligheder, der er i dag. Derfor får jeg lyst til sådan lige at remse op, hvad der er af muligheder.

Det er som sagt muligt at forlænge tidsfristen. Det kan man gøre ved barselsorlov, ved gennemførelse af godkendt ph.d., ved ansættelse i forsvar, ved udsendelse i militær lægevirksomhed eller efter forhåndsgodkendelse i Sundhedsstyrelsen samt ved deltidsansættelse i forbindelse med klinisk basisuddannelse og introduktionsuddannelse. Tidsfristen forlænges ved afholdt orlov i henhold til lovgivningen, hvilket betyder, at anden lovgivning, der giver orloven, automatisk forlænger tidsfristen.

Læger har også mulighed for at forske i forbindelse med speciallægeuddannelsen, idet en gennemført ph.d. forlænger 4-årsreglen med 3 år. Ved ansættelse i forsvar forlænges tidsfristen, og det samme sker i forbindelse med militær lægevirksomhed. Ved længevarende sygdom er det også muligt.

Nu justerer vi så 4-årsreglen. Justeringen betyder konkret, at læger, der er faldet for 4-årsreglen, nu vil få mulighed for at blive speciallæger via ubesatte hoveduddannelsesforløb, som det ikke har været muligt at få besat, men som så kan blive besat af en læge, som ellers var faldet for tidsfristen. Desuden forlænges tidsfristen ved udsendelse i humanitær lægevirksomhed fra 6 til 12 måneder, og endelig forlænges 4-års fristen ved ansættelse som læge i forsvar med op til 12 måneder, hvor det tidligere var op til 8 måneder.

4-årsreglen har haft positive effekter, som vi har behov for at holde fast i. Antallet af ubesatte hoveduddannelsesforløb i speciallægeuddannelsen er faldet markant, og det er blevet lettere at rekruttere læger til forløb i de ydre beliggende regioner, hvilket tidligere har været en stor udfordring. Jeg synes faktisk, det er en vigtig målsæt-

ning i sig selv at sikre, at der er læger alle steder, men vi er åbne over for yderligere ændringer, som på den ene side ikke ødelægger de gode virkninger, reglen har haft, og hvor man på den anden side samtidig også er lydhør over for den kritik eller den bekymring, de aktører, der er på området, giver udtryk for.

Derfor er jeg rigtig glad for, at vi har lavet en tekst til et forslag til vedtagelse sammen med Venstre og Enhedslisten, som siger, at der skal være inddragelse af de relevante aktører med henblik på hensigtsmæssig tilrettelæggelse af speciallægeuddannelsen. Jeg vil mene, at Dansk Folkeparti også burde have været med til at lave teksten til det forslag til vedtagelse, så Dansk Folkeparti bagefter, når arbejdet efterfølgende skal laves, selvfølgelig kunne sidde med ved bordet og vi kunne se på, hvordan vi i fællesskab kunne afhjælpe de bekymringer, nogle af lægerne har. For jeg synes, det sender et ret stærkt signal her fra Folketinget, hvis vi er så mange som muligt, der kan være med i et fælles forslag til vedtagelse.

Kl. 16:14

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til SF's ordfører. Så giver jeg ordet til fru Stine Brix, der taler for Enhedslisten.

Kl. 16:14

(Ordfører)

Stine Brix (EL):

Først vil jeg gerne sige tak til Dansk Folkeparti for at rejse den her forespørgselsdebat. Som jeg både hører det fra Dansk Folkepartis og fra Radikales ordfører, er det et område, som de får mange henvendelser om, og det gør jeg også. Og jeg tror, at der er mange i den almindelige danske befolkning, som aldrig har hørt om 4-årsreglen før. Men for de unge læger, som det drejer sig om, og for de organisationer, som repræsenterer lægerne, er jeg ikke i tvivl om, at det er et af de allervigtigste spørgsmål overhovedet. Derfor synes jeg bestemt også, at det er både vigtigt og relevant, at vi her i Folketinget tager en diskussion af reglen for at se, om vi kan gøre det bedre.

Som flere har været inde på før mig, er det ved at være 6 år siden, at reglen blev indført, og den trådte i kraft den 1. februar 2008, så det er ved at være noget tid siden. Fra Enhedslistens side var vi kritiske over for reglen, fra den blev indført, og jeg kan for så vidt godt støtte Lægeforeningens og Yngre Lægers ønske om at få reglen suspenderet. Men jeg synes, det er meget vigtigt, at der er noget, der så kan træde i stedet, for ellers stilles vi alle i en fuldstændig uklar og uholdbar situation.

Så jeg vil sige, at derfor er vi endt med at gå med i et forslag til vedtagelse sammen med regeringspartierne og Venstre, selv om vi ikke deler begejstringen for 4-årsreglen. Og jeg håber, at det arbejde, som sundhedsministeren så skal tage initiativ til, kan føre frem til, at vi får en regel, der er bedre.

Jeg synes, der er en vigtig ting, der mangler i den her debat, og som har været fremhævet af de tre formænd for videreuddannelsesregionerne i forbindelse med lægeuddannelsen, og de siger grundlæggende set, at reglen måske har haft en berettigelse, at reglen måske har givet mening, men de mener, at betingelserne er grundlæggende ændret. Vi står i en situation, hvor vi er gået fra for få år siden virkelig at have et alvorligt problem med speciallægemangel, til at vi nu kommer til at have mange læger og – ifølge formændene – ikke kommer til at se problemer med at få besat hoveduddannelsesforløb.

De tre formænd appellerer sådan set til, at man ændrer reglen. De foreslår en 5-årsregel til at starte med, og de foreslår også, at man giver de unge læger nogle langt bedre muligheder for at komme ind og få nogle specialer, også selv om de ikke har fået den introstilling, det kræver.

Jeg synes i hvert fald, at jeg hører nogle gode takter fra forskellige parter, ikke kun fra de unge læger, som direkte har fingrene i klemme, men også fra dem, der har en helt klar interesse i at sikre

alle slags specialer i hele landet, om, at den her regel har udspillet sin rolle, eller at den er alt for stiv.

Jeg synes også, der mangler nogle yderligere perspektiver. Nogle af dem har været lidt fremme i dag, men nu kommer jeg lige omkring dem igen.

For det første er jeg enig i, at der er en ret stor risiko for, at vi taber en gruppe unge læger på gulvet, så de ikke bliver speciallæger, selv om de er kvalificerede til det, og selv om de gerne vil. Vi ser en tendens til, eller vi hører i hvert fald om en tendens til, at det betyder, at de rejser til udlandet i stedet. Det vil være et kæmpe tab og et kæmpe spild af penge, hvis vi skal se på det samfundsøkonomisk.

Der foregår jo lige nu en heftig talkrig mellem Yngre Læger og Sundhedsstyrelsen om, hvor mange der vil risikere at falde for reglen. Faktum er jo, at det ved vi ikke endnu, for det er ikke sådan, at alle sammen på den første årgang er nået igennem forløbet, og om det ender på de 5 pct., som Sundhedsstyrelsen siger, eller de 20 pct., som Yngre Læger siger, ved vi sådan set ikke. Jeg tror, det kunne ende et sted midt imellem. Men det vil jeg sige jeg nu også synes er rigtig, rigtig mange unge læger at give slip på.

En anden ting er den her pointe med, at reglen alene skulle have en positiv effekt på, at folk hurtigere bliver speciallæger. Spørger man de lægestuderende, de, som ganske snart bliver færdig med uddannelsen, nemlig her til sommer, svarer de faktisk nogle interessante ting. Halvdelen af dem svarer f.eks., at de på grund af 4-årsreglen har forlænget deres studier, f.eks. ved at tage et lægevikariat, før de var færdiguddannede, eller ved at tage et forskningsår.

Mellem 15 og 20 pct. af de studerende, som bliver færdige til sommer, svarer, at de ikke vil starte direkte på den kliniske basisuddannelse, men udskyde punktet for, hvornår uret begynder at tikke og det tæller, og så at sige arbejde som læger, før de har fået den egentlige grunduddannelse som læge. Og det er jo nogle uheldige incitamenter, man kommer til at lægge ind, når den unge læge i sidste ende stiller sig bedre ved at gøre noget andet for i sidste ende at få det speciale, vedkommende drømmer om.

Jeg synes også, de unge læger svarer noget spændende i den her undersøgelse. Halvdelen af dem svarer nemlig, at de gerne vil flytte for at få det speciale, de drømmer om. Halvdelen af dem svarer, at de vil flytte over 120 km. Så at de ikke vil flytte eller ikke gider at arbejde uden for storbyerne, tror jeg ikke er sandheden om de generationer af unge læger, som vi kommer til at se.

Så synes jeg også, der er en vigtig pointe i forbindelse med at rose 4-årsreglens fortræffeligheder, nemlig at en stor del af den positive udvikling, som flere fremhæver, altså det her med, at unge bliver hurtigere færdig, allerede var i gang, før 4-årsreglen blev indført. Fra 2006 til 2009 faldt tiden, fra man blev færdiguddannet som læge, til man startede på en speciallægeuddannelse, med 2½ år. Så tendensen var i gang.

Det, som jeg tror var det vigtigste, var, at man gik væk fra det system, der gik på, at man skulle optjene point, og at man så igennem mange forskellige typer af ansættelser og andre pointgivende discipliner kunne gøre sig fortjent til en speciallægeuddannelse. Vi havde altså et system, der var omvendt, som belønnede folk, der brugte lang tid. Det afskaffede vi, og det er i virkeligheden det, der har været en af hovedårsagerne til, at lægerne nu hurtigere bliver speciallæger.

Så for at runde af vil jeg sige, at vi sådan set deler ønsket om at komme af med reglen. Jeg mener, at det er helt afgørende, at der kommer et bud på, hvad der skal træde i stedet, inden man suspenderer den. Derfor har vi været med til at lave et forslag til vedtagelse, som forpligter ministeren til sammen med de mange parter, der er på området, både dem, der skal være de kommende speciallæger, og dem, der skal bruge de kommende speciallæger, nemlig regionerne, at sætte sig sammen og forsøge at finde en model, som er langt, langt bedre end den, vi har i dag.

Kl. 16:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det Liberal Alliances ordfører, hr. Joachim B. Olsen.

Kl. 16:21

(Ordfører)

Joachim B. Olsen (LA):

Når man hører debatten i dag, kan det jo undre, at vi ikke har kunnet blive enige om et fælles forslag til vedtagelse. Det er jo sådan lidt underligt, at Enhedslisten går op og skoser 4-årsreglen, men så alligevel er med i forslaget til vedtagelse, som ikke går ud på at afskaffe 4-årsreglen. Men summa summarum anerkender alle partier, at der er nogle problemer. Alle partier synes, det er godt, at der er en incitamentsstruktur, der gør, at læger bliver hurtigt færdige. Det synes vi også; i Liberal Alliance er vi sådan set ikke mod 4-årsreglen, men vi kan konstatere, at der er nogle problemer.

Et af de problemer, jeg kan forstå der er, er, at da 4-årsreglen blev lavet, blev der også indgået nogle aftaler; de lægestuderende blev lovet nogle ting, der gjorde, at de så kunne blive hjulpet hurtigere gennem uddannelsen. Og som jeg kan forstå det, har det knebet lidt med at leve op til den del af aftalen. Det blev f.eks. aftalt, at 4-årsreglen skulle følges op af individuelle uddannelsesplaner, tilbud om karrierevejledning og tilstrækkelig mange uddannelsesstillinger og kvalificerede stillinger. Alligevel er det f.eks. halvdelen af de uddannelsessøgende, som ikke har fået en individuel uddannelsesplan, og det er et problem. For vi kan jo alle sammen blive enige om, at hvis mange falder for den her regel, så må det betegnes som et spild af ressourcer. Om det så er 5 pct. eller det er 20 pct., ved vi som sagt ikke endnu, som Enhedslistens ordfører redegjorde for, men vi kan alle sammen konstatere, at der er et problem.

Derfor kunne det måske være en god idé at suspendere reglen i en kort periode, indtil der blev rettet op på de strukturer, der skal være i orden, for at folk netop kan komme hurtigt igennem. Tak.

Kl. 16:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Liberal Alliances ordfører – nej, der er en kort bemærkning fra ... Nå, den frafaldes. Så giver jeg ordet til den konservative ordfører, fru Benedikte Kiær.

Kl. 16:23

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Der er blevet sagt meget om 4-årsreglen her i løbet af eftermiddagen, og 4-årsreglen har fået nogle knubbede ord med på vejen. Der er blevet fremhævet nogle positive ting med, at man har kunnet få nogle læger hurtigere igennem systemet og derved også fået nogle speciallæger hurtigere, hvilket der er behov for, for vi mangler speciallæger. Men som sagt er der også nogle ganske alvorlige bivirkninger ved den måde, som reglen er skruet sammen på i dag.

Der har været nogle tal fremme, bl.a. et tal fra Yngre Læger, hvor det bliver fremhævet, at vi kan tabe op mod 20 pct. af en årgang. Der var jo ingen af os, der ønskede det; det var jo ikke meningen med 4-årsreglen. Og det er jo ikke, fordi det ikke er nogle dygtige mennesker – det er ganske gode kræfter, som så prøver lykken andre steder, måske i andre lande – og det er jo ikke, fordi de ikke vil være færdige, men der er måske nogle omstændigheder, der gør, at de simpelt hen er kommet i klemme og ikke er kommet i gang med deres speciallægeuddannelse.

4-årsreglen var jo møntet på, at man kunne komme hurtigere igennem, men som sagt har den også nogle uheldige omstændigheder. Det har vi så hørt alle ordførerne fremhæve i dag, og det er vi Konservative jo sådan set enige i. Ministeren har jo også selv erkendt, at

der er nogle problemer med den måde, som reglen er skruet sammen på i dag, og ministeren har også selv været fremme med nogle forslag.

Spørgsmålet er bare, om de forslag er nok – det tror vi ikke fra Det Konservative Folkepartis side. Vi mener faktisk, at der virkelig er behov for en god og positiv dialog med dem, det egentlig drejer sig om, særlig dem, som netop er blevet ramt af 4-årsreglen, og som ønsker at få 4-årsreglen gjort mere hensigtsmæssig, nemlig Yngre Læger.

Jeg kan forstå, at bølgerne er gået lidt højt på et møde, hvor der blev talt om fredagsslik og flødeskum. Og jeg tror, at man skal væk fra den dialog- og debatform og så egentlig få nogle konstruktive løsninger på bordet. Det er jo baggrunden for, at vi går ind og støtter det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti er kommet med, altså netop om en suspendering af den måde, som reglen er skruet sammen på i dag, og så får en ny løsning på bordet, som sikrer, at man ikke taber de her gode kræfter på gulvet.

Grunden til, at vi egentlig vil foreslå en suspendering, er, at vi gerne vil lægge pres på systemet, så man hurtigst muligt kan få indrettet en regel, en måde at organisere det på, så man ikke taber gode kræfter på gulvet, men opnår de gode ting, som man gerne vil, altså får flere speciallæger hurtigere og også i hele landet.

Kl. 16:26

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er par korte bemærkninger, først fra hr. Flemming Møller Mortensen.

Kl. 16:26

Flemming Møller Mortensen (S):

Tak for det. Jeg bider mærke i, at fru Benedikte Kiær siger, at det er nødvendigt med en god dialog fremover, og at man skal ind på en konstruktiv bane. Man skal forsøge at få nye løsninger på bordet, som fru Benedikte Kiær også siger.

Så stiller jeg bare spørgsmålet: Mon fru Benedikte Kiær har læst den tekst til forslag til vedtagelse, som jeg har sendt til fru Benedikte Kiær så sent som her i dag, hvor vi jo lige nøjagtig slår ind på, at alle interessenter på området skal indgå i et samarbejde, som skal starte før sommerferien og barsle med en status inden nytår, lige nøjagtig i et forsøg på at prøve at finde løsninger, modeller, via dialog? Det er mit spørgsmål til fru Benedikte Kiær.

Kl. 16:27

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 16:27

Benedikte Kiær (KF):

Jamen det vil jeg da gerne kvittere for, altså det forslag til tekst, som kom, lige før vi gik i gang med den her forespørgselsdebat. Og som jeg fremhævede i min ordførertale, så vi gerne, at man, mens vi netop havde den her gode dialog – og jeg er også glad for, der bliver lagt op til en god dialog, og at fredagsslikket bliver lagt på hylden – så egentlig suspenderede 4-årsreglen, indtil man havde en god løsning, simpelthen for at få lagt et yderligere pres. Det fremhævede jeg jo så også i min ordførertale.

Kl. 16:27

Første næstformand (Bertel Haarder):

Flemming Møller Mortensen.

Kl. 16:27

Flemming Møller Mortensen (S):

Ja, og så er mit spørgsmål: Vil det være gunstigt for parterne at suspendere reglen? Jeg synes, at det ville være gunstigere, at vi kunne

have fået et endnu bredere flertal end det, der nu står bag teksten til forslag til vedtagelse i dag. Her kan det undre mig med baggrund i Det Konservative Folkepartis holdning til sundhedsvæsen, specialisering, sikring af kompetencer og kapacitet i sundhedsvæsenet, at Det Konservative Folkeparti vil foreslå, at vi suspenderer reglen. Det her er en meget kort periode; det er et halvt år, det drejer sig om, inden der skal gives en status på det samarbejde, som nu skal i gang.

Jeg forstår ikke Det Konservative Folkeparti i den her sammenhæng.

Kl. 16:28

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 16:28

Benedikte Kiær (KF):

Jeg tror, det er meget alvorligt for dem, det egentlig drejer sig om, dem, som så bliver tabt på gulvet, mens vi venter på, at der kommer en god løsning på bordet. Og jeg tror faktisk, at man vil kunne finde en god løsning meget hurtigere, hvis der er et yderligere pres på alle parter ved netop at lave den her suspendering. Men vi er jo alle sammen enige om målet, så det kan vi jo glæde os over i dag, nemlig at der er et flertal for, at vi får en mere hensigtsmæssig metode og en mere hensigtsmæssig 4-årsregel.

Kl. 16:28

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fru Camilla Hersom for en kort bemærkning.

Kl. 16:28

Camilla Hersom (RV):

Tak. Jeg vil egentlig starte med at beklage, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, som vi og et bredt flertal står bag.

Så har jeg lyst til at stille fru Benedikte Kiær et spørgsmål, for fru Benedikte Kiær har jo selv en fortid som minister og ved derfor, hvad det vil sige at tage den form for ansvar på sig: Hvad forestiller Det Konservative Folkeparti sig egentlig der skulle ske, hvis man suspenderede 4-årsreglen i en periode?

Der bliver sagt, at det er for at lægge pres på parterne, men hvad ville der ske ude i den virkelige verden, hvor der faktisk lige nu er læger, der er i gang med uddannelsesforløb, og som skal vide, hvad de har med at gøre? Hvad vil konsekvensen være? Har man overvejet det? For det er jo heller ikke omkostningsfrit at lægge sit navn til en vedtagelsestekst, som ville have det som konsekvens, hvis der var et flertal for den.

Kl. 16:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 16:29

Benedikte Kiær (KF):

Jamen jeg kan ikke forstå, hvorfor fru Camilla Hersom mener, det kan have en konsekvens for dem, der gerne har villet ind i et forløb og faktisk er kommet ind i et forløb, at fortsætte med det forløb. Jeg kan overhovedet ikke se, at det skulle have nogen negative konsekvenser, derved at man finder en meget, meget hurtig løsning på, hvordan man får en mere hensigtsmæssig 4-årsregel.

Kl. 16:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Camilla Hersom.

Kl. 16:29

Camilla Hersom (RV):

Men en suspensering vil jo sige, at det, der er det gældende regelsæt i dag, ikke længere gælder. Hvad har Det Konservative Folkeparti så forestillet sig man skulle sætte i stedet? Altså, folk skal jo agere efter noget derude i de forløb, de er i gang med, og i den måde, de planlægger deres uddannelse på, og de stillinger, de søger. Selv om der er tale om, at det måske er en suspensering resten af året, er det jo en lang periode, når det, der egentlig er den samlede periode for øjeblikket, er 4 år, og når man ikke har nogen som helst idé om, hvad der måtte komme ud af de drøftelser, der nu skal startes.

Har man slet ikke gjort sig den overvejelse, hvad konsekvensen ville blive, hvis der rent faktisk havde været flertal for det, der er lagt frem i salen i dag, og som der gudskelov ikke er flertal for?

Kl. 16:30

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 16:30

Benedikte Kiær (KF):

Konsekvensen skulle meget gerne være, at der ikke var nogen, der – sådan som vi ser det nu i papirerne – falder for 4-årsreglen. Og så havde jeg da ikke en forventning om – heller ikke med den vedtagelsestekst, som flertallet er blevet enige om – at det skulle vare meget lang tid, flere år, før man fandt en mere hensigtsmæssig ny regel for, hvordan man kunne sørge for, at vi får flere speciallæger hurtigere i hele landet.

Jeg kan ikke helt forstå, hvad det er, fru Camilla Hersom siger, for det lyder jo nærmest, som om det skulle tage halve år, måske hele år. Det er jo ikke det, jeg egentlig forventer – heller ikke, når jeg hører de andre ordførere. Og grunden til, at vi også fremhæver muligheden for at suspendere, er netop, at vi vil lægge et yderligere pres, så man får en hurtig løsning – og gerne en løsning inden sommerferien.

Kl. 16:31

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den konservative ordfører.

Da der ikke er flere, der ønsker ordet, er forhandlingen afsluttet.

Afstemning om de fremsatte forslag til vedtagelse vil, som det er nævnt, først finde sted på tirsdag, den 14. maj 2013.

Kl. 16:31

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Det næste møde afholdes på tirsdag, den 14. maj 2013, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside, og skal i øvrigt henvise til ugeplanen, der ligeledes fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 16:32).
